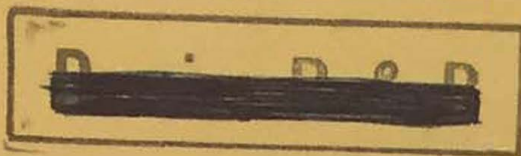

OD. No. 102

Naam RCP - PERIODIEKEN

Zie ook:

ARCHIEF ACD/O

Uit		In	Uit		In	Uit		In	Uit		In
Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum
16-1-47	B										
7-3-47	4	10-3-47									
	4	16/4									
	4	31/4									
	4	24/11									
23/1-48	4	23/1-48									
6/2	4	6/2									
17/2	4	17/2									
24/2	4	20/2									
15/3	4	15/3									
26/3	2.5	27/3									
10/3	B	25/3									
15/6	I	29/6									
20/6	4	1/7									
5/12	3										
27/12	B4										

8 SEP. 1953

KO

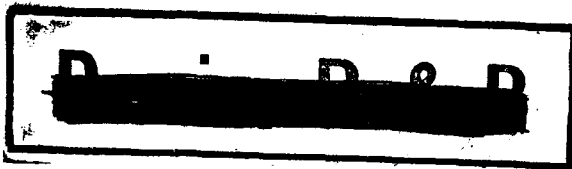
10250001964
10 SEP. 1959

OD. No. 102

Naam

RCP - PERIODIEKEN

Zie ook:

ARCHIEF ACD/O

Uit		In	Uit		In	Uit		In	Uit		In
Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum
16-1-47	B										
7-3-47	4	10-3-47									
15/4	4	16/4									
21/10	4	21/10									
24/11	4	24/11									
23/1-48	4	23/1-48									
6/2	4	6/2									
17/2	4	17/2									
20/2	4	20/2									
15/3	4	15/3									
26/4	BWB	27/4									
10/6	B	25/6									
25/6	I	29/6									
29/6	4	1/7									
5/9 12	3										
27/10	B4										
	KO										

8 SEP. 1959

10 SEP. 1959

DOSSIERNo.: OD 102

NAAM: R.C.P. - PERIODIEKEN

Uit		In	Uit		In	Uit		In	Uit		In
Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum
16-1-47	B.										
4-3-47	4	10-3-47									
18/4/47	4	16/4									
14/5	4	16/5									
16/5	4	16/5									
31/10	4	31/10									
24/11	4	24/11									
22/1-68	4	22/1-68									
6/2	4	6/2									
17/2	4	17/2									
20/2	4	20/2									
15/3	4	15/3									
26/4	pm B	27/4									
10/6	B	25/6									
25/6	I	29/6									
29/6	4	1/7									
5/9	B	8/9									
27/10-54	B 4	9 OCT. 1959									
8 SEP. 1959	Ko	8 SEP. 1959									
16 apr. 1970	Eg	25 APR. 1970									

MINUTENBLAD

DOSSIER No. OD 102

NAAM: R.C.P.-PERIODIEKEN

Betreft: RCP.

PROUWELIJK.

UITTREKSEL	
Uit	: OD 167
Ag.no.:	: 139798
Voor	: OD 102

DUPLICAAT ^{OD 102}

139798

21 Mei 1952.

OD 102

Naar van gewoonlijk betrouwbare zijde wordt vernomen, zal door de RCP, in plaats van het orgaan **KOMPAS**, thans een blad "Mededelingen" worden uitgegeven. Zodra hierop de hand kan worden gelegd, zal deze nieuwe uitgave U, althans ter kennisgeving, bereiken.

In dit eerste nummer van "Mededelingen" zal worden behandeld een uit Bolivia van trotskistische zijde ontvangen brief, waarin melding wordt gemaakt van het aandeel der trotskisten in de aldaar onlangs plaats gevonden hebbende, geslaagde, omwenteling.

Voorts werd vernomen dat er in de Franse trotskistische partij tweespalt is ontstaan, hetgeen vermoedelijk tot een scheuring zou leiden. De reden hiervan zou gelegen zijn in de omstandigheid, dat de Franse trotskisten ten dele niet van zins zijn zich in stalinistische organisaties te begeven.

No.13.

F3.

1100 00 102 B IV

Hoe strijden wij tegen de oorlog?

Aan de arbeidersklasse van Nederland

Het is voor elke arbeider en arbeidersvrouw duidelijk, dat een nieuwe oorlog wordt voorbereid. De kapitalisten hebben met twee wereldoorlogen nog niet genoeg ellende over de mensheid gebracht. Zij hebben thans een derde nodig om hun ondermijnende stelsel nieuw leven in te blazen. Zij willen onder leiding van de Amerikaanse grootkapitalisten die landen, welke aan hun heerschappij zijn ontrukkt (de Sowjet-Unie, China, de Oost-Europese landen) openbreken voor hun kapitalistische uitbuiting; zij willen tegelijkertijd de arbeidersbeweging in alle landen vernietigen. Zij willen gaan voltooien wat Hitler niet gelukt is. Het zal hun echter niet gelukken. Maar intussen gaan zij voort met hun bewapening, verlagen zij het levenspeil van de werkende massa's, verminderen de toch al te beperkte woningbouw, verlengen zij de dienstplicht, kortom, zij zijn hun oorlog tegen de arbeidersklasse al begonnen.

OORLOG AAN DE OORLOG EN AAN DE OORLOGSVORBEREIDERS!

De kapitalisten maken op deze wijze de toestand voor de arbeidersklasse in Nederland nog meer ondragelijk. Brandender dan ooit is de vraag, op welke wijze daartegen de strijd kan worden georganiseerd. De krant, die gij leest, zou U daarbij grote diensten kunnen bewijzen. Helaas is het tegendeel meestal het geval. „Het Vrije Volk” en „Het Parool” hebben zich volkomen laten inschakelen in de oorlogshysterie. Zij spreken niet de taal van onze klasse, zij zijn de spreekbuis van onze vijanden geworden. In beider kolommen vindt ge opgezwollen artikelen over luchtmanoeuvres en andere oorlogsoefeningen, wordt de oorlogspolitiek van de regering goedgepraat, wordt elk verzet van de arbeidersklasse aangevallen, kortom, zij hebben zich aan de verkeerde kant geplaatst. Zij verdedigen de politiek van de kapitalisten onder de arbeidersklasse. Misschien leest gij „De Waarheid”. Ook dan zult gij bij voortdurend tot de ontdekking zijn gekomen, dat gij niet die voorlichting krijgt, welke thans noodzakelijker is dan ooit. Tegenover de doelbewuste oorlogsvorbereidingen van de kapitalisten stelt „De Waarheid” geen doelbewuste politiek van de arbeidersklasse. Zij vertelt U, dat kapitalisme en socialisme vreedzaam samen kunnen leven. Zij ijvert daarom voor een „Pact van Vijf”, d.w.z. een pact tussen de Sowjet-Unie en China aan de ene kant, het kapitalistische Amerika, Frankrijk en Engeland aan de andere kant als „waarborg tegen de oorlog”. Tegelijkertijd predikt zij de ontwapening. Intussen versnellen de kapitalistische regeringen hun bewapening. Hun stelsel is bankroet, zij kunnen alleen nog maar leven als zij de veroveringen van de arbeidersklasse, en dus ook de Sowjet-Unie en China, vernietigen. De kapitalisten willen geen vrede, zij bereiden de oorlog voor. Strijd tegen oorlogsvorbereiding en oorlog, betekent dus **STRIJD TEGEN HET KAPITALISME**.

Het is „De Tribune” die dat duidelijk uitspreekt. Zij gaat alleen en uitsluitend van de belangen der arbeidersklasse uit. Zij verwerpt de godsvrede met de bezitters, zoals die door het „Vrije Volk” wordt gepropageerd. Juist daarom kunnen wij ook de politiek van „De Waarheid” niet onderschrijven, die met een „Pact van Vijf” diezelfde godsvrede nastreeft. Onze kritiek op „De Waarheid” is ook, dat deze het bestaan van een allesoverheersende bureaucratie in de Sowjet-Unie goedpraat en verdedigt. Bureaucraten verdedigen nimmer de belangen van de arbeidersklasse, of zij nu aan het hoofd staan van het N.V.V. of van een arbeidersstaat als de Sowjet-Unie. Doch tegelijkertijd moet het voor elke arbeider duidelijk zijn, dat het Amerikaanse imperialisme de Sowjet-Unie wil vernietigen, niet omdat er een oppermachtige bureaucratie is, maar omdat de grondslagen van het land door de Octoberrevolutie in 1917, anti-kapitalistisch zijn geworden. De oorlog die de kapitalisten voorbereiden is gericht tegen de revolutionaire veroveringen van de arbeidersklasse. Het „Vrije Volk” en „De Waarheid” willen „in vrede leven met het kapitalisme”. Dat is een politiek op illusies gebouwd. Vrede is slechts mogelijk als het kapitalisme vernietigd wordt, als het kan nog vóór, als het niet gaat, tijdens de oorlog.

DE STRIJD VOOR DE VREDE, MOET IN HET TEKEN STAAN VAN DE STRIJD TEGEN HET KAPITALISME.

Dat is de politiek, die „De Tribune” voorstaat en hardnekkig verdedigt. De ontwikkeling heeft getoond, dat elke andere politiek voor de arbeidersklasse noodlottig is. De door het „Vrije Volk” nagestreefde politiek van samenwerking met regering en bezitters is de arbeidersklasse duur te staan gekomen. Doch even duur heeft de arbeidersklasse moeten betalen voor de steun, die „De Waarheid” in de eerste jaren na de oorlog aan de opbouw van het Nederlandse kapitalisme gaf. De bezitters zijn hun eigen gang gegaan, n.l. die van roof op het levenspeil der werkers en van oorlogsvorbereiding.

„De Tribune” heeft nooit geaarzeld de schuldigen bij hun ware naam te noemen: het is het kapitalistische stelsel, dat de vrede en de veroveringen van de arbeidersklasse zal blijven bedreigen.

Eén dezer dagen zal U „De Tribune” ten verkoop worden aangeboden. Leest naast Uw dagblad ons tweewekelijks revolutionnair socialistisch orgaan.

M. FERARES

Nieuwe Prinsengracht
Amsterdam-C.

„DE TRIBUNE”

Orgaan der Revolutionnair Communistische Partij
IVde Internationale

OD 102

B 208 2/12

No: 326.- DIENTSTGEHEIM.-

6.151.152	6.751.152
05.23-01.195	4.1.12
26 JUNI 1951	
06.212.92	

Onderwerp: "F.GRAVE, te Amsterdam".-

UITTREKSEL
Ur PD 1808
Voor OD 102
o.g.v.: B IV
dt.: 14-11-51
nr.: 5

ACD 112257

A A N : B.II.-

V A N : W.-

Naar aanleiding van het artikel op blz. 3 van "DE TRIBUNE"- (orgaan van de Revolutionnaire Communistische Partij), No:265, van 26 Mei 1951, onder het opschrift: "ONZE WENSEN BIJ HET 60-JARIG BESTAAN VAN PHILIPS", ondertekend met de initialen: F.Bl., - moge ik u berichten, dat bij onderzoek is gebleken, dat bedoeld artikel is van de hand van:

Filip G R A V E, geboren te Onstwedde, op 28 Februari 1908, thans wonende te Amsterdam, (adres onbekend) die zich noemt: Filip BLOKS.

GRAVE werkte enige tijd, tot 12.2.1931, in de afdeling Trekkerij in de Philips Fabrieken te Eindhoven, en woonde toen aldaer Bezemstraat 6.-

Hij is later verhuisd van Eindhoven naar Amsterdam en hij werd op 14 Mei 1951 gekozen als lid van het Centraal Comité van de R.C.P.-

*Ok, alias X?
bevestigd
naar melding
omgekeerd!
naar alias
aanleggen*

OK

No. 615-14/51/
=====

Betreft: RCP.

VERTROUWELIJK.

Adams $\frac{6.10-2}{05.23}$ $\frac{6.10-2}{05.23}$

17 FEB 1951

~~ADU 103493~~
~~15 Februari 1951~~

Schutblad is vernietigd

Naar uit terzake goed geïnformeerde bron werd vernomen, wil het partijbestuur der RCP in een der komende edities van DE TRIBUNE, de achterzijde van dit blad laten bedrukken met platen en verhalen over door Amerikaanse soldaten in Korea bedreven gruwelen.

Dit zouden overdrukken zijn van dergelijk materiaal, dat onlangs verscheen in een Amerikaans tijdschrift.

De bedoeling zou zijn om dit aldus bedrukte vel papier, dat aan de andere zijde blanco zou blijven, geschikt te doen zijn om tegen muren en schuttingen te worden geplakt.

=====

No.13.7

(tevens aan HC-Asd)

F4.

UITTREKSEL

Uit : OD 262

Naam: RCP Openbare vergaderingen

Voor : OD 102

Naam: RCP Periodieken.

Ag. nr: 102533

Afz. : ID Rotterdam

Datum: 2-2-51

Aard van het stuk: Besl. best. verg. RCP afd. R'dam

Siteur, Pieter, geb. 1.9.95 te Rotterdam (bekend), opent te 20.30 uur de verg. met het voorlezen van een brief van het partij-bestuur, waarin er bij de afdelingsbesturen op wordt aangedrongen de leden tot meer activiteit aan te sporen en stelt voor in verband met de nog steeds lopende schuld van f 1000.- bij de drukker van "de Tribune" een verloting of een bonte avond te organiseren en een enveloppen-actie onder de leden te houden.

Uitgetr. door: MA

Op aanwijzing van: B4

Datum: 27-2-51

UITTREKSEL

Uit : OD 262

Naam: Revolutionnair Communistische Partij (Openb. verg.)

Voor : OD 102

Naam: " " " (Periodieken)

Ag.nr: 88139

Afz. : verb. 11

datum: 19-6-50

Aard van het stuk: besloten ledenvergadering R.C.P.

.....

Hofland Albert opent te 20.15 uur de vergadering en leest een brief voor uit Amsterdam waarin op alle leden gezamenlijk een dringend beroep gedaan wordt om als extra bijdrage voor 1 Augustus 1950 fl.550.- bijeen te brengen

Door de verkiezingsactie is een schuld ontstaan van fl. 1000.- De gevolgen van dit te kort zijn uitgebleven, want wil de "Tribune" regelmatig kunnen blijven verschijnen, dan zal voor 1 Augustus een bedrag voor fl.550.-bijeen moeten worden gebracht.

Spreker zegt dat het afdelingsbestuur in zijn j.l. gehouden vergadering heeft besloten dat de afdeling R-dam fl. 100.- aan vrijwilligers bijdrage zal bijeenbrengen.

Dit bedrag kan er komen als alle leden meewerken. Allen zeggen hun medewerking toe

De volgende bedragen worden genoteerd

Oosterwijk, C. fl. 10.--

Hofland A. fl. 10.--

Siteur, P. fl. 6.--

Sterk, A. fl. 6.--

Schimmer, A.M. fl. 7.50

Schimmer, H. fl. 5.--

Koning, H. fl. 7.--

Breederveld, F. fl. 7.50

van Nimwegen, J. fl. 7.50

Fikams, B.V.Ch. fl. 7.--

Versloot, H. fl. 1.50

Siteur, Pieter, zegt, de genoteerde bedragen in de komende week te zullen komen incasseren en deelt tevens mede, dat de persfondsactie al aardig loopt; 14 leden hebben reeds voor een vaste bijdrage per maand getekend.

Versloot, Harmen, zegt, dat de geldelijke bijdragen niet moeten worden gehaald in de weken waarin de krant en de contributie moeten worden betaald, daar de meeste leden dan geen bijdrage kunnen geven

Oosterwijk, Cornelis, zegt, dat aan de leden, die daarvoor in aanmerking komen, nog een intekenformulier zal worden toegezonden.

Spr. wil tevens het hoofdbestuur laten weten, dat de afdeling Rotterdam fl. 100.-- bijeen zal brengen en dat in de komende week reeds een gedeelte daarvan ~~zal~~ tegemoet kan worden gezien. Beide voorstellen ~~worden~~ len worden aangenomen.

.....

Uitgetr. door: NV

Op aanwijzing van: B. IV

Datum: 21-7-50

OP KAART
ACD/ *Leb.*
DAI: *20/4/50*
PAR: *EL.*

VERTROUWELIJK

10 Juni 1950.

6.152
bb

6.152
06.23

14 JUNI 1950.

ACD/ *07330*

Verbinding: No.12

Doss.15/204

Onderwerp: Tweektal brieven van bestuur R.C.P.

Hierbij wordt toegezonden afschrift van een tweektal brieven, die door het Partijbestuur van de Revolutionnaire Communistische Partij (R.C.P.) zijn verzonden aan haar leden.

De brieven hebben betrekking op de zorgelijke financiële toestand van de partij inzake de verschijning van het orgaan "De Tribune". (einde)

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ-Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale.

Amsterdam 5 Juni 1950.

Aan de Afdelingsbesturen.

Waarde Makkers,

Nog steeds beschikken we niet over een overzicht van de stand van zaken van onze speciale actie voor "De Tribune". Dit geldt niet voor een aantal gunstig afstekende afdelingen. In Groningen hebben de kameraden hun bedrag van f.20.-- zelf verhoogd tot f.50.--, In Eindhoven werd de volle f.30.-- ingetekend. In Amsterdam werd de f.200.-- reeds overschreden op weg naar de f.300.--. Als bijzondere blijk van offervaardigheid moeten wij hier het voorbeeld van kam. Z aanhalen, een Amsterdamse havenarbeider, die een dag voor de partij heeft overgewerkt en de verdiende f.5.-- in het speciale Tribune-fonds heeft gestort. Voor zover wij over berichten beschikken (een uitzondering vormt nog Delft, waar nog slechts f.1.-- werd afgerekend) kunnen wij verwachten, dat alle afdelingen het geschatte bedrag zullen halen of zelfs overtreffen. Men stelde de zaken echter niet te lang uit. Het C.C., dat op 4 Juni bijeen was, heeft daarom in goed vertrouwen op de activiteit van de partijgenoten nog geen beperkende maatregelen genomen ten opzichte van de verschijning van de krant. Dat wil niet zeggen, dat het regelmatig verschijnen van de krant nu verzekerd is en dat de schuld door de warmte wel wegsmeelt. Wij moeten het zelf voor elkaar boksen. Daarom geeft ons op hoe de zaken er bij staan. In het bijzonder de Rotterdammers en Hagenaars moeten meer reageren. Het contact moet van twee kanten onderhouden worden. Er kunnen nog zoveel goede plannen gemaakt worden, maar als de kameraden niet schrijven of zij denken ze te kunnen uitvoeren en als daartoe besloten is het niet te doen, dan kunnen we wel thuis blijven. In de huidige situatie is nonactiviteit en lauwheid, desertie. Het huidige moment vereist al onze inspanning, omdat wij aan het begin staan van een nieuwe fase in de geschiedenis van de revolutionnaire partij der arbeidersklasse in Nederland. Men raadplege de laatste Tribune hierover. Nogmaals kam., aan de slag, zendt ons berichten en vooral... postwissels met de eerste afrekening.

Met Kam.Groeten,

Maurice.

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ-Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale.

Amsterdam 29 Mei 1950

Aan de afdelingsbesturen en de C.C.-leden.

Waarde Makkers,

Het is reeds ruim een week geleden, dat wij in de Districts-conferentie in Zuid-Holland en de ledenvergadering in Amsterdam, de partijgenoten op de hoogte brachten van de situatie van "De Tribune". Op 23 Mei j.l. verzonden wij een circulaire, die zeer concrete voorstellen bevatte voor een tijdelijke oplossing, die gezien onze discussie met de Socialistische Unie, van buitengewoon groot belang is. Wij hebben de afdelingen om een oordeel gevraagd en tevens een uiterste krachtinspanning. Van geen enkele afdeling in het land kregen wij ook maar enig antwoord. In Amsterdam werd besloten een circulaire naar de lezers en de partijgenoten te sturen om dezen daarna te bezoeken, maar tot op heden is NIETS gebeurd. Wij willen de kameraden er aan herinneren, dat het niet langer mogelijk is om de zaken uit te stellen. Als wij niet op de C.C.-zitting over een behoorlijk aantal garanties beschikken van de partijgenoten (niet alleen een verklaring dat men wel mee wil doen, neen een opgave van het bedrag, dat zij tot 1 Aug. a.s. willen afstaan) dan zal het C.C. een besluit moeten nemen over het verschijnen van de krant. Wij kunnen dit niet hebben. De krant moet minstens in zijn huidige formaat en gedrukt eenmaal per veertien dagen blijven verschijnen. Onze positie tegenover de Socialistische Unie zou enorm verzwakt worden. Wij willen niet alle verdere argumenten herhalen. Maar onze hoop uitspreken, dat een ieder op stap gaat om ALLE partijgenoten voor een bedrag te laten tekenen en te trachten het in onze vorige circulaire vermelde bedrag per afdeling te overtreffen. Dit is de enige kans, die wij hebben. Wij, dat wil zeggen IEDER LID VAN DE PARTIJ.

Met Kam.Groeten,

Maurice.

UITTREKSEL

Uit : OD 262. Naam: Revolutionair Communistische Partij (Openb.verg.)
Voor : OD 102. Naam: Revolutionair Communistische Partij (Periodieken)
Ag.nr: 87133. Afz. : I.D. Rotterdam. datum: 10-6-50.

Aard van het stuk: Verslag van besloten bestuursvergadering v.d. R.C.P.,afd.Rotterdam.

HOFLAND, Albert, opent te 20.30 uur de vergadering en zegt, dat een brief van het afdelingsbestuur van Amsterdam is binnengekomen, waarin het schrijft dat stappen zijn gedaan om het persfonds intensiever te doen werken. Enige goede resultaten zijn reeds bereikt in de vorm van vaste bijdragen en postwissels, doch dit is niet voldoende om de schuld van de krant f.1100,- in te lopen.

Tot 1 Aug.'50 kan De Tribune nog geregeld verschijnen, mits voor die datum f.500,- is afbetaald. Hiervoor zal een offer moeten worden gebracht. Het afdelingsbestuur van Amsterdam heeft dan ook in verband met de financiële toestand van de krant het volgende voorstel aan het P.B. en C.C. voorgelegd: het kader van de partij zal zorgen dat voor 1 Aug. a.s. de benodigde f.500,- aanwezig zijn, als volgt verdeeld over de afdelingen:

Amsterdam f.300,-, Rotterdam f.100,-, Den Haag f.50,- en Delft en Dordrecht f.50,-. Het P.B. en C.C. hebben dit voorstel goedgekeurd.

In verband met de discussie tussen De Stem en De Tribune kan de krant geen week worden gemist. Voor velen zal het op te brengen bedrag te hoog zijn, daarentegen zijn er ook leden, die als zijnwerkelijk willen, meer zouden kunnen doen.

VERSLOOT, Harmen, geb.12-10-83 te Schiedam voorspelt, dat geen enkel lid of abonnee naast de bijdrage voor het persfonds nog een extra gift zal geven.

OOSTERWIJK, Cornelis, geb.6-11-06 te Rotterdam, meent dat het goed is niet alle leden om een extra bijdrage te vragen, doch een lijst aan te leggen van die leden, van wie zeker is dat zij een bepaald bedrag voor De Tribune willen geven. Spreker zegt dat het bedrag van f.100,- voor Rotterdam te hoog is en stelt voor het P.B. te berichten dat op f.75,- kan worden gerekend.

Uitgetr. door:

J.H.

Op aanwijzing van: B IV.

Datum:

9-11-50.

UITTREKSEL

Uit : OD ~~262~~

Naam: Revolutionnaire Partij (Openbare vergaderingen)

Voor : OD 102

Naam: Revolutionnair Communistische Partij

Ag. nr: 86379

Afz. : verb. 12

Datum: 31-5-50

Aard van het stuk: districtsconferentie R.C.P.

Tot slot oefende spreker aandrang op de leden uit om het geld van een dag weekloon af te staan aan de partij. De geld moet dienen om de schuld bij de drukker van de Tribune, groot F.1200.-- te voldoen.

Uitgetr. door: NV

Op aanwijzing van: B.

Datum: 23-6-50

§ 40060 - '49

2

↑ Spr. waarschuwt deze beschouwing voor zichzelf te houden en zeer discreet te behandelen.
Onze taak is het volk te laten weten dat we nooit zal kunnen zeggen dat we afgesproken Proletariaat is, hoewel onze invloed waarschijnlijk meer blijft.
Begin direct in de afhandelingen met het werk binnen korte tijd komen naar veldwijde plaatsen.
Ook zullen leugden en onjuistheden worden geveerd en lezingen over Joego-Slavische landen gehouden aan de hand van de rapporten, welke door hen die dat land bezochten zullen worden gemaakt. Spr. zegt dat deze lezing door de leden van de R.C.F. en de Raad van het G.C.F. ter tafel moeten worden gebracht.
Er zijn goede perspectieven voor de uitbouw van onze partij. "Leent dat er een degelijk socialisme bestaat kan".

↑ Verreys, M. geeft een overzicht over de partij gehouden verkiezing voor de Prov. Staten.
Spr. meent, dat de verloop van de verkiezing met het stemmen aantal moet worden gezocht in het te laat beginnen met de verkiezingsactie en het uithijven van de beloofde Belgische auto.
Wij moeten ons ernstig bezig houden met de verslagstukken van de dag. De Joego-Slavische zaak van de bijdragen onze partij meer bekendheid te geven.
Spr. zegt, dat het P.B. van de R.C.F. een uitnodiging heeft gehad tot bijwoning van een congres tot stichting van een socialistische Unie. Spreker en Salomon zijn op het congres geweest. De bespreking om te komen tot een fusie is vastgelopen. Voor enige weken terug kreeg het partijbestuur wederom een uitnodiging voor een bespreking met Roorda, Gerrit, geb. 4-9-90 te Terwiel, wonende te Tijnje, Prong, Carlo, geb. 30-8-05 te Rotterdam (bekend) en Houwaard, Gornis, geb. 30-3-95 te Rotterdam, wonende Molenaarstraat 355 te Rotterdam.

↑
afschijft =
O.D. Socialis-
tische unie 1969
= O.D. 16/7

Wij zijn thans aver gevorderd dat in principe is besloten tot fusie. Een open discussie zal er toe moeten bijdragen de leden van beide zijden te overtuigen dat samenwerking nodig en wettig is.
Het partijbestuur is zich bewust van zijn verantwoordelijkheid en zal zijn standpunt niet verlaten. Onze laatste lezarentegen zal wel eens vreemd kunnen lijken. Het doel blijft fusie. Daarna de leden vertrouwd maken met de leer van Stalin en dan met de andere leer van Trotsky. Prong, C., de politiek secretaris van de Soc. Unie en redacteur van "De Stem" staat geheel aan onze zijde.
Roorda, G. die enige maanden geleden zei, dat de Trotskisten gevraagd moesten worden, is reeds zover be werkt, dat hij erkent heeft dat een fusie toe te juichen zou zijn. Over drie weken zal een officiële bespreking worden gehouden. De afhandelingen zullen direct daarna op de hoogte gebracht worden met de stand van zaken. Wij zijn op weg belangrijke besluiten te nemen. Een grote zwarte plek staat nog op de agenda "De Tribune". We hebben een schuld van fl. 1100.--. Naar buiten willen we zeggen dat de verkiezingsactie ons die schuld bezwaart heeft, doch wij weten wel beter".

↑
afschijft =
O.D. 16/7

↑ Er moet geld binnenkomen, willen we de verschijning van "De Tribune" weer voor 2 jaar garanderen. Beknibbelen op de kosten bij de drukker is niet meer mogelijk. De prijs is al zo laag mogelijk gehouden. Juist nu "De Tribune" groter van formaat moet worden i.v.m. de te voeren discussie met "De Sten", zegt de werkelijkheid "inkrimpen". Spr. doet een hartstochtelijk beroep op alle afdelingen alarm te slaan en alle kasgelden binnen 14 dagen aan het P.B. op te sturen, indien mogelijk met een flinke persoonlijke gift van alle leden.

↓ Combrink, H.J.Th. en Combrink, C. uiten hun ontevredenheid over het verloop van de verkiezingsactie. Berhaaldelijk moesten afspraken worden gemaakt, welke later weer moesten worden afgezegd. De reactionnaire politielachte zich slap, als wij weer eens op het rippertje moesten bellen en zeggen dat b.v. de propagandatocht met de Belgische auto niet doorging. Ook de gekozen strijdlouzen waren niet van de beste kwaliteit; zo kalkte men b.v. in Rotterdam de oude afgezakte leuze "Oorlog tegen de Oorlog" en de leuze "tegen Kremlin en Wallstreet". Politiek gezien zijn deze leuzen wel goed, maar zij pakken de massa niet. Men stelt voor de verkiezingscampagne in de toekomst wat eerder te beginnen, de afdelingen hierin geheel vrij te laten en een 2e verkiezingsfonds te stichten.

Combrink, C. zegt het eens te zijn met de zienswijze van Ferares, M. t.a.v. de Socialistische Unie en meent, dat het partijbestuur soepel zal moeten zijn in het vasthouden van de eigen principes. Tactiek speelt in de politiek een grote rol.

Oosterwijk, C. zegt niet in te zien waarom de leuze "Oorlog tegen de Oorlog" niet goed is. Zo oud als deze is heeft zij steeds goed voldaan. Spr. meent eveneens dat de afdelingen tijdens de verkiezingsacties meer vrijheid van handelen moeten hebben.

Hofland, A. zegt, dat bij de afd. jeugd van het O.V.B. wel een paar mensen te vinden zijn, die de vorming van een comité voor Joego-Slavië op zich zouden willen nemen. Het grootste struikelblok zal echter het financiële gedeelte zijn.

Eikmans, B.V.Ch. zegt, dat de gehuwde arbeiders geen paar weken loon voor een reis naar Joego-Slavië kunnen missen. Spr. stelt voor deze aangelegenheid op de Joego-Slavische Legatie te bespreken. Eenstemmig is men van oordeel dat door een fusie met de Socialistische Unie, de politiek van de R.C.P. beter zal worden aanvaard, mits men tactisch tewerk gaat.

Versloot, H. zegt dat het persfonds door Hofland, A. in de afd. Rotterdam is verwaarloosd en stelt, in diens plaats een ander aan te wijzen opdat dit fonds nieuw leven wordt ingeblazen.

Sitour, P., die hiervoor wordt aangezocht, staat toe het fonds weer op poten te zullen zetten.

B
VERTROUWELIJK

23 November 1949.

Verbinding: No.12

Doss.15/173

Onderwerp: Theoretisch tijdschrift "De Internationale"

Datum ontvangst bericht: 21 November 1949

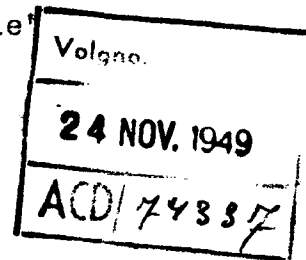
Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

Hierbij wordt toegezonden een exemplaar van het zojuist uitgekomen theoretisch tijdschrift "De Internationale".

De uitgave van dit tijdschrift en de inhoud daarvan is verzorgd door de afdeling Den Haag van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.). (einde)

S

Aldam

G E H E I M.

Volgno.

7 NOV. 1949

ACD/70175

No.13. (Verbinding)

No.7258-14/49

Onderwerp: De Tribune.

3 November 1949

Datum ontvangst bericht: 3 November 1949
Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar
Waardering bericht: betrouwbaar

Gemeld wordt, dat het helemaal niet zeker is, dat a.s. Zaterdag het weekblad DE TRIBUNE (RCP) verschijnt.

De drukker heeft aan Maurice FERARES een maanbrief geschreven, waarin hij stante pede f 300.- eist.

Als dit geld niet over de brug komt, dan weigert hij verder mee te werken aan de verschijning van dit blad.

=====E I N D E=====

↓
Oan het nummer van de Tribune van 5-10-49 te zien, heeft de drukker anderszins geweigerd verder mee te werken. De hoop op het blad is veranderd en de omvang is kleiner geworden. F3.

DE VLAM van 21 Mei 1949, onder de titel: "Wat is het socialisme U waard", o.m.:

"De Vlam vecht met de rug tegen de muur. Zo is het zonder "omwegen gezegd. Zij heeft enkele duizenden guldens nodig om "haar arbeid met kracht voort te zetten. Het is Uw taak om "dit mogelijk te maken."

Het resultaat van deze actie is geweest, dat de raming van f 3.000,- werd bereikt.

In de jaren 1947 en 1948 werd respectievelijk f 3.380,- en f 3.000,- bijeengebracht.

Hiermede schijnt echter de financiële grondslag van DE VLAM nog niet verzekerd te zijn. De financiële moeilijkheden vinden hun oorsprong in het gemis aan kapitaal.

1. VRIENDEN VAN DE VLAM (Vereniging van:)

Teneinde nu een gezonde financiële basis voor DE VLAM te verkrijgen, werd op initiatief van deminee J.J. BUSKES, Sam de WOLFF en Frits KIEF, op 10 September jl. opgericht de "Vereniging van Vrienden van De Vlam". Van deze vereniging kunnen lid worden zij, die een minimum-contributie betalen van f 1.- per maand, terwijl voorts alle giften en contributie ten goede komen aan de exploitatie van het blad. Het bestuur der vereniging wordt gevormd door de drie hierboven genoemde personen, resp. als voorzitter, penningmeester en secretaris.

1. DE TRIBUNE.

De financiële positie van het weekblad van de RCP, nl. DE TRIBUNE, heeft op de conferentie van het centraal-comité der RCP, welke op 1 en 2 October jl. werd gehouden, een punt van bespreking uitgemaakt. De conclusie luidde: dat de inkomsten weer knap zijn gedaald, hetgeen werd geweten aan het teruglopen van het aantal abonné's en de "verrekt" slechte colportage. De schuld van de krant bedraagt nu f 850,-. Alle contributiegelden en andere inkomsten worden door de krant gesoupeerd. Alle krachten worden ingespannen om op zeer korte termijn een groot bedrag van de schuld in te lopen. De redactie zal worden uitgebreid en voortaan worden waargenomen door Sal SANTEN, Harry COMBRINK en Theo van TIJN, alsmede Maurice FERARES.

k. HET KOMPAS.

Het gevolg van een en ander is geweest dat het intern orgaan der RCP, HET KOMPAS, waarvan sinds de oprichting van de RCP op onregelmatige tijden tot nu toe 40 nummers zijn verschenen --het laatste in April 1949-- ook niet meer kon verschijnen. Dit orgaan, zo werd aangekondigd, zal weer verschijnen, daar de afdeling Rotterdam der RCP zich daarvoor heeft garant gesteld.

1. DE INTERNATIONALE.

Met ingang van 1 November 1949 zal door de RCP worden uitgegeven "De Internationale", welk orgaan voorlopig in gestencilde vorm eens in de twee maanden zal verschijnen.

De administratie is gevestigd bij M. FERARES, terwijl de redactie wordt waargenomen door H.J. COMBRINK, pseudoniem C. van de BRINK.

OD 262
71430
OD 102

Verslag zitting Centraal-Comité van de RCP op
1 en 2 October 1949, verzonden door ID A'dam.

FERARES belicht dan de tegenwoordige financiële toestand van **DE TRIBUNE** en komt tot de conclusie dat de inkomsten weer knap zijn gedaald, hetgeen hij wijt aan het teruglopen van het aantal abonné's en de "verrekt" slechte colportage. De schuld van de krant is nu ruim / 850,-. Alle contributiegelden en andere inkomsten worden geheel door de krant gesoupeerd, met gevolg, dat de afdelingen permanent zonder geld zitten. Ander gevolg daarvan is, dat het interne orgaan **KOMPAS** ook niet meer kan verschijnen. De drukken van **DE TRIBUNE** wil eindelijk eens s'n centen zien. Alle krachten moeten worden ingespannen om op zeer korten termijn een groot bedrag op de schuld in te lopen. Daarbij mag de krant niet kleiner worden gemaakt; ook mag de prijs niet worden verhoogd, hoewel een stijging van de papierprijs in het verschiet ligt. Verder deelt hij mede dat van September 1948 tot September 1949 een bedrag van / 2400,- werd besteed aan vergoeding voor reiskosten aan de C.C.-leden en de leden van het partijbestuur, aan stencils en aan porti. Hij wenst maatregelen om tot meer activiteit van de partijgenoten te komen. Nu wil de óer niets doen omdat de ander ook niets uitvoert. Hij wil in drie maanden bezien welke kameraden actief zijn of niet. De eersten krijgen een partijboekje, de anderen worden als vrienden van **DE TRIBUNE** beschouwd. Nieuwe leden zullen worden beoordeeld naar hun verdiensten voor de partij; eventueel komen zij dan in aanmerking voor het partijboekje. Spreker wil dan ook nog een ballotage-commissie + andere maatregelen om de partij voor ongewenste infiltratie te behoeden.

Besloten wordt, de colportage hartiger aan te pakken. Uit besuiniging zullen minder partijbestuursvergaderingen worden gehouden. Het orgaan **HET KOMPAS** zal weer de deur uitgaan; de afdeling Rotterdam heeft zich daarvoor garant gesteld. De inkomsten uit **HET KOMPAS** mogen niet meer worden overgeheveld naar **DE TRIBUNE**. Bij geregelde afdracht is een kwartje voor dit blad ruimschoots voldoende. Mogelijk schiet er dan nog wat over voor de krant. Een naam- en adreslijst zal in het vervolg vermelden waar

No. 6687-14/49
dd. 10.10.1949.

-3-

26 102

DE TRIBUNE verkrijgbaar is. De redactie van het blad zal worden uitgebreid. De staf zal komen te bestaan uit de heren: Sal SANTEN, Harry COMBRINK, Maurice FERARES en Theo van TIJN.

Verbinding:

No: 1103

Onderwerp: Ledenvergadering R.C.P.

Datum ontvangst bericht: 12-9-1949

Betrouwbaarheid berichtgever: Betrouwbaar.

Waardering bericht: Betrouwbaar.

Tevens bericht gezonden aan: ...

Medewerkende instanties: Gene.

Ondernomen actie: Gene.

UITTREKSEL	
Uit	: 00 262
Ag. no.	: 69877
Voor	: 00 ~~100~~ 100

13 September 1949.

Kort verslag van de ledenvergadering van de Revolutionnaire Communistische Partij (de Internationale), gehouden op Vrijdag 9 September 1949, te 20 uur, ten huize van Hofland, Albert, geb. 14-9-1916 te Rotterdam (bekend), wonende West Varkenoordseweg 33/19 te Rotterdam.

Aanwesig 12 personen.

Hofland, A., voornoemd, opent de vergadering, zegt in een overzicht van de bespreking, welke is gehouden in de bijeenkomst van 5 Juli j.l., dat toen reeds uitvoerig de "verkiezingszaak" is besproken en wenst op dit punt niet verder in te gaan.

Daar de propaganda voor de partij en de krant veel te wensen overlaat, stelt spr. voor, de inhoud van de krant wat meer actueel te maken en artikelen op te nemen, welke meer in het brandpunt van de belangstelling staan.

Het winter-programma zal moeten worden geopend met een intensief huisbezoek bij de leden, daarna een huis aan huis colportage met de krant en éénmaal per week een straat-colportage.

Spr. leest hierna de agenda voor en geeft het woord aan Santen, Salomon, geb. 3-8-1915 te Amsterdam.

Santen, S., voornoemd, zegt, dat ook de redactie van "De Tribune" een verandering - voor wat de inhoud betreft - voorstaat, zoals door Hofland, A. is voorgesteld. Door het Centraal Comité is besloten, dat voor de actieve R.C.P.-leden cursussen zullen worden gegeven over het partijwerk in de vakbeweging.

De afdeling Rotterdam zal zelf het organiseren van deze cursussen kunnen ter hand nemen, met dien verstande, dat Schiedam en Delft hierbij zullen worden betrokken.

(Aan Hofland, A. wordt opgedragen met de afdeling Schiedam en Delft te bespreken op welke avonden deze cursussen kunnen worden gehouden).

Spr. zegt, dat in Amsterdam de cursus waarschijnlijk op Zondag zal worden gehouden.

- Gezien -

TREKSEL
Ag. no.: 61108
Voor: O.D. 102

Amsterdam ligt vrijwel plat, dat moet veranderen. In het begin werden er op de hoek van de Albert Guyt al ± 120 nummers verkocht; nu is dat afgezaakt tot ± een tiende gedeelte, vergeet niet het verlies aan propagandistische waarde.

De afdracht van contributie is onregelmatig en draagt een rommelig karakter. Dit geldt speciaal voor Amsterdam, Rotterdam en Den Haag. In kleinere afdelingen als Schiedam, Delft, is het heel goed, in Groningen, Sliedrecht, ~~Amsterdam~~ Dordrecht en Eindhoven gaat het naar omstandigheden redelijk.

In Amsterdam is de enveloppenactie voor de verkiezingen druk gaande. De couverts zijn al uitgezet en een honderdtal is weer binnengekomen. Rotterdam is bezig met uitzetten, Den Haag moet er nog aan beginnen. De binnenkomende gelden moeten per se voor het doel worden bestemd.

Spreker stelt voor om, evenals op het vorige congres, een fonds in het leven te roepen om de schuld op de krant vermindert, mogelijk verdwenen, te krijgen. Het vorige fonds is in de soep gelopen. Elke keer als de krant uitkomt, hou je je hart vast; met kunst- en vliegwerk met je er uit zien te komen om ten minste geen kwaad drukkersgezicht te zien. Die zorg wordt een nachtmerrie. Als 85 partijgenoten intekenen op dit fonds, b.v. f 2.50 of f 1.-, al naar draagkracht, dan kan de krant zich bedruipen.

*R.C.P. - Verkiezing 1949
afdeling 10.D. 102*

DISCUSSIE.

Harry COMBRINK zegt f 2.50 per week toe, merkt daarbij op dat DE TRIBUNE nooit met haar prijs van 10 spie zal uitkomen. Dit is beneden het gangbare niveau. Laten we daar gauw 15 cent van maken. Dat scheelt 50%.

afdeling 10.D. 103

EIKMANS van Schiedam waarschuwt tegen prijsverhoging. Er moeten meer abonné's geworven worden. Als de partij niet tot de kleine dingen komt, dan zal ze nooit tot de grote in staat zijn. In Schiedam hebben we 65 abonné's. Er zijn zelfs stalinisten onder, die een kwartje voor de krant geven. Dat zullen ze wel niet tegen Paul de Groot zeggen.

Max PLEKKER zegt dat de interesse onder de partijgenoten om werk te verrichten nihil is. Practisch alle werk berust op die paar schouders, die zich geregeld inzetten. In Amsterdam is het teleurstellend.

Ab HOFLAND brengt voor Rotterdam dezelfde moeilijkheden naar voren als in Amsterdam bestaan.

SAL SANTEN beaamt de organisatorische zwakte in de beide grote steden; in kleinere plaatsen functioneert een en ander veel beter. Hij brengt FERARES hulde voor de manier waarop hij weer een jaar door de partijzorgen is heengeworsteld. Die zorg moet hem worden ontnomen, dan kan hij zich beter aan ander werk wijden. Spreker stelt voor, dat Dries DOLLEMAN zich voortaan met de financiële kant van DE TRIBUNE gaat bezighouden. Hij wekt verder op tot intekenen op het Tribunefonds, waarvoor straks een lijst zal circuleren. De achtergebleven Tribune's moeten worden verspreid.

ARONIUS uit Amsterdam, ex-CPN-er, nieuw lid der RCP, zegde toe de over gebleven TRIBUNE's zo goed mogelijk te verspreiden.

VERKIEZING NIEUW CENTRAAL COMITE

Sal SANTEN stelde voor om de samenstelling zodanig te doen plaats vinden, dat ook de plaatsvervangers worden gekozen. Er zijn met uitgebreide zittingen van het C.C. goede ervaringen opgedaan, weshalve deze methode zal worden voortgezet. Plaatsvervangers hebben adviserende stem, wanneer een C.C.-lid niet aanwezig is, dan valt automatisch diens stem aan de plaatsvervanger. Het nieuwe C.C. zal 13 leden + 4 plaatsvervangende leden tellen.

Voorgesteld worden: (als C.C.-lid)

Theo van TIJN	Amsterdam
Harry COMBRINK	Amsterdam
Sal SANTEN	Amsterdam
Maurice FERARES	Amsterdam
Nelis OOSTERWIJK	Rotterdam
Ab HOFLAND	Rotterdam
Peter DRENTH	Groningen
Herman DRENTH	Den Haag
Flip GRAVEN	Eindhoven
HAMZAH	Amsterdam
A. DOLLEMAN	Den Haag
EIKMANS	Schiedam
C. COMBRINK	Delft

Voorgesteld worden: (als plaatsvervangend C.C.-lid)

Eelke ZIJLSTRA	Amsterdam
Engel KRUIDHOF	Rotterdam
Max PLEKKER	Amsterdam
BREDEVELD	Schiedam.

Verder werden nog candidaat gesteld door Ferares: Theo WIERING, door DRENTH: Dries DOLLEMAN en door A. Dolleman: Ab van der ZWAN.

Meteen veerde Harry COMBRINK op en siste van de voorzitter het woord voor een verklaring. Voorzitter OOSTERWIJK had bezwaar, maar COMBRINK was al van wal gestoken. Hij protesteerde tegen de candidatuur van Dries DOLLEMAN. En waarom? Dries DOLLEMAN is in het afgetreden C.C. geruimen tijd passief geweest, omdat hij door het uitgeven van een Indonesisch manifest, gericht aan de PvdA, door de politie werd gearresteerd. Bij zijn ondervraging bij de politie gaf hij toe dit manifest te hebben geschreven en verspreid. De politie nam niet aan dat hij dat alleen had gedaan en, na enige druk, zakte Dries door z'n knieën en gaf de namen van twee partijgenoten op. Dat had helemaal niet nodig geweest. Spreker was van mening, dat een dergelijk zwak element niet thuis hoort in de leiding van een revolutionaire beweging.

Bovendien

ANDRIES DOLLEMAN deelt dan nog mede in de toekomst een tweemaandelijks scholingsorgaan te willen uitgeven, mits de betaling niet stagneert. Dit laat bij KOMPAS ook te wen over. Met het Duitse scholingsblad gaat het beroerd; er zijn hopen partijgenoten die geen Duits kennen. De betaling is ook hier verdrietig.

POLITIEKE RESOLUTIE.

(Zie bijlage: B)

Theo van TIJN vindt de tijd te krap gemeten om dit hele geval nog eens gezamenlijk door te nemen, te meer daar deze resolutie al is behandeld in de afdelingen en op de conferenties. De inleiding vervalt dus; er komt nu een voorstel van afdeling Amsterdam ter tafel om een regel in die resolutie te doen vervallen en wijzigen.

Max PLEKKER licht deze verandering toe; hij vindt, zoals het daar staat, de zin wel wat kras.

Het gaat hier om de zin: "deels door zich niet snel te heroriënteren, deels door politieke fouten van partijleden".

(Zie bijlage B, pagina 3, met groen onderstreept).

Na discussie wordt de voorgestelde wijziging door het congres aanvaard. De strophe komt nu te luiden:
"In de achter ons gelegen periode heeft men de stalinistische desertie wel doorgedraaid, doch niet voldoende middelen kunnen aanwenden om de arbeiders, die het stalinisme de rug toekeerden, op te vangen en ze voor de RCP te winnen, deels ook door zich niet snel genoeg te heroriënteren wat het verval der EVC betreft."

SNEEVLIET-HERDENKING.

Aanwezig 40 personen. Sprekers SAL SANTEN, Herman DRENTH, Miep VELLINGA.

Pionier voor Indonesische vrijheid. Overzicht leven en streven, leiderskwaliteiten, fouten ten aanzien van NAS. Gebrek aan dergelijke eminente leiders. Twee minuten stilte, staande.

MAANDAG.

FINANCIEN.

"Bij het tweede congres", zo zegt FERARES, "was er een schuld van f 1400.- bij de drukker. In drie maanden tijd werd deze schuld gedeeltelijk gedelgd. We staan er nu niet veel beter voor, al is de drukkersschuld niet zo hoog als de vorige keer.

DE TRIBUNE kost ons per uitgave ad 1500 exemplaren de somma van f 170.-

Er worden nu 750 exemplaren in abonnement afgenomen en ook betaald; een deel gaat naar het buitenland, de rest blijft liggen. Dat is geen gezonde toestand. De colportage in

Amsterdam

U I T R
nr : 00 167
g.no. : 6 11 68
oor : 00 102

Afschrift -
O.D. 102

Amsterdam ligt vrijwel plat, dat moet veranderen. In het begin werden er op de hoek van de Albert Cuyp al ± 120 nummers verkocht; nu is dat afgezakt tot ± een tiende gedeelte. Vergeet niet het verlies aan propagandistische waarde.

De afdracht van contributie is onregelmatig en draagt een rommelig karakter. Dit geldt speciaal voor Amsterdam, Rotterdam en Den Haag. In kleinere afdelingen als Schiedam, Delft, is het heel goed, in Groningen, Sliedrecht, ~~Rotterdam~~ Dordrecht en Eindhoven gaat het naar omstandigheden redelijk.

In Amsterdam is de enveloppenactie voor de verkiezingen druk gaande. De couverts zijn al uitgezet en een honderdtal is weer binnengekomen. Rotterdam is bezig met uitzetten, Den Haag moet er nog aan beginnen. De binnenkomende gelden moeten per se voor het doel worden bestemd.

Spreker stelt voor om, evenals op het vorige congres, een fonds in het leven te roepen om de schuld op de krant verminderd, mogelijk verdwenen, te krijgen. Het vorige fonds is in de soep gelopen. Elke keer als de krant uitkomt, hou je je hart vast; met kunst- en vliegwerk met je er uit zien te komen om ten minste geen kwaad drukkersgezicht te zien. Die zorg wordt een nachtmerrie. Als 85 partijgenoten intekenen op dit fonds, b.v. f 2.50 of f 1.-, al naar draagkracht, dan kan de krant zich bedruipen.

DISCUSSIE.

Harry COMBRINK zegt f 2.50 per week toe, merkt daarbij op dat DE TRIBUNE nooit met haar prijs van 10 spie zal uitkomen. Dit is beneden het gangbare niveau. Laten we daar gauw 15 cent van maken. Dat scheelt 50%.

EIKMANS van Schiedam waarschuwt tegen prijsverhoging. Er moeten meer abonné's geworven worden. Als de partij niet tot de kleine dingen komt, dan zal ze nooit tot de grote in staat zijn. In Schiedam hebben we 65 abonné's. Er zijn zelfs stalinisten onder, die een kwartje voor de krant geven. Dat zullen ze wel niet tegen Paul de Groot zeggen.

Max PLEKKER zegt dat de interesse onder de partijgenoten om werk te verrichten nihil is. Practisch alle werk berust op die paar schouders, die zich geregeld inzetten. In Amsterdam is het teleurstellend.

Ab HOFLAND brengt voor Rotterdam dezelfde moeilijkheden naar voren als in Amsterdam bestaan.

SAL SANTEN beaamt de organisatorische zwakte in de beide grote steden; in kleinere plaatsen functionneert een en ander veel beter. Hij brengt FERARES hulde voor de manier waarop hij weer een jaar door de partijzorgen is heengeworsteld. Die zorg moet hem worden ontnomen, dan kan hij zich beter aan ander werk wijden. Spreker stelt voor, dat Dries DOLLEMAN zich voortaan met de financiële kant van DE TRIBUNE gaat bezighouden. Hij wekt verder op tot intekenen op het Tribunefonds, waarvoor straks een lijst zal circuleren. De achtergebleven Tribune's moeten worden verspreid.

Aronius

*afdracht 20.0.
R.E.P. - Verkiezing 1949
afdracht
10.0.102*

*afdracht
10.0.173*

UITTREKSEL
Uit : 00.167.
Ag.no. : 60913.
Voor : 00.102.

Hierna wordt gediscussieerd:

Flip GRAVE:

"Verval van de E.V.C. zal de Stalinisten naar het N.V.V. brengen. Wij moeten hen voor zijn en nu reeds overgaan naar het N.V.V., opdat wij daar reeds posities innemen als de Stalinisten komen".

afdrift in
O.D. 102

^{PD 1997}
Antoine Hendrikus DOLLEMAN, Den Haag, 22 Augustus 1920, wonende Frankenstraat 55 b te 's-Gravenhage:

"Ik stel mij beschikbaar om de verzorging van een 2 maandelijks theoretisch orgaan op mij te nemen. Dit orgaan mag niet ten koste gaan van "De Tribune".

Harry COMBRINK:

"De rol van onze partijgenoten in de O.V.B. is niet in ons voordeel geweest en het schaadt ons optreden in de E.V.C."

Cor COMBRINK uit Delft:

"Aan de kwestie Joego-Slavië moet in de partij meer aandacht worden besteed."

Sal SANTEN:

De ontwikkeling in China wordt nauwlettend gade geslagen. maar we moeten wachten op inlichtingen van de Chinese sectie van de 4e Internationale. Het probleem Joego-Slavië wordt thans besproken in een zitting van het Internationaal Europees Comité (I.E.C.) van de 4e Internationale. Men is daar van mening, dat TITO sterk staat, omdat hij steunt op het vertrouwen van zijn volk en niet aan de macht is gekomen met de hulp van G.P.Oe-bajonetten.

Het Ruhrgebied is het centrum van de macht van het Westen."

Vervolgens voerden nog diverse discussianten het woord, die in herhalingen van het hiervoren gemelde vervielen.

Vervolg congres:

Maandag, 18 April 1949.

Maurice FERARES (VIJOL) (Mozes Ferares, Amsterdam, 5 Januari 1922, wonende te Amsterdam): geeft een summier overzicht van de toestand der financiën. Daaruit blijkt, dat "De Tribune" een wekelijks tekort heeft van f.85.--. Er worden 1500 exemplaren gedrukt.

Aantal weekabonné's : 225

" postabonné's : 660.

Er is een schuld bij de drukker van f.400.--

(Enkele congressisten fluisterden, dat men de krant op de been kan houden, omdat Theo WIERINGH (personalia onbekend) steunt. Hij zou als accountant bij diverse grote bedrijven "de winst wegwerken" uit de boeken en daarvoor veel geld ontvangen.

F.BREDERVELD uit Schiedam (verdere personalia onbekend).

"Men heeft in Rotterdam het ophalen van contributie voor de partij verwaarloosd. Dat moet goed georganiseerd worden."

Sal SANTEN betuigt zijn waardering voor het werk, dat

afdrift in
O.D. 102

afdrift in
P.D. 2447

UITTREKSEL

Voor OD 102 Naam R.C.P.-periodieken
Origineel in OD 1424 Naam R.C.P.-verkiezingen 1949
Volgnr. Ag.nr. 58860 Aard van het stuk afdelingsbestuursvergadering
RCP A'dam Afz. A'dam Datum 29.3.49

Op deze vergadering werd door FERAREZ de actie voor de gemeente raadsverkiezingen besproken. Hij dacht voor deze actie f.2000,- bij elkaar te krijgen, maar bedenkelijke gezichten deden hem ten slotte op nog f.1500,- hopen. Hij vertelde, dat De Tribune 233 kwartaalabonne's heeft, dat de colportage in Amsterdam stevig was teruggelopen; dat op het laatste congres op het Tribunefonds voor f.100,- was ingetekend, maar dat het geld nog niet was geïnd, omdat de contributieloper JACOBS er de brui aan had gegeven en meteen als lid bedankte. De kwitanties zijn dus blijven liggen. Een andere inner is nog niet gevonden. Iedere uitgekomen TRIBUNE (14-daags) levert een strop van f.100,- op.

De candidaatstelling bracht moeilijkheden. Haast niemand wil op de lijsten prijken, uit angst voor de gevolgen. Omdat FERAREZ toen zonder job was, accepteerde hij (nu zit hij weer als violist in Carre).

En nu enige ervaringen van een RCP-er op huisbezoek:

"Toen ik 's avonds bij ZWALEF boven kwam, hoorde ik een hevige ruzie; toch klopte ik aan en een gezette vrouw deed de deur wild open ze had een kacheltang in d'er hand. Ik vroeg of haar man thuis was. Ze gebaarde binnen te komen. Zwalef lag in bed, ik zei hem van de RCP te komen. Egalief bleef er bij staan met die tang. Zwalef liet me weten, dat hij ziek was en wel graag met me had willen praten. Ik zag er maar van af en vertelde hem op een meer geschikt moment te zullen terugkomen, wenste beterschap (ruzie en ziekte) en ging heen. De vent lag "teut"; een blind paard kon gerust zonder schade in huis rondhuppelen. Ik adviseerde het bestuur om deze partijgenoot maar af te schrijven.

Vandaar ging ik naar TIMMERS, pl.m. 65 jr.oud, inwonend. Ook hij lag al in de fuik. Zij kostbaas maakte hem wakker, 8t was ongeveer 9 uur. Timmers kwam in z'n hansoppie toch nog in het portaal, vertelde rugpijn en critiek op de onregelmatige contributie-inning te hebben; hij voelde zich overigens te oud voor dit soort werkzaamheden; hij zou wel eens langs komen op een ledenvergadering.

De volgende dag kwam ik tegen achten in de bewuste straat en liep toen GROOTVELD, die ik kende, tegen het lijf. Hij was op weg naar een vergadering van de EVC-bouwvak, waar de kwestie GEEL nog eens werd aangesneden. Ik liep met hem op en vertelde mijn opdracht. Hij was bereid om borden te timmeren. Hij niet elke avond weg, terwille van zijn vrouw, die anders is ingesteld.

Uitgetrokken door EQ Afd./Sectie ACD-4b Datum 6.5.49

Op aanwijzing van B-V

ID. Amsterdam

No. 6777-14/48.

GEHEIM.

Volgno.

22 NOV. 1948

AOI 50112

18 November 1948.

Hierbij wordt U, om te behouden, toegezonden, afschrift van het door Uw Heer SMUTSERS gevraagde, exemplaar van HET KOMPAS, no. 38, dd. November 1948, behelzende de ontwerp-resolutie inzake de vakbeweging, waaruit U moge blijken, dat het Centraal Comité van de Revolutionnair Communistische partij zich voorstelt wijzigingen aan te brengen in het door hem tot dusver gevoerde beleid inzake vakbewegingspolitiek.

Aan: MvA.

F2

W. B.

H E T   K O M P A S

No. 38.

(November 1948)

ONTWERP-RESOLUTIE INZAKE DE VAKBEWEGING.

Ofschoon de objectieve voorwaarden in dit land (loonstop beneden bestaansminimum; inflatie en prijsstijging; koloniale oorlog; distributiedr meest noodzakelijke levensbehoeften; woningschaarste; enz.) tot steeds grotere ontevredenheid onder de arbeidersklasse hebben geleid en voortgaan te leiden, beroept de regering -wier optreden met diep wantrouwen door de werkers wordt gevolgd- zich op het beperkte aantal stakingen in de afgelopen jaren om haar reactionnaire politiek te rechtvaardigen en deze een "sociale camouflage" te geven.

In werkelijkheid is de toestand voor de arbeidersklasse ondragelijk en is deze bereid te strijden voor een bestaansminimum en tegen de koloniale oorlog, zoals de zeelieden- en havenstaking in 1946, de Algemene staking van 24 September 1946 te Amsterdam, de stakingen van land-, bouwvak-, metaal- en textielarbeiders en de jongste stakingen van de mijnwerkers en de Haagse tramarbeiders bewezen hebben. Als deze stakingen zich niet uitbreidden of werden gevolgd door een vrij lange periode van z.g. klassevrede, is daarvoor in de eerste plaats verantwoordelijk de huidige verraderlijke leiding der arbeidersklasse, welke òn in de P.v.d.A. òn in de C.P.N. òn in de vakbeweging alles deed om de strijd der werkers te breken, isoleren of te desoriënteren.

De pogingen der vakbondsfunctionarissen om de georganiseerde arbeiders onder hun contròle te houden, teneinde de belangen van hun meesters te kunnen blijven dienen, hebben de bureaucratistische dictatuur in de vakbonden verscherpt en tot een verdeeldheid geleid, welke de noodzakelijke gemeenschappelijke strijd der arbeiders nog bemoeilijkt. De reformistische bonden in het N.V.V. verdedigen de belangen der eigen bourgeoisie en van het Amerikaanse imperialisme, (via het Marshall-plan) zich daarbij kerend tegen elke staking, zoals bij de H.T.M. opnieuw bleek, en zijn bereid de vakbeweging rechtsstreeks onder contròle van het monopoliekapitaal te plaatsen, als in geval van de Stichting van de Arbeid en de Publiekrechtelijke Bedrijfs Organisaties. De stalinistische functionarissen in de E.V.C., gedwongen de politieke zigzags der Stalinbureaucratie te verdedigen en in toepassing te brengen, hebben door hun politiek van klasseverzoening, afgelost door de avonturierspolitiek der z.g. linkse koers, de E.V.C. van een strijdbare massa-organisatie veranderd in een in vele opzichten sectarische vakcentrale, wier parolen zelfs daar, waar de arbeiders in meerderheid in deze zijn georganiseerd, niet meer worden opgevolgd. Daar, waar de ontevredenheid der arbeiders met de Stalinistische overheersing in de E.V.C. een machtige stoot had kunnen geven aan de totstandkoming van een sterke georganiseerde oppositie tegen de bureaucratie (als in Rotterdam) heeft de zwakte der bestaande oppositie -en het nog zwakkere optreden dier oppositie- de scheuringspogingen der stalinistische bureaucratie in de hand gewerkt. De uit de scheuring ontstane O.V.B. wordt thans, wat de top betreft, geleid door elementen, die hetzij via de O.V.B. een brug willen slaan naar de N.V.V.-bureaucratie, hetzij een nieuw N.A.S. wenzes, hetzij elk perspectief missen t.a.v. de weg, welke de O.V.B. zal moeten gaan, waardoor de laatsten, vaak revolutionaire arbeiders, de gevangenen dreigen te worden van sectariërs of van de reformistische leiding. Het zal de taak zijn van onze kameraden in de O.V.B. deze zijn oorspronkelijk karakter van revolutionaire vakbondsoppositie te hergeven, op deze

deze wijze het isolement der O.V.B. te doorbreken en de strijd voor de weerbaarmaking der massale vakbonden te bevorderen.

Drukt de bureaucratische overheersing en de verdeeldheid der vakbeweging haar stempel op de strijd der arbeidersklasse (doordat de N.V.V.-arbeiders in hun oppositie tegen hun bureaucratie de steun der E.V.C.-arbeiders moeten missen, terwijl de E.V.C.-arbeiders op hun beurt het in hun verzet tegen de stalinistische overheersing zonder Rotterdam moeten stellen), zij heeft tevens geleid tot vergroting van het isolement onzer partij.

Aanvankelijk, en terecht, heeft onze partij het als haar plicht gezien, zich bij haar vakbondswerk in de eerste plaats te oriënteren op de E.V.C., in welke voornamelijk de industrie-arbeiders waren georganiseerd en welke in betekenis, op een bepaald ogenblik, het N.V.V. niet slechts kwalitatief maar ook in aantal overvleugelde. De politiek van het Stalinisme heeft evenwel in de E.V.C. in snel tempo haar ledental doen dalen, haar invloed beperkt en haar isolement tot een feit gemaakt. Vele E.V.C.-arbeiders, geen andere weg ziende, sloten zich opnieuw bij het N.V.V. aan.

Het merendeel onzer leden is evenwel in de E.V.C. georganiseerd en dreigt daarbij de gevangene te worden dier organisatie, terwijl onze Rotterdamse leden, welke bij de O.V.B. zijn aangesloten, op hun beurt de gevangenen van het isolement der O.V.B. dreigen te worden. Van enig optreden onzer partijgenoten in het N.V.V. is nauwelijks sprake.

De stalinistische leiding heeft het gevaar van isolement als gevolg van de verdeeldheid der vakbeweging en de teruggang der E.V.C. zeer wel begrepen. Zij spreekt over de noodzaak van vakbondseenheid, oriënteert zich in sterkere mate op het N.V.V. dan in het verleden het geval was, doch blijft in werkelijkheid de gevangene van haar eigen politiek, welke de verdeeldheid der vakbeweging in haar hand werkte en werkt. Haar gehele tactiek is thans gericht op liquidatie der E.V.C., waarvan de uitvoering haar echter voor onoverkomelijke moeilijkheden plaatst. Haar gehele apparaat is versmolten met dat der E.V.C. Tegelijkertijd moet zij er voor waken de contrôle over de E.V.C.-leden bij een eventuele liquidatie der E.V.C. niet te verliezen. Doch zij vreest vooral een sterk verzet hiertegen in de E.V.C.-zelf.

Onze partij zal elke poging der C.P.N., de E.V.C. van bovenaf te liquideren, voortdurend moeten ontmaskeren. Doch tegelijkertijd zal zij de arbeiders een program moeten bieden, dat het probleem der vakbondseenheid op een basis stelt, welke die eenheid in het belang der arbeiders bevordert:

- a. door voortdurend op te komen voor de noodzaak van eenheid van actie van alle georganiseerde en ongeorganiseerde arbeiders;
- b. door plaatselijke samenwerking tussen N.V.V., E.V.C. en O.V.B. op een concreet program van actie aan de orde te stellen.

Tegelijkertijd zal de partij nauwkeurig dienen te onderzoeken, in welke gevallen partijgenoten, als gevolg van hun lidmaatschap van E.V.C., of O.V.B., geïsoleerd zijn van de meerderheid van de in hun bedrijf georganiseerde arbeiders. In deze gevallen zullen de partijgenoten, na in hun organisatie de noodzaak van aansluiting bij het N.V.V. te hebben gesteld, zo spoedig mogelijk haar de reformistische vakbeweging moeten overgaan.

De doorvoering hiervan dient met beslistheid en op korte termijn te worden gesteld. Het is van het grootste belang, dat de heroriëntering op het N.V.V. niet afhankelijk wordt gemaakt van soortgelijke pogingen der C.P.N. Het initiatief t.a.v. dit probleem kan van beslissende invloed

zijn

zijn op het karakter en de ontwikkeling van een georganiseerde oppositie in het N.V.V.

De stagnatie en zelfs de teruggang welke het partijleven thans kenmerkt, is een duidelijke weerspiegeling van de impasse, waarin de verraderlijke leidingen de arbeidersklasse in dit land hebben gebracht. Het door de bureaucraten met de vakbeweging gespeelde spel van verdeeldheid, passiviteit en onderdrukking is buitengewoon vergemakkelijkt door het ontbreken van een georganiseerde oppositie in de vakbeweging. De zwakte der oppositie weerspiegelt op haar beurt de zwakte van onze partij.

Wil de partij ernstig haar taak verstaan, te leren de strijd van de arbeidersklasse te organiseren, dan zal zij in de eerste plaats het werken der partijgenoten in de vakbeweging moeten coördineren, een gemeenschappelijk program moeten uitwerken voor het optreden van alle partijgenoten, onverschillig van welke organisatie zij lid zijn, welk program tot basis zal moeten dienen voor een georganiseerde oppositie in alle vakorganisaties. Het program dient daarom een aantal punten te bevatten welke beantwoorden aan de behoefte van alle georganiseerde arbeiders, t.w.:

- a. strijd voor de vakbondseenheid
- b. democratisering der vakbonden
- c. Onafhankelijkheid der vakbonden van de staat
- d. doorbreking van de loonstop
- e. loonvloer van f 60.- per week, beschermd door de glijdende loonschaal
- f. tegenover de werkloosheid de 40-urenweek
- g. arbeiderscontrôle op de productie.

Het Centraal comité stelt deze resolutie ter discussie in de partij, teneinde daarna gemeenschappelijk de richtsnoeren voor ons verder werken in de vakbeweging te kunnen vaststellen. Uitvoerige gemeenschappelijke discussie over dit probleem is een dringende noodzaak, opdat ook gemeenschappelijk tot uitvoering van de taken wordt overgegaan, in overeenstemming met de door de gehele partij genomen besluiten. Wil de partij niet in een federatie van groepen uiteenvallen, welke op hun wijze, naar hun inzicht vakbondspolitiek voeren, dan is het aanvaarden van de partijdiscipline daarbij eerste noodzaak.

In elk geval zal slechts een gemeenschappelijk platvorm van alle partijgenoten bij hun werk in de vakbeweging tot een werkelijke georganiseerde oppositie kunnen leiden, hoe bescheiden ook in aanvang, tot correctie van eventuele fouten kunnen bijdragen en de partij ook op dit zo belangrijke terrein weer tot een geheel smeden.

Een juist begrip voor de taken in de vakbeweging is een levensnoodzaak voor de partij. De arbeidersklasse van dit land staat voor belangrijke beslissingen. De vakbondsbureaucratie is bezig de vakbeweging, via de P.B.O. aan de staat over te leveren. Het stakingsrecht wordt ernstig bedreigd. Tegelijkertijd wordt een scherpe aanval op het levensspel der arbeidersklasse voorbereid voor het vrij geven van de prijzen en het opheffen van de subsidies op de levensmiddelen.

Slechts de eensgezinde strijd der werkers, rondom een concreet program van actie, zal de aanvallen der regering en bezitters kunnen afslaan. Slechts een georganiseerde oppositie in de vakbeweging zal leiding kunnen geven aan de strijd tegen de bureaucratie, wier bestaan een gevaar voor het voortbestaan van de vakbeweging zelve is geworden.

Een besliste en spoedige doorvoering der door de partij gemeenschappelijk genomen besluiten zal/slechts het isolement der partij kunnen verbreken, doch tegelijkertijd de basis leggen voor een georganiseerde oppositie in de vakbeweging, wier aanwezigheid in een der meest dringende behoeften der georganiseerde arbeiders zal blijken te voorzien.

Toelichting

TOELICHTING OP DE RESOLUTIE INZAKE DE VAKBEWEGING.

door

H. LANGENDIJK = *H. Druith.*

Het vakbewegingsvraagstuk heeft sinds ons tweede congres in vele opzichten de partij beheerst. Welke houding moest worden aangenomen t.a.v. de dreigende scheuring in de Rotterdamse E.V.C.? Hoe moesten onze partijgenoten optreden, nadat die scheuring helaas een feit was geworden? Hoe komt het dat de Rotterdamse kameraden het gevaar van isolement, als gevolg van de stichting der O.V.B., zo zeer onderschatten? Gaan wij die gehele laatste periode nog eens na, hoewel die periode zeker nog niet is afgesloten, dan kan gezegd worden, dat de partij in haar agitatie snel en juist wist te reageren, al werd daarbij het zwaartepunt niet altijd juist gelegd.

In verband met dit probleem ontstonden in de partij voor het eerst ernstige meningsverschillen, welke verband hielden met de directe problemen der Nederlandse arbeidersklasse. Wij waren, ondanks onze zwakte, niet geïsoleerd van hetgeen plaats vond. Men kan terstond tegenwerpen, dat de Rotterdamse kameraden zich in die periode van de partij isoleerden, door niet in overeenstemming met de politiek van de partij op te treden. Ten dele is dit waar. Doch ook dit feit, gaat men ernstig de oorzaken er van onderzoeken, kan er toe leiden, dat de partij hechter en daardoor eensgezinder in haar actie wordt. Vooral de ontwikkeling in Rotterdam leerde ons, dat wij de vakbondsproblemen tot nu toe te empirisch, te zeer van geval tot geval, hebben gesteld. Een vaste lijn, welke onze kameraden onder alle omstandigheden als richtsnoer konden gebruiken, ontbrak. D.w.z. er werd onvoldoende leiding gegeven, juist bij dit werk, dat beslissend zal blijken te zijn voor de ontwikkeling van de partij. Te veel werd het vakbondswerk als de individuele taak der verschillende kameraden opgevat. Te weinig werd gestreefd naar een coördinatie van een vakbewegingsoppositie met een gemeenschappelijk program, dat het optreden van onze kameraden, onverschillig de vraag in welke vakbond zij georganiseerd zijn, zou vergemakkelijken en bevruchten.

Het is verre van ons, voor tekortkomingen en van de leiding en van de leden op dit terrein, zondebokken te zoeken. De in de vakbonden werkende kameraden deden wat zij konden. Beslissend is of wij in staat zijn de basis te leggen voor een beter optreden in de toekomst. Rotterdam heeft zich tot een onzer beste, meest proletarische afdelingen ontwikkeld. Reeds dat is een waarborg voor het corrigeren van tekortkomingen. De ontwikkeling in Rotterdam heeft een bijzondere plaats ingenomen in de ontwikkeling van het partijleven, juist door de plaats welke talrijke Rotterdamse kameraden zich in de vakbeweging hadden veroverd. Laat ons evenwel begrijpen, dat er andere problemen zijn, die voor de Nederlandse arbeidersklasse minstens zo belangrijk zijn.

Om te beginnen is er het vraagstuk van de E.V.C. Welke plaats neemt deze organisatie nog in in de strijd der Nederlandse arbeidersklasse? Met zekerheid kan gezegd worden, dat de politiek der E.V.C.-leiding --voorgeschreven door de C.P.N.-- de E.V.C. geweldig heeft verzwakt. In vele gevallen is de E.V.C. ineengeschrompeld tot een sectarische vakbeweging. Daar, waar dat niet het geval is, zijn de arbeiders meestal niet geneigd de parolen der E.V.C.-leiding op te volgen. Wij zullen concreet moeten onderzoeken, in welk opzicht de partij, door zich te speciaal op de E.V.C. te oriënteren, de gevengene dreigt te worden van het toenemende isolement van het Stalinisme. Voor menig partijgenoot geldt de vraag of zijn plaats niet is in het N.V.V. Het is immers in de eerste plaats het N.V.V., dat geprofiteerd

heeft

heeft van de teruggang der E.V.C.

Er zijn andere, nog belangrijker factoren, welke een sterkere oriëntering op het N.V.V. noodzakelijk maken. De arbeidersklasse staat voor belangrijke beslissingen. Op welke wijze kan zij zich tegen de ~~rijzende~~ stijgende prijzen verzetten? Hoe zal zij moeten en kunnen reageren op de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisaties, welke het stakingsrecht bedreigen? Men maakt zich niet aan overdrijving schuldig, als men de verwachting van een toenemende ontevredenheid onder de N.V.V.-arbeiders uitspreekt. De H.T.M.-staking is daarvan een sprekend voorbeeld.

Wij hebben, op ons tweede congres, de verwachting uitgesproken, dat 1948 gekenmerkt zou worden door scherpe klassebotsingen in dit land. Wij zijn daarbij, volkomen correct, uitgegaan van de ondragelijke toestand waarin grote delen der Nederlandse arbeidersklasse leven. Doch wij hebben, wij moeten dat openlijk uitspreken, de vreselijke rem, die de vakbondsbureaucratie voor de strijd betekent, onderschat. Wij hebben onvoldoende aandacht besteed aan het N.V.V., dat de grootste massa-organisatie is geworden. Wij hebben ons onvoldoende gerealiseerd, dat de E.V.C.-leiding, zelfs daar waar zij zich voor acties zou uitspreken, het vertrouwen der arbeiders niet meer zou blijken te bezitten; mede ook, omdat de E.V.C.-arbeiders voelen, dat, zolang het niet gelukt de N.V.V.-arbeiders in de strijd te betrekken, deze tot nederlaag is gedoemd.

In vele opzichten heeft de partij leren vooruitzien. Wij hoeven slechts te verwijzen naar de Indonesische kwestie, waarin onze analyse volkomen werd bevestigd. Doch het is niet toevallig, dat het hier juist algemene politieke kwesties betrof, welke men ook theoretisch kan benaderen. Daar waar "vooruitzien" betekende het scheppen van een program voor de dagelijkse strijd der arbeidersklasse, werd ons optreden nog te vaak gekenmerkt door een "rondtasten" zonder breed, algemeen perspectief. Dat is niet toevallig. Een juiste oriëntering in het vakbondsvraagstuk b.v. vereist, naast een juist theoretisch inzicht, een voortdurend toetsen van onze inzichten aan de practijk. Het is vooral op het laatste gebied, dat onze zwakten zo duidelijk zijn. Talrijke partijgenoten hebben nog niet geleerd, wat voor menig minder bewuste arbeider een vanzelfsprekendheid is, ACTIEF te zijn in zijn vakbond. Als de partij desondanks een niet te onderschatten hoeveelheid ervaring opdeed bij het vakbondswerk, dan dankt zij dat in de eerste plaats aan die partijgenoten, welke hun werk in de vakbond NIET verwaarloosden. En al zijn daarbij soms fouten gemaakt, die vermeden hadden kunnen en moeten worden, toch heeft zij alle redenen onze actieve vakbondswerkers tot het beste deel der partij te rekenen. Het is vooral dank zij hen, dat wij de opgedane ervaring kunnen veralgemenen, hetgeen eerste voorwaarde is voor een eensgezind optreden.

Wij zullen in de eerste plaats moeten leren, onze krachten beter te gebruiken. Het is niet langer verantwoord, lid te zijn van een E.V.C.- of O.V.B.-bedrijfsgroep, als de grote meerderheid der arbeiders in het desbetreffend bedrijf in het N.V.V. is georganiseerd. Doch belangrijker nog is, dat wij een program scheppen, dat tot basis van een vakbondsoppositie in alle vakorganisaties kan dienen. Daarmede wordt, zij het nog op zeer bescheiden schaal, de grondslag gelegd voor een meer concreet optreden van revolutionaire arbeiders in de vakbeweging. Wij maken ons niet de illusie, dat dit een tovermiddel is voor de oplossing van alle moeilijkheden. Het zal in de eerste plaats van de ernst der partij bij de UITVOERING afhangen (een uitvoering, welke niet sectarisch

mag zijn, maar tot doel moet hebben vooral niet-partijgenoten in de oppositie te betrekken) of wij er in slagen, op de basis van dit program andere groepen arbeiders aan te trekken, waarbij wij ookdenken aan Bouwvak en Transport der O.V.B.-Rotterdam. Als steeds echter is een concreet program, dat beantwoordt aan de behoeften der arbeidersklasse en haar historische taak, eerste voorwaarde voor het slagen. Ons derde Congres zal over dat program moeten beslissen.

Wij doen een dringend beroep op alle partijgenoten, zonder aarzelen aan de discussie deel te nemen, welke rondom de door het C.C. voorgestelde resolutie thans is begonnen. Het zou onverantwoordelijk zijn, als kameraden, die --op grond van inzicht en ervaring-- van andere opvattingen uitgaan dan in de resolutie zijn neergelegd, zouden zwijgen t.a.v. een zo belangrijk probleem. Naast een schriftelijke discussie, welke in het KOMPAS zal plaats vinden, dienen de afdelingsbesturen alles in het werk te stellen, de vakbondsresolutie --naast de andere, nog komende congresresoluties-- in afdelingsvergaderingen aan de orde te stellen.

H. Langendijk.

I.D.
D E N H A A G

Doss.15/142.

G E H E I M.

Volgno. 50111

22 NOV. 1948

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

De Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.) zond
aan hare leden twee uitgaven van het theoretisch blad
"Het Kompas".

In deze bladen, die niet in de handel zullen komen,
wordt gediscussieerd over vraagstukken, die de gemoederen
in de partij in beweging houden.

Eén exemplaar van genoemde bladen gaat hierbij. (12).

verzonden op 19 November 1948

aan: Ministerie van Algemene Zaken.

3

Ontwerp-resolutie inzake de vakbeweging.

Ofschoon de objectieve voorwaarden in dit land (loonstop beneden bestaansminimum; inflatie en prijsstijging; koloniale oorlog; distributie der meest noodzakelijke levensbehoeften; woningschaarste; enz.) tot steeds grotere ontevredenheid onder de arbeidersklasse hebben geleid en voortgaan te leiden, beroept de regering - wier optreden met diep wantrouwen door de werkers wordt gevolgd - zich op het beperkte aantal stakingen in de afgelopen jaren om haar reactionaire politiek te rechtvaardigen en deze een "sociale" campagne te geven.

In werkelijkheid is de toestand voor de arbeidersklasse ondragelijk en is deze bereid te strijden voor een bestaansminimum en tegen de koloniale oorlog, zoals de zeelieden- en havenstaking in 1946; de Algemene staking van 24 September 1946 te Amsterdam, de stakingen van land-, bouwvak-, metaal- en textielarbeiders en de jongste stakingen van de mijnwerkers en de Haagse tramarbeiders bezwezen hebben. Als deze stakingen zich niet uitbreidden of werden gevolgd door een vrij lange periode van zogenaamde klassevrede, is daarvoor in de eerste plaats verantwoordelijk de huidige veraderlijke leiding der arbeidersklasse, welke en in de P.v.d.A. en in de C.P.N. en in de vakbeweging alles deed om de strijd der werkers te breken, isoleren of te desorienteren.

De pogingen der vakbondsfunctionarissen om de georganiseerde arbeiders onder hun controle te houden teneinde de belangen van hun meesters te kunnen blijven dienen, hebben de bureaucratische dictatuur in de vakbonden verscherpt en tot een verdeeldheid geleid, welke de noodzakelijke gemeenschappelijke strijd der arbeiders nog bemoeilijkt. De reformistische bonzen in het N.V.V. verdedigen de belangen der eigen bourgeoisie en van het Amerikaanse imperialisme (via het Marshall-plan), zich daarbij kerend tegen elke staking, zoals bij de H.T.M. opnieuw bleek, en zij bereid de vakbeweging rechtstreeks onder controle van het monopoliekapitaal te plaatsen, als in geval van de Stichting van de Arbeid en de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisaties. De Stalinistische functionarissen in de E.V.C. gedwongen de politieke zigzags der Stalinbureaucratie te verdedigen en in toepassing te brengen, hebben door hun politiek van klasseverzoening, afgelost door de avonturierspolitiek der zogenaamde linkse koers, de E.V.C. van een strijdbare massaanorganisatie veranderd in een in vele opzichten sectarische vakcentrale, wier parolen zelfs daar, waar de arbeiders in meerderheid in deze zijn georganiseerd, niet meer worden opgevolgd. Daar, waar de ontevredenheid der arbeiders met de rol der Stalinistische overheersing in de E.V.C. een machtige stoot had kunnen geven aan de tot stand koming van een sterke georganiseerde oppositie tegen de bureaucratie (als in Rotterdam), heeft de zwakte der bestaande oppositie - en het nog zwakkere optreden dier oppositie - de scheuringspogingen der Stalinistische bureaucratie in de hand gewerkt. De uit de scheuring ontstane O.V.B. wordt thans, wat de top betreft, geleid door elementen die hetzij via de O.V.B. een brug willen slaan naar de N.V.V.-bureaucratie, hetzij een nieuw N.A.S. wensen, hetzij elk perspectief missen t.a.v. de weg, welke de O.V.B.

zal moeten gaan, waardoor de laatsten, vaak revolutionnaire arbeiders, de gevangenen dreigen te worden van sectariërs of van de reformistische leiding. Het zal de taak zijn van onze kameraden in de O.V.B. deze zijn oorspronkelijk karakter van revolutionnaire vakbondsoppositie te hergeven, op deze wijze het isolement der O.V.B. te doorbreken en de strijd voor de weerbaarmaking der massale vakbonden te bevorderen.

Drukt de bureaucratische overheersing en de verdeeldheid der vakbeweging haar stempel op de strijd der arbeidersklasse (doordat de N.V.V.-arbeiders in hun oppositie tegen hun bureaucratie de steun der E.V.C.-arbeiders moeten missen, terwijl de E.V.C.-arbeiders op hun beurt het in hun verzet tegen de Stalinistische overheersing (zonder Rotterdam moeten stellen), zij heeft tevens geleid tot vergroting van het isolement onzer partij.

Aanvankelijk, en terecht, heeft onze partij het als haar plicht gezien, zich bij haar vakbondswerk in de eerste plaats te oriënteren op de E.V.C., in welke voornamelijk de industrie-arbeiders waren georganiseerd en welke in betekenis, op een bepaald ogenblik, het N.V.V. niet slechts kwalitatief maar ook in aantal overvleugelde. De politiek van het Stalinisme heeft evenwel de E.V.C. in snel tempo haar ledental doen dalen, haar invloed beperkt en haar isolement tot een feit gemaakt. Vele E.V.C.-arbeiders, geen andere weg ziende, sloten zich opnieuw bij het N.V.V. aan.

Het merendeel onzer leden is evenwel in de E.V.C. georganiseerd en dreigt daarbij de gevangene te worden dier organisatie, terwijl onze Rotterdamse leden, welke bij de O.V.B. zijn aangesloten, op hun beurt de gevangenen van het isolement der O.V.B. dreigen te worden. Van enig optreden onzer partijgenoten in het N.V.V. is nauwelijks sprake.

De Stalinistische leiding heeft het gevaar van isolement als gevolg van de verdeeldheid der vakbeweging en de teruggang der E.V.C. zeer wel begrepen. Zij spreekt over de noodzaak van vakbondseenheid, oriënteert zich in sterke mate op het N.V.V. dan in het verleden het geval was, doch blijft in werkelijkheid de gevangene van haar eigen politiek, welke de verdeeldheid der vakbeweging in de hand werkte en werkt. Haar gehele taktiek is thans gericht op liquidatie der E.V.C., waarvan de uitvoering haar echter voor onoverkomelijke moeilijkheden plaatst. Haar gehele apparaat is versmolten met dat der E.V.C. Tegelijkertijd moet zij er voor waken de controle over de E.V.C.-leden bij een eventuele liquidatie der E.V.C., niet te verliezen. Doch zij vreest vooral een sterk verzet hiertegen in de E.V.C. zelf.

Onze partij zal elke poging der C.P.N. de E.V.C. van bovenaf te liquideren, voortdurend moeten onmaskeren. Doch tegelijkertijd zal zij de arbeiders een program moeten bieden, dat het probleem der vakbondseenheid op een basis stelt, welke die eenheid in het belang der arbeiders bevordert,

- a. door voortdurend op te komen voor de noodzaak van eenheid van actie van alle georganiseerde en ongeorganiseerde arbeiders;
- b. door plaatselijke samenwerking tussen N.V.V., E.V.C. en O.V.B. op een concreet program van actie aan de orde te stellen;

Tegelijkertijd zal de partij nauwkeurig dienen te onderzoeken, in welke gevallen partijgenoten, als gevolg van hun lidmaatschap van E.V.C. of O.V.B. geïsoleerd zijn van de meerderheid van de in hun bedrijf georganiseerde arbeiders. In deze gevallen zullen de partijgenoten, na in hun organisatie de noodzaak van aansluiting bij het N.V.V. te hebben gesteld, zo spoedig mogelijk haar de reformistische vakbeweging moeten overgaan.

De doorvoering hiervan dient met beslistheid en op korte termijn te worden gesteld. Het is van het grootste belang dat de heroriëntering op het N.V.V. niet afhankelijk wordt gemaakt van soortgelijke pogingen der C.F.N. Het initiatief t.a.v. dit probleem kan van beslissende invloed zijn op het karakter en de ontwikkeling van een georganiseerde oppositie in het N.V.V.

De stagnatie, en zelfs de teruggang welke het partijleven thans kenmerkt, is een duidelijke weerspiegeling van de impasse, waarin de verraderlijke leidingen van de arbeidersklasse in dit land hebben gebracht. Het door de bureaucraten met de vakbeweging gespeelde spel van verdeeldheid, passiviteit en onderdrukking is buitengewoon vergemakkelijkt door het ontbreken van een georganiseerde oppositie in de vakbeweging. De zwakte der oppositie weerspiegelt op haar beurt de zwakte van onze partij.

Wil de partij ernstig haar taak verstaan, te leren de strijd van de arbeidersklasse te organiseren, dan zal zij in de eerste plaats het werken der partijgenoten in de vakbeweging moeten coördineren, een gemeenschappelijk program moeten uitwerken voor het optreden van alle partijgenoten, onverschillig van welke organisatie zij lid zijn, welk program tot basis zal moeten dienen voor een georganiseerde oppositie in alle vakorganisaties. Het program dient daarom een aantal punten te bevatten, welke beantwoorden aan de behoefte van alle georganiseerde arbeiders, te weten:

- a. Strijd voor de vakbondseenheid.
- b. Democratisering der vakbonden.
- c. Onafhankelijkheid der vakbonden van de staat.
- d. Doorbreking van de loonstop.
- e. Loonvloer van F. 60,- per week, beschermd door de glijdende loonschaal.
- f. Tegenover de werkloosheid de 40-urenweek.
- g. Arbeiderscontrole op de productie.

Het Centraal Comité stelt deze resolutie ter discussie in de partij, teneinde daarna gemeenschappelijk de richtsnoeren voor ons verder werken in de vakbeweging te kunnen vast stellen. Uitvoerige gemeenschappelijke discussie over dit probleem is een dringende noodzaak, opdat ook gemeenschappelijk tot uitvoering van de taken wordt overgegaan, in overeenstemming met de door de gehele partij genomen besluiten. Wil de partij niet in een federatie van groepen uiteen vallen, welke elk op hun wijze, naar hun inzicht vakbondspolitiek voeren, dan is het aanvaarden van de partijdiscipline daarbij eerste noodzaak.

In elk geval zal slechts een gemeenschappelijk platform van alle partijgenoten bij hun werk in de vakbeweging tot een werkelijke georganiseerde oppositie kunnen leiden, hoe bescheiden ook in aanvang, tot correctie van eventuele fouten kunnen bijdragen en de partij ook op dit zo belangrijke terrein weer tot een geheel smeden.

Een juist begrip voor de taken in de vakbeweging is een levensnoodzaak voor de partij. De arbeidersklasse van dit land staat voor

belangrijke beslissingen. De vakbondsbureaucratie is bezig de vakbeweging, via de P.B.O. aan de staat uit te leveren. Het stakingsrecht wordt ernstig bedreigd. Tegelijkertijd wordt een scherpe aanval op het levenspeil der arbeidersklasse voorbereid door het vrij geven van de prijzen en het opheffen van de subsidies op de levensmiddelen.

Slechts de eensgezinde strijd der werkers, rondom een concreet program van actie, zal de aanvallen der regering en bezitters kunnen afslaan. Slechts een georganiseerde oppositie in de vakbeweging zal leiding kunnen geven aan de strijd tegen de bureaucratie, wier bestaan een gevaar voor het voortbestaan van de vakbeweging zelve is geworden.

Een besliste en spoedige doorvoering der door de partij gemeenschappelijk genomen besluiten zal/slechts het isolement der partij kunnen verbreken, doch tegelijkertijd de basis leggen voor een georganiseerde oppositie in de vakbeweging, wier aanwezigheid in een der meest dringende behoeften der georganiseerde arbeiders zal blijken te voorzien.

/- niet

Toelichting op de resolutie inzake de vakbeweging.

door H. Langendijk.

Het vakbewegingsvraagstuk heeft sinds ons tweede congres in vele opzichten de partij beheerd. Welke houding moest worden aangenomen t.a.v. de dreigende scheuring in de Rotterdamse E.V.C.? Hoe moesten onze partijgenoten optreden, nadat die scheuring helaas een feit was geworden? Hoe komt het dat de Rotterdamse kameraden het gevaar van isolement, als gevolg van de stichting der O.V.B., zozeer onderschatten? Gaan wij die gehele laatste periode nog een na, hoewel die periode zeker nog niet is afgesloten, dan kan gezegd worden dat de partij in haar agitatie snel en juist wist te reageren, al werd daarbij het zwaartepunt niet altijd juist gelegd.

x In verband met dit probleem ontstonden in de partij voor het eerst ernstige meningsverschillen, welke verband hielden met de directe problemen der Nederlandse arbeidersklasse. Wij waren, ondanks onze zwakte, niet geïsoleerd van hetgeen plaats vond. Men kan terstond tegenwerpen, dat de Rotterdamse kameraden zich in die periode van de partij isoleerden, door niet in overeenstemming met de politiek van de partij op te treden. Ten dele is dat waar. Doch ook dit feit, gaat men ernstig de oorzaken er van onderzoeken, kan er toe leiden dat de partij hechter en daardoor eensgezinder in haar actie wordt. Vooral de ontwikkeling in Rotterdam leerde ons, dat wij de vakbondsproblemen tot nu toe te empirisch, te zeer van geval tot geval, hebben gesteld. Een vaste lijn, welke onze kameraden onder alle omstandigheden als richtsnoer konden gebruiken, ontbrak. D.W.Z. er werd onvoldoende leiding gegeven, juist bij dit werk, dat beslissend zal blijken te zijn voor de ontwikkeling van de partij. Te veel werd het vakbondswerk als de individuele taak der verschillende kameraden opgevat. Te weinig werd gestreefd naar een coördinatie van een vakbewegingsoppositie met een gemeenschappelijk program, dat het optreden van onze kameraden eensgezind de vraag in welke

vakbond zij georganiseerd zijn, zou vergemakkelijken en bevruchten.

Het is verre van ons, voor tekortkomingen en van de leiding en van de leden op dit terrein, zondebokken te zoeken. De in de vakbonden werkende kameraden deden wat zij konden. Beslissend is, of wij in staat zijn de basis te leggen voor een beter optreden in de toekomst. Rotterdam heert zich tot een onzer beste, meest proletarische afdelingen ontwikkeld. Reeds dat is een waarborg voor het corrigeren van tekortkomingen. De ontwikkeling in Rotterdam heeft een bijzondere plaats ingenomen in de ontwikkeling van het partijleven, juist door de plaats welke talrijke Rotterdamse kameraden zich in de vakbeweging hadden veroverd. Laat ons evenwel begrijpen, dat er andere problemen zijn die voor de Nederlandse arbeidersklasse minstens zo belangrijk zijn.

Om te beginnen is er het vraagstuk van de E.V.C. Welke plaats neemt deze organisatie nog in de strijd der Nederlandse arbeidersklasse? Met zekerheid kan gezegd worden, dat de politiek der E.V.C.-leiding - voorgeschreven door de C.P.N. - de E.V.C. geweldig heeft verzwakt. In vele gevallen is de E.V.C. ineengeschrompeld tot een sectarische vakbeweging. Daar waar dat niet het geval is, zijn de arbeiders meestal niet geneigd de parolen der E.V.C.-leiding op te volgen. Wij zullen concreet moeten onderzoeken, in welk opzicht de partij, door zich te speciaal op de E.V.C. te oriënteren, de gevangene dreigt te worden van het toenemende isolement van het Stalinisme. Voor menig partijgenoot geldt de vraag of zijn plaats niet is in het N.V.V. Het is immers in de eerste plaats het N.V.V.; dat geprofiteerd heeft van de teruggang der E.V.C.

Er zijn andere, nog belangrijker factoren, welke een sterkere oriëntering op het N.V.V. noodzakelijk maken. De arbeidersklasse staat voor belangrijke beslissingen. Op welke wijze kan zij zich tegen de stijgende prijzen verzetten? Hoe zal zij moeten en kunnen reageren op de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisaties, welke het stakingsrecht bedreigen? Men maakt zich niet aan overdrijving schuldig, als men de verwachting van een toenemende ontevredenheid onder de N.V.V.-arbeiders uitspreekt. De H.T.M.-staking is daarvan een sprekend voorbeeld.

Wij hebben, op ons tweede congres, de verwachting uitgesproken dat 1948 gekenmerkt zou worden door scherpe klassebotsingen in dit land. Wij zijn daarbij, volkomen correct, uitgegaan van de ondragelijke toestand waarin grote delen der Nederlandse arbeidersklasse leven. Doch wij hebben, wij moeten dat openlijk uitspreken, de vreselijke rem die de vakbonds bureaucratie voor de strijd betekent, onderschat. Wij hebben onvoldoende aandacht besteed aan het N.V.V., dat de grootste massa-organisatie is geworden. Wij hebben ons onvoldoende gerealiseerd dat de E.V.C.-leiding, zelfs daar waar zij zich vóór acties zou uitspreken, het vertrouwen der arbeiders niet meer zou blijken te bezitten; mede ook omdat de E.V.C.-arbeiders voelen dat, zolang het niet gelukt de N.V.V.-arbeiders in de strijd te betrekken, deze tot nederlaag is gedoemd.

In vele opzichten heeft de partij leren vooruit zien. Wij

hoeven slechts te verwijzen naar de Indonesische kwestie, waarin onze analyse volkomen werd bevestigd. Doch het is niet toevallig, dat het hier juist algemene politieke kwesties betref, welke men ook theoretisch kan benaderen. Daar waar "voobruitzien" betekende: het scheppen van een program voor de dagelijkse strijd der arbeidersklasse, werd ons optreden nog te vaak gekenmerkt door een "rondtasten" zonder breed, algemeen perspectief. Dat is niet toevallig. Een juiste oriëntering in het vakbondsvraagstuk bijv. vereist, naast een juist theoretisch inzicht, een voortdurend toetsen van onze inzichten aan de praktijk. Het is vooral op het laatste gebied dat onze zwakten zo duidelijk zijn. Talrijke partijgenoten hebben nog niet geleerd wat voor menig minder "bewuste" arbeider een vanzelfsprekendheid is, **ACTIEF** te zijn in zijn vakbond. Als de partij desondanks een niet te onderschatten hoeveelheid ervaring opdeed bij het vakbondswerk, dan dankt zij dat in de eerste plaats aan die partijgenoten, welke hun werk in de vakbond **NIEF** verwaarloosden. En al zijn daarbij soms fouten gemaakt die vermeden hadden kunnen en moeten worden, toch heeft zij alle reden onze betieve vakbondswerkers tot het beste deel der partij te rekenen. Het is vooral dank zij hen, dat wij de opgedane ervaring kunnen veralgemenen, hetgeen eerste voorwaarde is voor een eensgezind optreden.

Wij zullen in de eerste plaats moeten leren, onze krachten beter te gebruiken. Het is niet langer verantwoord, lid te zijn van een E.V.C.- of O.V.B.-bedrijfsgroep, als de grote meerderheid der arbeiders in het desbetreffend bedrijf in het N.V.V. is georganiseerd. Doch belangrijker nog is dat wij een program scheppen, dat tot basis van een vakbondsoppositie in alle vakorganisaties kan dienen. Daarmee wordt, zij het nog op zeer bescheiden schaal, de grondslag gelegd voor een meer concreet optreden van revolutionaire arbeiders in de vakbeweging. Wij maken ons niet de illusie, dat dit een tovermiddel is voor de oplossing van alle moeilijkheden. Het zal in de eerste plaats van de ernst der partij bij de **UITVOERING** afhangen (een uitvoering welke niet sectarisch mag zijn maar tot doel moet hebben, vooral niet-partijgenoten in de oppositie te betrekken) of wij er in slagen, op de basis van dit program andere groepen arbeiders aan te trekken, waarbij wij ook denken aan Bouwvak en Transport der O.V.B.R'dar. Als steeds echter is een concreet program dat beantwoordt aan de behoeften der arbeidersklasse en haar historische taak, eerste voorwaarde voor het slagen. Ons derde Congres zal over dat program moeten beslissen.

Wij doen een dringend beroep op alle partijgenoten zonder aarzelen aan de discussie deel te nemen, welke rondom de door het C.C. voorgestelde resolutie thans is begonnen. Het zou onverantwoordelijk zijn, als kameraden, die - op grond van inzicht en ervaring - van andere opvattingen uitgaan dan in de resolutie zijn neergelegd, zouden zwijgen t.a.v. een zo belangrijk probleem. Naast een schriftelijke discussie, welke in **HET KOMPAS** zal plaats vinden, dienen de afdelingsbesturen alles in 't werk te stellen, de vakbondresolutie - naast de andere, nog komende congresresoluties - in afdelingsvergaderingen aan de orde te stellen.

H. Langendijk.

Ik heb er op gewezen, dat het belangrijkste van alle vraagstukken voor een politieke groep of partij, heeft zij eenmaal haar program uitgewerkt, is, een nauwkeurig antwoord te geven op de vraag: Wat is de volgende stap? Het antwoord op deze vraag is en kan niet eenvoudigweg worden bepaald door de wens of de gril van de partij of de partijleiding. Het wordt bepaald door de objectieve omstandigheden en de mogelijkheden, die uit deze omstandigheden voortvloeien.

Wij hebben de eerste vijf jaar van ons bestaan als Trotskyistische organisatie in de Verenigde Staten bediscussieerd. Gedurende die tijd dwong ons klein aantal leden, de algemene stagnatie in de arbeidersbeweging, en de volledige overheersing van alle radicale bewegingen door de Communistische Partij ons tot de positie van fractie in de Communistische Partij. Deze omstandigheden maakten het eveneens tot een plicht, dat ons voornaamste werk veelmeer uit propaganda dan uit massa-agitatie zou bestaan. Ik wees er reeds op, dat in de terminologie van het Marxisme een scherp onderscheid wordt gemaakt tussen propaganda en agitatie, een onderscheid dat wordt verwaarloosd in het taalgebruik. De mensen noemen gewoonlijk elk soort publiciteit, agitatie, scholing, propaganda van beginselen enz. propaganda. In de terminologie der Marxistische beweging, zoals deze het nauwkeurigst door Plechanow werd gedefinieerd, zijn agitatie en propaganda twee onderscheiden vormen van activiteit. Hij definieerde de propaganda als de verspreiding van talrijke fundamentele ideeën onder een paar mensen; dat wat wij in Amerika gewoonlijk scholing noemen. Hij omschreef agitatie als de verspreiding van een paar ideeën, of slechts een idee, onder veel mensen. Propaganda is gericht tot de voorhoede; agitatie tot de massa's.

Aan het eind van onze laatste lezing spraken wij over een breuk in de objectieve situatie, waarin onze partij had gewerkt. De Comintern was geschokt door de debacle in Duitsland; en onder de aanhang der Communistische beweging was zij bezig haar autoriteit te verliezen. Veel mensen, daarvoor doof voor alles wat we zeiden, begonnen belang te stellen in onze ideeën en kritiek. Aan de andere kant begonnen de massa's, die gedurende de eerste vier jaar van de verschrikkelijke economische crisis rustig waren gebleven, opnieuw in beweging te komen. Roosevelt was aan het bewind. Er was een lichte opleving in de industrie. De arbeiders stroomden terug naar de fabrieken, het zelfvertrouwen herkwijgend dat zij in grote mate gedurende de verschrikkelijke massa-werkloosheid hadden verloren. Er was een sterke beweging naar vakbondsorganisatie, en stakingen begonnen zich te ontwikkelen. Deze geweldige verandering in de objectieve situatie stelde geheel nieuwe taken voor de Trotskyistische beweging, de Communist League of America, de Linkse Oppositie, zoals wij ons tot op dat ogenblik hadden genoemd. De Duitse debacle had het bankroet der Comintern bevestigd en aanleiding gegeven tot een verwijdering der meest bewaakten en kritisch-denkende arbeiders van deze. Daarentegen begon de ten doode opgeschreven sociaal-democratie in haar linkervleugel nieuw leven te vertonen vanwege de revolutionaire bewustwording van haar jeugd en proletarische delen. Onafhankelijke bewegingen met een radicale tendenz ontwikkelden zich, bestaande uit arbeiders en enkele intellectuelen, die door het bureaucratisch leven der Communistische Partij van deze waren verwijderd en zich nog niet aangetrokken voelden tot de sociaal-democratie. De Amerikaanse arbeidersbeweging ging uit haar lange slaap ontwaken, nieuw leven en een nieuwe beweging kramen in de plaats van stagnatie. De Trotskyistische organisatie in dit land zag zich geplaatst voor de gelegenheid en de eis, voortvloeiend uit de objectieve situatie, een radicale verandering in oriëntatie en in tactiek te ondergaan. Deze gelegenheid vond ons, zoals ik zei, geheel voorbereid en klaar.

Wij verloren geen tijd bij het aanpassen aan de nieuwe situatie. Wij veranderden het gehele karakter van ons werk en van ons perspectief. Wij deden onze leden tot aan de bodem schokken met de discussies over voorstellen der leiding, onze koers te wijzigen en uit onze vijfjarige isolatie te breken. Met onze beperkte krachten en bronnen grepen wij elke gelegenheid aan, om onze organisatie te versterken. Onze gehele activiteit werd van toen af aan beheerst door een algemene opvatting, gecodificeerd in de leus: "Veranderen van propaganda-groep naar massa-werk", en dit te doen zowel op het politieke als het economische terrein.

Het was een van de grote bewijzen van de levensvatbaarheid van onze beweging, en van haar ferme principieel fundering, dat wij een uniforme en symmetrische verandering van ons werk op beide terreinen doorvoerden. Wij wierpen ons in de massa-beweging, zonder in het moeras te komen van vakbonds-afgoderij. Wij bemoeiden ons met elk teken en elke tendenz van een linkse ontwikkeling in de andere politieke bewegingen, zonder het vakbondswerk te verwaarlozen. Op het politiek terrein was onze voornaamste leuze de oproep voor een nieuwe partij en een nieuwe Internationale. Wij gingen ons bezig houden met andere groepen, welke wij daarvoor slechts als concurrenten hadden beschouwd en met welke wij tevoren geen nauw contact hadden gehad. Wij begonnen

deze andere groepen zo nauwkeurig mogelijk te bestuderen, hun pers te lezen, lieten onze leden contacten van persoonlijke aard met hun gewone leden leggen, om te vernemen wat zij dachten. Wij trachtten ons bekend te maken met elke nuance van denken en voelen in deze andere politieke bewegingen.

Wij zochten nauwer contact en samenwerking met ze in gemeenschappelijke acties van de een of andere soort, en spraken over vermengingen en fusies, welke tot de consolidatie van een nieuwe revolutionaire arbeiderspartij moesten leiden. Op het economische terrein plukten wij de eerste vruchten van onze juiste vakbondspolitiek, waarop wij gedurende vijf jaar geharerd hadden. Wij hadden deze politiek gesteld tegenover de sectarische, dubbelzinnige vakbondspolitiek, door de Communistische Partij gedurende haar ongelukkige "Derde Periode", de periode van haar ultra-linkse schommeling, verdedigd. Eveneens hadden wij, tegenover de opportunistische politiek der sociaal-democratie, de politiek van het ondergeschikt maken van beginselen aan het zoeken naar bepaalde functies en het verwerven van fictieve, niet reële, invloed, aan alle strijdbare elementen in de vakbondsbeweging, die onze pers volgden, een duidelijke lijn gegeven. Wij hadden een belangrijke invloed bij het leiden van hen naar de voornaamste stroming der vakbonden, welke in die tijd werd vertegenwoordigd door de American Federation of Labor.

Ondanks het grote conservatisme, de gildebeperktheid en de corruptie der AFL-leiding, stonden wij er te allen tijde op, dat de leden zich niet van deze voornaamste stroming der Amerikaanse vakbeweging mochten afzonderen en geen kunstmatige en ideale vakbonden van henzelf mochten opzetten, welke gescheiden geïsoleerd zouden zijn van de massa. De taak van de revolutionaire strijders, zo omschreven wij het, was zich in de arbeidersbeweging te storten zoals deze bestond en te trachten, deze van binnenuit te beïnvloeden. De AFL hield een congres in Oct. 1933. Dit congres berichtte, voor het eerst sinds vele jaren, een geweldige stijging van het ledenaantal, als gevolg van het ontwakken der arbeiders, de stakingen en de organisatie-campagnes welke, negen van de tien keer, vanuit de basis werden ondernomen. De arbeiders stroomden naar de verschillende AFL-bondes, zonder veel aanmoediging of leiding van de verrotte bureaucratie.

Wij waren niet slechts kritisch in de artikelen, die wij toen schreven. Wij stonden niet uitsluitend terzijde, door te verklaren wat voor schurken en verraders de leiders der AFL waren, ofschoon zij dat ongetwijfeld waren. In een hoofdartikel, geschreven in verband met de AFL-conventie van Oct. 1933 zeiden we, dat de grote beweging der massa's naar de vakbonden ernstig van binnenuit kan worden beïnvloed. "Hieruit volgt: Ga in de vakbonden, blijf daar, werk er in." Deze sleutelgedachte doordrong al onze commentaren.

Wij breidden onze activiteit op het politieke terrein uit. The Militant uit die periode, 27 October 1933, maakte verslag van een tour van kam. Webster, die in die tijd de landelijke secretaris van onze organisatie was. Hij was teruggekeerd uit Europa, waar hij kam. Trotsky had bezocht op een Internationale Conferentie der Linkse Oppositie, welke gevolgd was op de laatste ineenstorting, had bijgewoond. Zijn tour bracht hem helemaal naar Kansas City en Minneapolis, waar hij verslag deed van de Internationale Conferentie, de boodschap van de nieuwe partij en de nieuwe Internationale proclameerde, zich richtend tot een groter gehoor dan wij vroeger hadden gekend, nieuwe contacten leggend, wijdere bekendheid gevend aan de hernieuwde Trotskyistische beweging.

In Oct. van dat zelfde jaar, terwijl deze ontwikkelingen plaats vonden op het politieke front, gingen de Paterson zijde-arbeiders in staking. Onze kleine organisatie wierp zich in deze staking, trachtte haar te beïnvloeden, maakte enige nieuwe contacten in het verloop. Wij wijdden een gehele editie van The Militant - een speciale editie - aan de Paterson staking. Ik vermeld dit als een der symptomatische illustraties van onze oriëntering in die periode. Wij zochten openingen en mogelijkheden bij elke gelegenheid, de leer van het Trotskyisme uit de gesloten propaganda-groep der voorhoede over te brengen, in een agitatorische vorm, naar de massa der Amerikaanse arbeiders.

Op het politieke front bracht The Militant in November een hoofdartikel, gericht tot de Conference for Progressive Labor Action, welke, als was beoogd, veranderd zou worden van een netwerk van vakbondscomite's in een politieke organisatie. Wij schreven een hoofdartikel in een zeer vriendschappelijke toon, aanbevelend op hun congres nota te nemen van onze uitbreiding aan alle onafhankelijke radicale politieke groepen, het vraagstuk van de verandering van een verenigde partij te bestuderen en hun in 't bijzonder voorstellend, zich te interesseren voor het vraagstuk van het internationalisme. De CPIA was niet slechts een strikte vakbondsgroep geweest, maar ook een strikt nationale groep zonder internationale contacten en zonder veel belangstelling voor internationale zaken. In dit hoofdartikel wezen we ze er op, dat elke groep, welke de aspiratie heeft een onafhankelijke politieke partij te organiseren, zich als eerste vereiste moest interesseren voor internationalisme en een standpunt in te nemen t.a.v. beslissende internationale problemen.

In Nov. hadden we een hoofdartikel, getiteld: "Eenhedsfront tegen banditisme". Dit was geschreven i.v.m. een vergadering in Chicago, waar kam. Webster had gesproken. De Comm. Partij had haar straat-schenders-tactiek van vroegere jaren hernieuwd; een bende Stalinisten poogde de vergadering te verbreken. Gelukkig was onze partij er op voorbereid en gaf ze meer dan ze brachten.

I.v.m. deze gebeurtenis brachten we een hoofdartikel, dat alle arbeidersorganisaties opriep met ons samen te werken bij het organiseren van een eenheidsfront arbeiders garde om, zoals het hoofdartikel zei, "het recht van vrij spreken in de arbeidersbeweging te beschermen en diegenen, die het willen schenden, een lesje te geven. Gedurende de gehele 13, bijna 14 jaar van ons bestaan hebben de Stalinisten sporadisch hun toevlucht gezocht tot hun bandieten-pogingen, ons het zwijgen op te leggen. Elke keer sloegen wij niet alleen terug, maar zochten de hulp van andere groepen voor gemeenschappelijke verdediging. Terwijl wij er nooit in slaagden, enige permanente eenheidsfront verdedigingsbeweging te vormen, hadden wij elke keer partiële successen. Het was voldoende, onze rechten te beschermen, en tot nu toe zijn wij er in geslaagd ze te handhaven.

Ik lees in The Militant van 16 Dec. 1933 een verklaring van een groep Brooklyn-kameraden aan de Comm. Partij, waarin zij hun breuk met deze aankondigen, de straat-schenders-tactiek der Stalinisten en hun foute politiek aan de knak stelling, terwijl zij hun toetreden tot de Comm. League of America uiteenzetten. Een bijzondere betekenis hierbij had het feit, dat de leider van deze groep de aanvoerder van de straat-schenders-bende der C.P. in Brooklyn was geweest. Hij was met anderen uitgezonden om de straat-meetings van de Linkse Oppositie op te breken. In de loop van het gevecht zag hij, dat onze kameraden niet slechts hun mannetje stonden en wisten van terugslaan, maar ook hoe zij de onwetende, misleide verblindende jongens een propaganda-speech en een tractaatje ten bate van hun zielen gaven. Hij veranderde van opinie in de vuurlinie. Dat gebeurde geregeld.

Tal van ons, die actieve leden waren vanaf het begin, waren begonnen als onwetende jonge Stalinisten. Zij vertrokken om tegen ons te strijden en waren dan, als Saulus op de weg naar Damascus, getroffen door een verblindend licht, dat hen veranderde in goede Communisten, d.w.z. Trotskyisten. Dat is een belangrijk ding om te onthouden, als je door Stalinisten wordt aangevallen: Vele van deze onwetende jonge Stalinisten, die worden uitgestuurd om ons aan te vallen, weten niet wat zij doen. Wij zullen sommigen van hen op tijd overtuigen, als wij de twee vormen van opvoeding combineren. Jullie weet, dat ze in alle goedgeregelde vakbonden opvoedings- en "opvoedings"-comités hebben, en beide dienen een goede zaak. De eerste regelt de lessen voor de scholing van de leden en de andere zorgt voor de opvoeding van onderkruipers, die niet naar rede willen luisteren.

Aan het eind van dat belangrijke jaar 1933 begon een organisatie-beweging onder de slechtbetaalde hotel-werkers in New York City, welke jarenlang zonder bescherming van een vakbond waren geweest. Na een serie weinig succesvolle stakingen en het afbrekend werk der Stalinisten, was de organisatie ineen geschrompeld. Zij was voornamelijk teruggelopen tot een kleine onafhankelijke vakbond, een herinnering aan lang vervlogen tijden, met een paar zaken onder controle en een speciale "rode" bond van de Stalinisten. Het oploven van deze organisatie beweging bood ons onze eerste grote kans in de massabeweging sinds 1928. Wij hadden een gelegenheid, in deze beweging vanaf het begin binnen te dringen, haar ontwikkeling te vormen en zelfs de leiding te hebben van een grote algemene staking van hotel-personeel in New York. De zaak eindigde in een schandelijk debacle door de onbekwaamheid en het bedrog van enkele individuele leden van onze beweging, die in sleutelposities waren geplaatst. Maar de ervaring en de lessen van deze eerste poging, welke zo verwoestend eindigde, werd rijk beloond en verzekerde ons van successen voor ons op het vakbondsterrein. Wij gebruiken het kapitaal van deze eerste ervaring zelfs vandaag nog in vakbondsvraagstukken.

De hotel organisatie campagne begon, en zoals zo vaak bij de ontwikkeling in de vakbeweging gebeurt, speelde het geluk mee. Toevallig behoorden een paar van onze leden tot deze onafhankelijke vakbond, welke het medium voor de organisatie-campagne werd. Toen het hoteelpersoneel zich op grote schaal naar de vakbonden keende, bevond dit handjevol Trotskyisten zich ter midden van een werkelijke massa-beweging. We hadden een kameraad, een oude vakbondsmen in zijn beroep, die zich na jaren van isolement plotseling ~~zijk~~ zag veranderen in een invloedrijke figuur. Dan hadden wij in die tijd in de partij een man, genaamd B.J. Field, een intellectueel. Hij had zich tevoren nooit met vakbondswerk bemoeid, maar hij was een man van vele intellectuele bekwaamheden, en in onze algemene ruk naar massa-werk, in ons drijven naar contact met de massa-beweging, werd Field aangewezen naar de hotelbond te gaan, onze fractie te helpen en de bond te doen profiteren van zijn kennis als statisticus, econoom en talenkenner.

-4-

Toevallig was de strategisch belangrijkste sector in de hotel geschiedenis een groep Franse chefs. Vanwege hun strategische positie in het vak en hun prestige als de best geschoolde werkers, speelden zij, zoals altijd en overal met de bestgeschoolde arbeiders het geval is, een overheersende rol. Verschillende van deze Franse chefs kenden geen Engels. Onze intellectueel kon Frans met ze spreken. Dat gaf hem een buitengewone betekenis in hun ogen. De oude secretaris gaf zijn functie op, en voor iemand wist wat er gebourd was, drongen de Franse chefs er op aan, dat Field secretaris van deze veelbelovende bond zou worden, en hij werd prompt gekozen; natuurlijk, dat betekende niet slechts een kans voor ons, maar ook een verantwoordelijkheid. De organisatie campagne verliep daarna met volle kracht. Onze Liga gaf vanaf het begin de meest energieke hulp. Ik nam er persoonlijk heel actief aan deel en sprak op verschillende organisatie massaverzamelingen. Na vijf jaar isolement en ontelbare speeches voor een klein gehoor en interne vergaderingen - en niet slechts het houden van speeches maar het onophoudelijk luisteren naar andere sprekers - was ik blij een gelegenheid te hebben honderden en honderden arbeiders toe te spreken over elementaire vakbonds-vraagstukken.

Een aantal kameraden werd aangewezen, in de organisatie-campagne te helpen. Wij publiceerden de campagne in The Militant en gaven elke hulp die wij konden, met inbegrip van advies en leiding aan onze kameraden, totdat de beweging culmineerde in een algemene staking van het New Yorks hotelpersoneel op 24 Jan. 1934. Op uitnodiging van het vakbondscomité hield ik de voornaamste speech op de massaverzameling van het hotelpersoneel, de avond dat de algemene staking werd afgekondigd. Daarna wees het Centraal Comité van de Liga mij aan, al mijn tijd te wijden aan het helpen van en samenwerken met Field en de fractie in de bond van hotelpersoneel. Talrijke anderen - twaalf of meer - werden aangewezen op elke manier te helpen, vanaf het posten tot aan het doen van boodschappen, vanaf het schrijven van manifesten tot aan het verspreiden ervan en het opzweepen van het hoofdkwartier; elke taak, welke van hen in een dergelijke situatie geëist kon worden.

Onze Liga werd geheel ingeschakeld in de staking, zoals het geval was geweest tijdens de Duitse crisis in het begin van 1933. Toen de Duitse situatie op haar hoogtepunt kwam, brachten wij de Militant drie keer per week, om de gebeurtenissen te dramatiseren en onze sla-kraacht te vergroten. We deden hetzelfde in de hotelstaking. The Militant werd door onze kameraden op alle vergaderingen en stakingsposten gebracht. Zodat elke arbeider in de in staking zijnde industrie om de twee dagen in The Militant een popularisering van de staking zag, gezien vanaf de kant der stakers, de leugens der bazen blootleggend, en enige denkbeelden aan de hand doende om de staking succesvol te maken. Onze hele organisatie, over het hele land, was gemobiliseerd om de hotelstaking als taak no. 1 te helpen; de bond te helpen de staking te winnen en onze kameraden te helpen de invloed en het prestige van het Trotskisme in de strijd te vestigen. Dat is een van de karakteristieken van het Trotskisme. Het doet nooit iets half. Het Trotskisme handelt volgens het oude motto: Alles dat waard is gedaan te worden, is waard goed gedaan te worden. En zo deden wij in de hotelstaking. De gehele New Yorkse organisatie werd gemobiliseerd; zij keerden hun zakken om, tot de laatste cent, om de geweldige kosten, verbonden aan het drie keer per week verschijnen van The Militant, te dekken. De kameraden over het gehele land deden hetzelfde. Wij eisten bijna te veel van de organisatie, om de staking te helpen.

Maar wij werden geen vakbonds-fetisjisten. Tegelijkertijd met onze concentratie op de hotelstaking, deden wij een belangrijke stap op het politieke front. The Militant van 27 Jan., het eerste stakingsnummer, publiceerde eveneens een open brief, gericht tot de voorlopige leiding van de American Workers Party, waartoe de Conference of Progressive Labor Action in de afgelopen maand had besloten. In deze open brief namen wij nota van hun congres-besluit, zich te richten op de vorming van een politieke partij; wij stelden voor, discussies te openen met het doel, tot overeenstemming over het program te komen, zodat wij een verenigde politieke partij konden vormen, door onze krachten te verenigen. Het is symptomatisch, het is kenmerkend, dat het initiatief van ons kwam. In elk contact dat ooit door de Trotskisten en andere politieke groepen werd gelegd, kwam het initiatief steeds van de Trotskisten. Dat was niet vanwege onze persoonlijke superioriteit of omdat wij minder verlegen waren dan andere mensen - wij zijn altijd bescheiden genoeg geweest - maar omdat wij altijd wisten wat we wilden. We hadden een duidelijker omschreven program en waren altijd zeker van wat wij deden, of dachten tenminste dat wij het waren. Dat gaf ons vertrouwen, initiatief.

De hotelstaking had een veelbelovend begin. Een serie grote massa-moetings werd gehouden, culminerend in een vergadering met niet minder dan 10.000 bezoekers. Daar had ik het voorrecht, als een der sprekers van het stakings-comité te spreken, samen met Field en anderen. Onze kameraden waren in de gelegenheid, de staking vanaf het begin beslissend te beïnvloeden, ofschoon wij nooit de politiek van het monopolizeren der stakingsleiding nastreefden. Het is onze politiek altijd geweest, alle leidinggevende

leden in de samenwerking te betrekken en de verantwoordelijkheid met ze te delen, opdat de stakingsleiding werkelijk het gelid vertegenwoordigt en deze in elk opzicht verantwoordig verschuldigd is.

Natuurlijk begon de staking talrijke moeilijkheden te ontmoeten, welke zo veel stakingen uit die periode vernielden, in 't bijzonder de machinaties van de Federal Labor Board (soort rijksbemiddelaars). Het vereiste politiek begrip om de schijnbare "hulp" van deze regeringsagentschappen niet te doen omslaan in een valstrik voor de staking. Wij hadden voldoende politieke ervaring, wij wisten genoeg omtrent de rol van regeringsbemiddelaars, om er begrip van te hebben hoe ze te behandelen - niet ze op sectarische wijze de rug toekoren, maar elke mogelijkheid te benutten welke zij zouden kunnen verschaffen om de bazen tot onderhandelingen te brengen; en dit te doen zonder het geringste vertrouwen in deze lieden te hebben of ze het initiatief te geven.

Wij trachtten van dit alles onze briljante intellectuele wonderman, E. J. Field, te overtuigen. Maar hij had intussen een zekere verandering ondergaan: van niets was hij plotseling iets geworden. Zijn foto stond in alle New Yorkse kranten. Hij was de leider van een grote massabeweging. En vreemd als het mag schijnen, oefenen deze zuiver uiterlijke dingen, welke niets te maken met hebben met het innerlijk van een mens, soms een diepe invloed uit op zijn gevoel van eigenwaarde. Dit, helaas, was het geval bij Field. Van aard was hij tamelijk conservatief, en geenszins vrij van kleinburgerlijke gevoelens, en kwam onder de indruk van de regeringsvertegenwoordigers, politici en bureaucraten, in wier gezelschap hij plotseling werd opgenomen. Hij begon zijn onderhandelingen met deze lieden te voeren, en zich in 't algemeen te gedragen als een Napoleon, zoals hij dacht, maar in werkelijkheid als een schooljongen. Hij veronachtzaamde de fractie van zijn eigen partij in de vakbond - wat altijd het teken is dat een man zijn hoofd verloren heeft. Maar het geroep gehoorde dikwijls met partijleden, die plotseling belangrijke strategische posities in de vakbonden innemen. Zij worden gegrepen door het uiterst irrationele idee, dat zij groter zijn dan de partij, dat zij de partij helemaal niet meer nodig hebben. Field begon de leden van zijn eigen partij-fractie te veronachtzamen, die daar vlak naast hem stonden en de machine hadden moeten zijn, waardoor hij alles uitvoerde. Maar niet slechts dat. Hij begon het Centraal Comité van de Liga te veronachtzamen. Wij hadden hem een hoop kunnen helpen, omdat ons comité de ervaring belichaamde niet van een staking maar van talrijke, om nog niet te spreken van de politieke ervaring welke van zo veel nut was geweest bij het behandelen van de Labor Board bedriegers. Wij wilden hem helpen, omdat wij net zozeer aan de situatie waren gebonden als hijzelf. In de hele stad, en zelfs in het hele land, sprak iedereen over de Trotskistische staking. Onze beweging stond voor het gerecht van de arbeidersbeweging van het land. Alle wijfonden hoopten op een catastrofe; niemand wenste te helpen. Wij wisten heel goed, dat als de staking een slecht einde zou hebben, de Trotskistische organisatie een blauw oog zou oplopen. Onverschillig hoever Field zich van de partij-politiek zou verwijderen, het zou niet Field zijn die aan het mislukken herinnerd en er voor verantwoordelijk gesteld zou worden, naar de Trotskistische beweging, de Trotskistische organisatie.

Elke dag die verstreek, verwijderde onze intellectueel, die zijn hoofd verloren had, zich verder van ons. Wij poogden alles, op de meest kameradschappelijke manier, op de meest ondertoonige manier, deze opgeblazen dwaas er van te overtuigen, dat hij niet alleen zichzelf maar ook de staking naar de ondergang leidde, en onze beweging dreigde in miscrediet te brengen. Wij smeekten hem ons te raadplegen, naar het Centraal Comité te komen en met dit te spreken over de politiek van de staking, welke begon te verlopen omdat deze verkeerd werd geleid. In plaats van het gelid van anderen te organiseren, en zodoende naar de besprekingen te komen met een macht achter zich - het enige dat werkelijk meetelt in onderhandelingen als de situatie ongunstig is - dempte hij de strijdbaarheid van de massa's en verspilde al zijn tijd met het rennen van de ene conferentie naar de andere met deze regerings-schurken, politici en bureaucraten, die slechts een doel hadden: de staking een mes in de rug te steken.

Field werd steeds minachtender. Hoe kon hij, die geen tijd had, ufdalen en ons ontmoeten? O.k., zoiden wij, wij hebben tijd; we zullen je bij de maaltijd ontmoeten in een restaurant bij het hoofdkwartier van de bond. Maar hij had daar zelfs geen tijd voor. Hij begon minachtende opmerkingen te maken. Er was een kleine politieke groep in Sixteenth Street, en alles wat zij hadden was een program en een handjevol mensen; hij daarentegen was met 10.000 stakers onder zijn invloed. Waarom zou hij zich om ons bekommeren? Hij zei: "Ik zou niet met jullie in contact kunnen komen zelfs als ik het wilde; jullie hebben niet eens een telefoon." Dat was waar, en wij bukten ons werkelijk onder de beschuldiging - we hadden geen telefoon. Dat tekort was een overblijfsel van ons isolement, een overblijfsel uit het verleden toen wij geen behoefte aan een telefoon hadden omdat niemand ons wenste op te bellen, en wij niemand konden opbellen. Afgezien daarvan hadden wij tot nu toe geen geld voor een telefoon gehad.

De staking kwam daarna in het moeras terecht wegens gebrek aan een strijd-bare politiek, als gevolg van een slaafs~~er~~ vertrouwen in de Labor Board, wiens doel het was de staking te breken. Dagen werden verspild met futilie onderhandelingen met burgemeester La Guardia, terwijl de staking bezig was te sterven wegens gebrek aan werkelijke leiding. In die tijd stonden onze tegenstanders te wachten om te zeggen: "Wij hebben het al gezegd. De Trotskisten zijn slechts sectarische haanklovers. Zij kunnen geen massawerk doen. Zij kunnen geen stakingen leiden." Het was een hovige slag voor ons. Wij hadden de naam de staking te leiden, maar niet de invloed haar politiek te vormen, dank zij het bedrog van Field. Het gevaar bestond, dat onze beweging zou worden gecompromitteerd. Als wij door de vingers zouden zien wat werd gedaan door Field en zijn groep, zouden we slechts demoralisatie in onze eigen gelederen kunnen verspreiden. Zouden we onze jonge revolutionaire groep kunnen veranderen in een caricatuur van de Socialistische Partij, welke overal in de vakbeweging haar mensen had maar geen ernstige partij-invloed bezat omdat de vakbondsmensen der Socialistische Partij nooit enige verplichting tegenover de partij voelden.

Wij stonden voor een fundamenteel probleem, dat beslissend is voor elke revolutionaire politieke partij. Zullen vakbondsfunctionarissen de partijlijn bepalen en de partij de wet voorschrijven, of zal de partij de lijn bepalen en de vakbondsfunctionarissen de wet voorschrijven? Het probleem werd regelrecht gesteld in het midden van deze staking. Wij gingen het niet uit de weg. Onze besliste wijze van optreden in die tijd heeft alle toekomstige ontwikkelingen van onze partij op het vakbondsterrein beïnvloed en droeg belangrijk bij tot de vorming van het karakter van onze partij.

Wij riepen Mr. Field ter verantwoording midden in de staking. Zo groot als hij was beschuldigden wij hem van het schenden van de partijpolitiek en partijdiscipline, voor de New Yorkse organisatie. We hadden een vrije discussie - als ik mij goed herinneren durfde deze twee Zondagmiddagen - om iedereen in de Liga een kans te geven te spreken. De grote man Field achtte het beneden zijn waardigheid, te verschijnen. Hij had geen tijd. De discussies vonden plaats in zijn afwezigheid. In die tijd had hij een kleine fractie van Liga-leden georganiseerd, die hij had misleid, en die kon evenwelicht hadden verloren door de omvang van de massa-beweging tegenover die van onze kleine politieke groep in Sixteenth Street. Zij kwamen naar de vergaderingen der Liga als woordvoerders van Field, vol arrogantie en onverschuldigheid en zeiden: "Jullie kunnen ons niet uitsluiten. Jullie sluiten slechts jezelf uit van de vakbonds massabeweging."

Zoals zoveel vakbondsmensen voor hen, voelden zij zich groter dan de partij. Zij dachten, dat zij de partijpolitiek konden schenden en de partijdiscipline breken, zonder gestraft te worden, omdat de partij het niet zou wagen ze te disciplineren. Dat gebeurde ook werkelijk in de Socialistische Partij, en dat is een belangrijke reden waarom de Socialistische Partij een zo smadelijk debacle heeft geleden op vakbondengebied. Al haar grote vakbondsleiders, gekozen met de hulp van de partij, zijn dat nog steeds, maar eenmaal gekozen schonken zij nooit enige aandacht aan de partij of haar politiek. Vakbondsleiders stonden in de Socialistische Partij boven de discipline. De partij kon nooit genoeg moed verzamelen, één van hen uit te sluiten, omdat zij dacht daardoor haar "contact" met de massabeweging te verliezen. Dergelijke gedachten w hadden wij niet. Wij gingen er resoluut toe over, Field en al degenen, die zich met hem solidariseerden in die situatie, uit te sluiten. Wij gooiden ze uit onze organisatie in het midden van de staking. Die leden van de Field-fractie, die niet met de partij wilden breken, die ermee accoord gingen de discipline der partij te aanvaarden, werd daartoe de gelegenheid gegeven en zijn nog partijleden. Enkele van hen, die wij buitensloten, bleven jarenlang politiek geïsoleerd. In andere gevallen trokken zij de les uit die ervaring en keerden tot ons terug.

Dat was een zeer drastische actie, gezien de omstandigheden van de voortdurende staking; en door die actie vershrikten wij de radicale arbeidersbeweging. Niemand buiten onze organisatie had ooit gedroomd, dat een kleine politieke groep als de onze, geplaatst tegenover een lid dat aan het hoofd van een beweging van 10.000 arbeiders stond, het zou aandurven hem op het hoogtepunt van zijn glorie, toen zijn foto in alle kranten verscheen en hij duizend keer groter dan onze partij was, te royeren. Er waren eerst twee reacties. De ene reactie van mensen, die zeiden: "Dat betekent het eind der Trotskisten; zij hebben hun vakbondsecontacten en krachten verloren." Zij vergisten zich. De andere reactie, de belangrijkste, kwam van hen die zeiden: "De Trotskisten weten wat zaken doen is." Zij, die noodlottige consequenties van deze schande en debacle der hotelstaking verwachtten, werden spoedig in het ongelijk gesteld door de verdere ontwikkeling. Velen, die deze kleine politieke groepering als beslist stelling zagen nemen tegenover een "onzantastbare" vakbondsleider aan het hoofd van een grote staking, kregen een gezond respect voor de Trotskisten.

Ernstige mensen voelden zich aangetrokken tot de Liga, en al onze leden waren gesterkt met een nieuwe zin van discipline en verantwoordelijkheid tegenover de organisatie. Toen, onmiddellijk na de hotel-catastrophe, kwam de Minneapolis mijnwerkersstaking. Voordat de hotelstaking nog koud was, was er een opleving in Minneapolis en een staking van de mijnwerkers. Deze werd geleid door een groep Trotskisten uit Minneapolis, die jullie allen bekend zijn, wier gedrag een model van organisatie en strijdbaarheid was. De partijdiscipline van onze kameraden hierbij - 100% doelmatig - werd in niet geringe mate beïnvloed en versterkt door de ongelukkige ervaring die wij in New York hadden. Terwijl de tendenz van de vakbondsleiders in New York was geweest, zich van de partij te verwijderen, kwamen de leiders in Minneapolis dichter tot de partij en leidden de staking in het nauwste contact met de partij, plaatselijk zowel als nationaal.

De mijnwerkersstaking werd een verpletterende overwinning. De Trotskistische politiek in de vakbeweging, doorgevoerd door bekwame en loyale mannen, werd schitterend gerechtvaardigd in deze veldslag der kolennijnen, en droeg er veel toe bij de slechte indrukken van de New Yorkse hotelstaking uit te wissen.

Terstond na deze gebeurtenissen richtten wij ons met een nieuwe brief tot de American Workers Party, waarin wij voorstelden een commissie te zenden ter bespreking van een fusie met hen. Er waren elementen in hun rijen, die in geen geval met ons wensten te praten. Wij waren de laatste, waarmee zij zich wilden verenigen, maar er waren anderen in de AWP, die ernstig geïnteresseerd waren in een fusie met ons, om een grotere partij te vormen. En, daar wij onze toenaderingspogingen niet geheim hielden, maar ze altijd afdrukten in de krant afdrukten, waarin het gelid van de AWP er over kon lezen, achtten de leiders het verstandig accoord te gaan met een ontmoeting met ons. Formele onderhandelingen voor de fusie van de AWP en de Comm. Liga begonnen in het voorjaar van 1934.

Zoals jullie weet, leidden deze toenadering en deze onderhandelingen tenslotte tot een fusie tussen de AWP en de Comm. Liga, en de totstandkoming van een verenigde politieke partij. Dat geschiedde niet zonder politieke inspanning en zonder het overwinnen van moeilijkheden en obstructies. Als jullie bedenkt, dat in de leiding van de AWP in die tijd mensen waren als Lore, die thans een der voornaamste chauvinisten in het democratisch front is, en dat een ander iemand was als Salutsky, de huidige lijke lakei van Sidney Hillman en redacteur van het officiële orgaan van de Amalgamated Clothing Workers, wist heel goed wie de Trotskisten waren en wilde geen onderhandelingen met ze. Zijn rol in de AWP was het juist, te voorkomen dat deze zich zou ontwikkelen tot iets meer dan een stuk speelgoed; te voorkomen, dat zij zich in revolutionaire richting zou ontwikkelen; en boven al, deze vrij te houden van elk contact met de Trotskisten, die het menen als ze over een revolutionaire partij praten. Ondanks hen begonnen de onderhandelingen.

Wij waren actief in andere sectoren van het politieke front. Op 5 Maart 1934 werd het historisch debat gehouden tussen Lovestone en mij. Na vijf jaar kruisten de twee oorlogvoerende tendenzen in de communistische beweging opnieuw de degen. De stand was gelijk. Zij waren begonnen ons te royeren uit de Comm. Partij als Trotskisten, als "contra-revolutionairen". Daarna, na hun eigen royement, minachtten zij ons als kleine secte, zonder leden en invloed, terwijl zij een betrekkelijk grote beweging hadden om te beginnen. Maar, in die vijf jaar, hadden zij geleidelijk onze omvang gekregen. We groeiden, werden sterker, en stelden een nieuwe belangstelling voor ons voorstel voor een nieuwe partij, en de Lovestone organisatie was niet vrij van.

Als gevolg hiervan vonden de Lovestone-aanhangers het noodzakelijk, onze behoefte tot een debat over dat onderwerp te accepteren. "Strijd voor een nieuwe partij en een nieuwe Internationale", dat was mijn program in het debat. Lovestone's program was: "Hervorm en verenig de Communistische Internationale." Dat was bijna een jaar na de Duitse debacle. Lovestone wouste nog steeds de Communistische Internationale te hervormen, en niet slechts te hervormen maar ook te verenigen. Hoe? Door eerst de Lovestone-partij terug te nemen. Daarna moesten wij, de Trotskisten, die er zonder ceremonieel uitgetrapt waren, opnieuw toegelaten worden. Hetzelfde moest plaatsvinden op internationale schaal. Maar tegen die tijd hadden we onze ruggen toegekeerd naar de bankroete Comintern. Er was teveel gebeurd, te veel fouten waren begaan, teveel misdaden en verraad. Het spel bleef was verspild door de Stalinistische Internationale. Wij riepen op voor een nieuwe Internationale met een schoon banier. Ik debatteerde vanuit dit standpunt. Het debat was een geweldige succes voor ons. Er was een brede belangstelling en wij hadden een groot gehoor. The Militant bood bericht, dat er 1.500 mensen waren, en ik geloof dat wij heel dicht bij dat aantal geweest zijn. Het was het eerste grote gehoor, waarvoor wij over een politiek onderwerp hadden gesproken, sinds onze uitsluiting uit de Comintern. Het was als in de oude tijden, opnieuw voor een werkelijk gehoor te strijden met een oude tegenstander, of-schoon de strijd nu op een geheel verschillend, op een hoger plan plaats vond. Onder het gehoor waren, naast de leden en aanhangers van de tweedoor de debaters vertegen-

woerdigde organisaties, talrijke linkervleugel-socialisten en socialistische jeugd, sommige Stalinisten en een groot aantal onafhankelijke radicalen en leden van de AWP. Het was een critieke gelegenheid. Veld mensen, die braken met het Stalinisme, aarzelam tussen de Lovestone-isten en de "Trotskisten". Onze leuze van de nieuwe partij en de nieuwe Internationale was meer in overeenstemming met de werkelijkheid en de noodzakelijkheid, en zij werkte de sympathie van hen, die zich van het Stalinisme afkeerden. Ons program was zo veel meer verplichtend, zo veel realistische, dat wij practisch alle aarzelende elementen naar onze kant overhaalden. De Lovestone-isten konden niet veel vooruitgang boeken met hun verouderd program van het "verenigen" van de bankroete Comintern, na het Duitse verraad.

Het succes van dit debat leidde tot het houden van een serie lezingen over het program der IVe Internationale. Een illustratie van de opgang onzer beweging was het feit, dat wij voor de lezingen een grotere zaal moesten huren dan vroeger nodig was. Het gehoor op de cursussen was 3 of 4 keer groter dan het geval was geweest in de vijf jaar van ons eerste isolement.

Trotskisme plaatste zich in die dagen op de politieke kaart en sloeg hard toe, vol vertrouwen. The Militant van Maart en April 1934 verslaat een nationaal toumnee door Shachtman, zich voor het eerst uithreidend tot aan de Westkust. Zijn onderwerp was: "De Nieuwe Partij en de Nieuwe Internationale". Op 31 Maart 1934 was de gehele voorpagina van The Militant gewijd aan een Manifest van de Internationale Communistische Liga (de Trotskistische wereldorganisatie), gericht aan de revolutionnaire socialistische partijen en groepen van beide halfronden, ze oproepend de oproep voor een nieuwe Internationale tegenover de bankroete IIe en IIIe Internationales te steunen.

Het Trotskisme op wereldschaal was op mars. Wij in de Verenigde Staten liepen in de pas. In waarheid, wij waren aan het hoofd van de opmars van onze internationale organisatie, profiterend van elke gelegenheid en met vertrouwen voorwaarts schrijdend op alle fronten. En toen onze werkelijk grote kans kwam in de vakbeweging, in de grote Minneapolis stakingen van Mei en van Juli-Augustus 1934, waren wij volkomen gereed te tonen wat wij konden, en dat deden we ook.

Uit Cannons: "De strijd voor een proletarische partij".

Voor ons moet de partij een strijdorganisatie zijn, welke een besliste strijd om de macht voert. De Bolsjewistische partij, die de strijd om de macht voert, heeft niet slechts behoefte aan interne democratie. Zij eist ook een gebiedend centralisme en een ijzeren discipline in de actie. Zij eist een proletarische samenstelling overeenkomstig haar proletarisch program. De Bolsjewistische partij kan niet geleid worden door dilettanten, wier werkelijke belangen en werkelijke levens in een andere en vijandige wereld zijn. Zij eist een actieve beroepsleiding, samengesteld uit democratische gekozen en democratisch gecontroleerde personen, die hun gehele leven aan de partij wijden, en die in de partij en in haar veelvormige activiteit in een proletarische omgeving, volledige persoonlijke bevrediging vinden.

Voor de proletarische revolutionair is de partij de geconcentreerde uitdrukking van zijn levensdoel, en hij is met haar verbonden voor leven en dood. Hij predikt liefde voor de partij en brengt deze in practijk, omdat hij weet dat zijn socialistisch ideaal niet verwezenlijkt kan worden zonder de partij. In zijn ogen is de misdad der misdaden deloyaliteit of onverantwoordelijkheid tegenover de partij. De proletarische revolutionair is trots op zijn partij. Hij verdedigt deze bij alle gelegenheden. De proletarische revolutionair is een gedisciplineerd mens, aangezien de partij als strijdorganisatie niet kan bestaan zonder discipline. Wanneer hij zich in de minderheid bevindt, ondertwerpt hij zich loyaal en aan de beslissing van de partij en voert haar besluiten door, terwijl hij nieuwe gebeurtenissen afwacht om de discussies aan de ontwikkeling te toetsen of nieuwe gelegenheden om ze opnieuw te bediscussiëren.

Ontwerp-resolutie over de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie (P.B.O.), de houding der vakbonden en de taken der R.C.P., aangenomen op de C.C.-zitting van 25 en 26 September 1948, ter discussie voor het partijcongres.

1. De wet op de P.B.O. is bedoeld als beslissende stap op weg naar de opheffing van het stakingsrecht, het ondergeschikt maken van de vakbeweging aan de kapitalistische staat, de vernietiging van de vakbondsdemocratie, de verdieping van de verdeeldheid der vakbeweging en de drastische beknotten van de vrijheid van vereniging:

a. wat betreft de opheffing van het stakingsrecht: de organen van de P.B.O., waarin de zogenaamde arbeidersvertegenwoordigers altijd in de minderheid zijn, zullen verordenende bevoegdheid krijgen "in alle zaken het leven der bedrijven betreffende", waarbij natuurlijk voornamelijk bedoeld zijn de lonen en arbeidsvoorwaarden; op overtreding van de verordeningen staat straf; dit betekent in feite de opheffing van het stakingsrecht;

b. wat betreft de onderwerping van de vakbonden aan de staat: slechts "erkende bonden" mogen deelnemen aan de organen van de P.B.O.; erkenning van de bonden geschiedt door de staat zonder recht van beroep; de erkende bonden, hoewel altijd in de minderheid tegenover de vertegenwoordigers van het kapitaal en de kapitalistische staat, zijn verplicht zich te onderwerpen aan de besluiten van de organen der P.B.O., op wier overtreding straf staat. De politiek der erkende bonden wordt dus bepaald door de kapitalisten en de kapitalistische regering;

c. wat betreft de vakbondsdemocratie: in verband met de vorengenoemde bepalingen verliezen de vakbondsleden elk recht tot vaststelling van de politiek der bonden; de wet onttrekt bovendien de "vertegenwoordigers" der erkende organisaties uitdrukkelijk aan elke controle der leden, welke noch op benoeming noch op terugroeping enige invloed kunnen uitoefenen. In plaats van "medezeggenschap in het bedrijfsleven" betekent de P.B.O. het einde van elke zeggenschap der leden over hun eigen bonden. De wet op de P.B.O. betekent dan ook een machtige steun aan de bureaucraten van de erkende bonden, die de positie krijgen van door de overheid aangestelde ambtenaren;

d. wat betreft de verdeeldheid der vakbeweging: de regering vijsst willekeurig de vakbonden aan, die van de P.B.O. worden uitschakeld; hierdoor overleert zij de strijd tussen de verschillende vakorganisaties en stelt aan de meest reactionaire bureaucraten overheidshulp ter beschikking bij de bestrijding van ~~een~~ meer strijdbare organisaties;

e. wat betreft het recht van vereniging: de bovengeschetste inmenging van de staat in de vakbonden en het uitschakelen der niet-erkende bonden belemmert het recht van vrije vakorganisatie op, en betekenen uiteindelijk het einde van de vakorganisatie.

2. Deze wet moet het stelsel van de "Stichting van de Arbeid" en het college van rijksbemiddelaars vervullen. Het doel van de nieuwe organen is hetzelfde, te weten: geforceerde handhaving van de "bedrijfsvrede", door het uitschakelen van de vakbeweging als werktuig der arbeidersklasse en de opheffing van het stakingsrecht; het handhaven van de loonstop en het verslechteren van de arbeidsvoorwaarden, en de vernietiging van elke mogelijkheid van verzet van de zijde der arbeiders.

De wet op de ondernemingsraden bedoelt (terwijl in de vakbond de bureaucratie oppermachtig wordt gemaakt) ook in de bedrijven de arbeiders onder controle van de "erkende" bureaucraten te stellen, en de bestaande bedrijfskernen te vervangen door bureaucratische lichamen, op ondemocratische wijze en met uitsluiting van de E.V.C. en O.V.B. tot stand gekomen. Deze "erkende" raden, waarvan de ondernemer voorzitter is, zullen geen enkele bevoegdheid krijgen, behalve die van advies in sociale kwesties en het handhaven van de "bedrijfsvrede"; aan de "zelfstandige functie van de ondernemer" mag op geen enkele wijze worden getornd.

3. De confessionele bonden, die zich altijd op het standpunt van de "bedrijfsvrede" hebben gesteld, zien in deze wetten terecht de bekroning van hun streven; de moderne vakbeweging wordt als concurrente uitgeschakeld, en een beslissende stap in de richting van het corporatieve stelsel wordt gezet. De N.V.V. bureaucratie, reeds lang fanatiek verdedigster van de Stichting van de Arbeid en het College van Rijksbemiddelaars, heeft deelgenomen aan de voorbereiding van deze wetten en is er ten volle voor verantwoordelijk; zij gebruikt deze wetten als wapenmiddel zowel tegenover de eigen leden als tegenover de E.V.C., en hoopt haar dictatuur te kunnen voortzetten onder bescherming van de kapitalistische staat. Op deze wijze wordt zij echter volkomen afhankelijk van de staat, snijdt elke verbinding met haar leden af, en werkt mede aan de vernietiging der vakbeweging. Hoezeer de N.V.V.-bureaucratie deze wetten beschouwt als wapen in de

strijd tegen de E.V.C., blijkt wel uit haar protest tegen de mogelijkheid, in bepaalde gevallen ook andere dan door de "erkende bonden" aangewezen, kandidaten verkiesbaar te stellen voor de ondernemingsraden; liever zien zij van deze "onontbeerlijke lichamen" af in gevallen, waarin zij slechts een minem deel van de bedrijfsarbeiders vertegenwoordigen.

4. De E.V.C.-leiding ziet in deze wetgeving terecht een direct op haar gerichte aanslag; zij keert zich daarom fel tegen de beide wetten, en ontleedt op in hoofdzaak juiste wijze hun karakter. Zij is echter onmachtig, de strijd tegen deze wetgeving te organiseren en de juiste parolen voor deze strijd uit te geven, omdat zij zich niet keert tegen het principe der P.B.O., maar slechts tegen deze toepassing. Evenals zij zich tijdens de fusie-onderhandelingen met het N.V.V. bereid verklaarde, deel te nemen aan de Stichting van de Arbeid, zal zij bereid zijn door middel van een P.B.O. deel te nemen aan de bureaucratische onderdrukking van de arbeidersklasse, in overeenstemming met de behoeften van de Stalinbureaucratie. Terwijl zij deze P.B.O. terecht verwerpt als corporatief, propageert zij een andere vorm van P.B.O., die een eerste stap zou zijn op de weg naar de "medezeggenschap". Dodelijk vijandig aan het idee der arbeiderswontrole op de productie, dat direct verbonden is aan het perspectief der revolutie, propageert zij een P.B.O., welke, geheel in de lijn van de stalinistische theorie der "volksdemocratie", de kapitalistische staat en economie ondergeschikt moet maken aan haar controle. Zij verlamt zodoende de strijd der arbeidersklasse.

5. De bedoeling der P.B.O. (vernietiging van welke zelfstandige vakorganisatie), richt zich met dezelfde kracht tegen de O.V.B. als tegen de E.V.C. Door haar geïsoleerde positie kan zij moeilijk tegenstand bieden, zonder te trachten de gehele georganiseerde arbeidersklasse met haar in de strijd te betrekken. Uiterst gevaarlijk is de capitulatie-tendenz ten aanzien van de P.B.O., zoals die sprak uit het door de O.V.B.-voorzitter v.d. Berg ontworpen concept-program van actie ("verbeterde" P.B.O.)

6. De R.C.P. verklaart zich onverzoenlijk tegenstandster van de huidige wetgeving en van elke vorm van P.B.O. Elke P.B.O. is gericht op de opheffing van het stakingsrecht, de "bedrijfsvrede", en de onderwerping van de bonden aan de staat, en is als zodanig voor de arbeidersklasse onaanvaardbaar. De partij zet de strijd, die zij tegen het College van Rijkshemiddelaars en de Stichting van de Arbeid voerde, voort, op basis van de volgende algemene beginselen: voor het behoud van het stakingsrecht; de arbeidersorganisaties los van de kapitalistische staat; herstel der vakbondsdemocratie; strijd voor de vakbondseenheid.

7. De regering kan slechts hopen, deze reactionaire wetgeving door te voeren, omdat zij steun vindt bij de bureaucratische overheersing der verschillende bonden, de daaruit voortvloeiende verdeeldheid en onderlinge strijd, het isoleren van de E.V.C. en haar overheersing door de stalinistische bureaucratie, de lakeienrol der N.V.V.-bureaucratie en het ontbreken van een georganiseerde vakbondsoppositie. Desondanks zal slechts langzamerhand en bij speciale wetgeving de P.B.O. worden doorgevoerd. De strijd tegen deze geleidelijke invoering van de P.B.O. zal in werkelijkheid de strijd worden om het bestaan der vakorganisatie als strijdbeweging der arbeidersklasse, en om het behoud van het stakingsrecht. In hoeverre de P.B.O. zal worden doorgevoerd, zal afhangen van de ontwikkeling van de krachtsverhoudingen tussen de klassen in de komende periode. Zo kan de strijd tegen de P.B.O. slechts gezien worden als een onderdeel van ons gehele program in de vakbeweging, en als één der punten van ons actieprogram tegen de loonstpp enz.

8. De R.C.P. wijst onophoudelijk de bureaucratische overheersing der vakbeweging en de door deze overheersing kunstmatig bevorderde verlamming der Arbeid als voornaamste oorzaak aan als remmen voor de strijd der arbeidersklasse; de strijd tegen de P.B.O. en de "ondernemingsraden" is in de eerste plaats gericht op het herstellen van de eenheid van actie der Nederlandse arbeidersklasse, - op de voet van een bedrijf, plaatselijk en landelijk-, en het herstel der vakbondseenheid. Verder is haar politiek:

a. in de bedrijven; daar, waar bedrijfskernen bestaan: onverkorte handhaving van deze kernen, boycot van de ondernemingsraden; strijd voor het behoud en de uitbreiding van de bevoegdheden van de kernen; propaganda van een revolutionair politiek voor de kernen en vakbonden tegenover de P.B.O.; verbonden aan ons gehele program van eisen de eis van controle van de bedrijfskern op de boeken en op de productie.

Daar, waar geen bedrijfskernen bestaan, dienen onze leden tegenover de invoering der ondernemingsraden de ~~verkiezingen~~ vrije verkiezing van bedrijfskernen op de vergadering der bedrijfsarbeiders voor te stellen, en de strijd voor de erkenning van deze kernen als vertegenwoordigers der arbeiders. Bij de propaganda voor een algemene vergadering en voor de verkiezing der kernen dienen onze leden onophoudelijk de P.B.O. en de ondernemingsraden te ontmaskeren, en daartegenover het revolutionaire program van eisen te stellen; uitgaande van de verslaving der bonden door middel van de P.B.O. wekken onze leden de vertegenwoordigers der bonden in het bedrijf op, mee te werken aan de verkiezing van de bedrijfskern, en de ondernemingsraden te boycotten, om zodoende te komen tot eenheid van actie tegen de P.B.O.

b. in het N.V.V.: hier is de strijd tegen de P.B.O. een onderdeel van de strijd tegen de N.V.V.-bureaucratie en voor het herstel der vakbondsdemocratie. Uitgaande van de noodzaak van de strijd tegen de loonstop, wijzen onze leden op de opheffing van het stakingsrecht, de opheffing der vakbondsdemocratie, en de overheersende positie van het kapitaal in de organen der P.B.O. Het gaat hier om de doorbreking van de P.B.O. in de praktijk, door loonacties e.d.

v. in de E.V.C.: het aanwijzen van de verdeeldheid der vakbeweging en het isolement der E.V.C. als voornaamste bron van zwakte; de weinig principiële houding van de E.V.C.-leiding t.a.v. het college van rijksbemiddelaars en de Stichting van de Arbeid ten tijde van de fusie-onderhandelingen aan de kaak stellen; wijzen op het feit, dat de E.V.C.-leiding nog geen enkel middel tot strijd tegen de P.B.O. aan de hand heeft gedaan; oproepen tot de boycot van de ondernemingsraden, en voor een politiek t.a.v. de bedrijfskernen als bovenomschreven. Er op wijzen, dat de noodzakelijke eenheid van actie met de N.V.V.-arbeiders tegen de P.B.O. alleen verkregen kan worden op de basis van een actie-program tegen de loonstop etc. In de plaatselijke E.V.C.-afdelingen en in de E.V.C.-kernen in de bedrijven dienen we deze zelfde politiek voor te stellen, en waar mogelijk plaatselijk of op de basis van een bedrijf door de E.V.C. laten uitvoeren. Propagandistisch dienen wij, waar nodig, de stalinistische leer van "medezeggenschap door middel van een verbeterde P.B.O." aan de kaak te stellen, en daartegenover de arbeiderscontrole voor te stellen. Als in het verleden, blijft de strijd tegen de ~~Stichting~~ Stichting van de Arbeid en de P.B.O. ten nauwste verbonden aan de strijd tegen de loonstop en voor ons overige vakbondsprogram, en voor de vakbondseenheid.

d. in de O.V.B.: Afwijzing van elke vorm van P.B.O. Boycot der ondernemingsraden. Wijzen op de onmogelijkheid, tegenover de P.B.O. zich als geïsoleerde vakbeweging te handhaven en op de noodzaak, op de basis van een strijdbaar vakbondsprogram, te streven naar herstel van de vakbondseenheid.

Weg met de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie!

Leve het Stakingsrecht! Onafhankelijkheid van de vakbeweging van de staat!

Op voor vakbondseenheid, eenheid van actie tegen de P.B.O.!

Handhaving van de bedrijfskernen! Boycot de ondernemingsraden!

Uit een brief van Trotáky, geschreven op 3 Oct. 1937:

"Ik heb honderden keren opgemerkt, dat de arbeider, die onopgemerkt blijft in de 'normale' omstandigheden van het partijleven, opmerkelijke kwaliteiten onthult bij een verandering van de situatie, als algemene formules en vlotte pennen niet voldoende zijn, waar bekendheid met het leven der arbeiders en praktische capaciteiten noodzakelijk zijn. Onder zulke omstandigheden openbaart een begaafde arbeider een zekerheid van zichzelf en openbaart ook zijn algemene politieke bekwaamheden.

Overheersing van intellectuelen in de organisatie is onvermijdelijk in de eerste periode van de ontwikkeling der organisatie. Het is tegelijkertijd een grote handicap voor de politieke scholing van de meer begaafde arbeiders. Het is absoluut noodzakelijk, op de volgende conferentie in de plaatselijke comités en het centraal comité zoveel mogelijk arbeiders op te nemen. Voor een arbeider betekent activiteit in het leidend partij-lichaam tegelijkertijd een politieke hogeschool.

De moeilijkheid is, dat er in elke organisatie traditionele comité-leden zijn en dat verschillende toekomstige, fractionele en persoonlijke overtuigingen een te grote rol spelen in de samenstelling van de lijst van kandidaten."

De O.V.B. Afdeling van de Arbeid, 1937.

Op de eerste vergadering, 1937.

De O.V.B. Afdeling van de Arbeid, 1937.

Op de eerste vergadering, 1937.

De O.V.B. Afdeling van de Arbeid, 1937.

Op de eerste vergadering, 1937.

De O.V.B. Afdeling van de Arbeid, 1937.

Op de eerste vergadering, 1937.

De O.V.B. Afdeling van de Arbeid, 1937.

Amsterdam 30 October 1948

Waarde Makers,

De inhoud van dit Kompas vormt één geheel met een ander nummer, waarin o.a. ook onze resolutie over het vakbewegingswerk is opgenomen. Daar wij in verband met de betrekkelijk korte tijd die wij nog hebben voor ons congres zo snel mogelijk het materiaal in de partij ter discussie willen stellen hebben wij dit nummer in Amsterdam afgedrukt terwijl onze Haagse kameraden druk bezig zijn met een grote hoeveelheid ander materiaal wat wij zo spoedig mogelijk hopen te distribueren. Het aantal van dit nummer is WEN KWARTIE.

Mol-Kam-Grooten
Maurice Pererez
P.S. Een beperkt aantal nummers is nog beschikbaar voor sympathiserenden van onze partij.

INLICHTINGDIENST

ROTTERDAM

I.D. No. 911/1947.

GEHEIM

Volgno.	OPGELEG
18 JUNI 1948	
A 1948. 30373	

Rotterdam, 17 Jun 1948.

27 284 in 02102

In aansluiting op dezerzijds schrijven I.D. No. 911/1947, d.d. 8-1-1948, kan worden bericht dat "De Tribune" sedert enkele weken wordt gedrukt te Haarlem.

De naam van de drukkerij is alhier niet bekend, wel is bekend dat het een drukkerij van geringe omvang is.

Verzonden aan:
Hoofd Centrale Veiligheidsdienst
Javastraat 68 te 's- Gravenhage.

K

I.D.
D E N H A A G .

Doss.155.

Opgenomen d. S. Pers. 19/6. *102*

G E H E I M .

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ

V
OPGELEGD
18 JUNI 1948
30360
R.C.P.)

In verband met de a.s. verkiezingen verscheen er een extra editie van "De Tribune", het orgaan van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.).

Een exemplaar van deze extra editie gaat hierbij.

verzonden op 16 Juni 1948

aan: C.V.D.

P 2 B

POLITIE TE AMSTERDAM
Bureau HOOFDCOMMISSARIS
- INLICHTINGDIENST -

Nr. I.D. 268/14-48.

Uw brief:

Onderwerp:

R.C.P.

Bijlagen:

GEHEIM.

Amsterdam, 14 Januari 1948.

Vc
16 JAN 1948
A 27670

BUREAU B

20-1-48

Uruu

Op de jl. Zondag gehouden zitting van het Centraal Comité der R.C.P. werd besloten om DE TRIBUNE om de 14 dagen te laten verschijnen. De daardoor vrijkomende tijd zal door Salomon SANTEN (Amsterdam, 3.8.1915) moeten worden besteed om de afdeling Amsterdam tot groter bloei te brengen.

Kra

Voor Amsterdam en Rotterdam komt er een gestencilde "havenkrant". De bedoeling is dat die wordt volgeschreven door de arbeiders zelve, zowel partijgenoten als sympathiserenden, door welke mensen dit blaadje ook zal moeten worden verspreid. De eindredactie en de technische uitvoering zal in handen worden gelegd van Wout TIELEMAN (Melissant, 23.3.1920).

Kra

De bedoeling van de havenkrant is om sympathiserenden aan de partij te binden en de Partij aan de havens. Er wordt gewerkt aan een programma van praktische eisen voor de havenarbeiders.

VERZONDEN AAN: Hfd. C.V.D., Haag.

F.2.

Aan

INLICHTINGENDIENST.

ROTTERDAM.

I.D. No. 911/1947

G E H E I M .

Handwritten initials and a circled 'K' with an arrow pointing to the right.

OPGELEGD

Volgno.
10 JAN 1948
ACD/27204

Rotterdam, 8 Januari 1948.

BUREAU B

13-1-48

Handwritten note: "in verband met 383/3"

Handwritten initials "CO"

Handwritten note: "Kva" in a box

In antwoord op Uw schrijven No. B.20758, d.d. 11 September 1947, betreffende de R.C.P., wordt het volgende bericht. van Lambaart, Eduard, geboren 30-8-1912 te 's-Gravenhage, typograaf, wonende te Rotterdam, Weizichtstraat 17a, is eigenaar van de drukkerij-uitgeverij "Gramo", gevestigd Tidemanstraat 84 alhier.

In zijn drukkerij wordt, voor zover bekend, vanaf de bevrijding "De Tribune" gedrukt (voorheen "Rode October" genaamd) momenteel in een oplage van 1550 exemplaren.

Voorheen werd er eveneens vrij veel drukwerk vervaardigd voor de E.V.C., doch van het drukken van manifesten met een oproep tot boycot i.v.m. Indië is niets kunnen blijken. Gedurende de laatste maanden wordt er hoegenaamd geen drukwerk meer voor de E.V.C. vervaardigd, daar dit vrijwel allemaal vanuit een centraal punt, vermoedelijk Amsterdam, geschiedt.

Omtrent het drukken van 2000 brochure's in de Duitse taal gesteld en in opdracht van de 4e Internationale, kon evenmin iets worden vastgesteld.

van Lambaart, E., voornoemd, is R.C.P.'er en drukte tijdens de bezetting o.a. "Vrij Nederland" en "Spartacus".

In Augustus 1942 werd hij hiervoor gearresteerd en verbleef tot het einde van de oorlog in diverse Duitse concentratie kampen. Enige tijd na de oorlog werd hij opnieuw, thans door de P.R.A., gearresteerd, als verdacht van "knuppelaar" te zijn geweest in de concentratiekampen, doch werd daarna, wegens onvoldoende bewijs, weer in vrijheid gesteld.

Op zakelijk gebied laat hij zich nimmer uit over politiek en drukt voor de "meest biedende". Zo drukt hij naast "De Tribune" eveneens voor Kerkgenootschappen, enz..

Bij de P.R.A. berust een dossier van hem onder No. 1289.

Met de politie kwam hij op zeer jeugdige leeftijd, n.l. op 11 en 12 jarige leeftijd, tot vier keer toe in aanraking t.z.v. kleine diefstalletjes; daarna niet meer.

Verzonden aan: Hoofd Centrale Veiligheidsdienst, Javastraat 68 te 's-Gravenhage.

BOSS. No.: 09102
CRT.: de Tribune
DATUM: 9-11-47
PAR: _____

Verklaring van het Internationaal Secretariaat van de 4e Internationale

R.V.D.

~~B.A.~~
0.0102

ARBEIDERS! Gij, die thans het door dit Bureau uitgegeven Manifest hebt gelezen, herinnert u volgens welke lijn de stalinistische leiders u gedurende de gehele imperialistische oorlog en zelfs na diens einde hebben voorgesteld te strijden!

Herinnert u, dat zij, die thans het imperialistisch karakter van de oorlogsdoeleinden van de Verenigde Staten en Engeland bij het laatste conflict en de verdeling van de wereld in twee tegenovergestelde kampen, dat van het imperialisme en dat van de U.S.S.R. en zijn satellieten, ontdekken, dezelfde zijn, die gedurende de gehele oorlog de politiek van godsvrede met hun imperialistische bondgenoten hebben gepredikt; zij hebben elke klasse-actie tegen deze bondgenoten gesaboteerd; zij hebben de namen van de „grote democratische leiders”, van Churchill, van de Gaulle, van Roosevelt bejubeld. Zij hebben hardnekkig het imperialistisch karakter van de oorlog ontkend en de proletarische en internationalistische stroming der arbeidersbeweging, de IVe Internationale, die de arbeiders van ALLE kapitalistische landen, bondgenoot of tegenstander van de U.S.S.R. opriep tot de revolutionaire actie tegen de oorlog en het imperialisme om

de verovering van de macht door de massa's voor te bereiden, met woede bestreden.

Herinnert u, dat zij de Amerikaanse communistische partij hebben ontbonden, in Engeland zonder voorbehoud de regering-Churchill hebben ondersteund en in Frankrijk de weerstandsbeweging aan de orders van de Gaulle hebben ondergeschikt gemaakt.

Als zij zich thans herinneren, dat „de afwezigheid van een band tussen de communistische partijen schadelijk kan zijn voor de arbeidersklasse”, is het in werkelijkheid niet, omdat zij besloten zouden hebben, werkelijk te breken met de nationalistische politiek van klassensamenwerking, maar omdat in het diplomatieke tegenoffensief, dat Moskou verplicht is te ontketenen tegen de toegenomen druk van het Amerikaanse imperialisme, de dreiging met een herstel van de Internationale der communistische partijen een wezenlijk element tot chantage vormt, dat een nieuwe koehandel en nieuwe compromissen met het imperialisme en elke nationale bourgeoisie moet vergemakkelijken. Het kunstmatige en opportunistische karakter van dit Informatiebureau, waarvan de Franse en Italiaanse Stalinisten reeds hebben ont-

kend dat het enig verband met een herstel van de IIIe Internationale zou houden, blijkt duidelijk als men ziet, dat het zich beperkt tot een aantal Europese communistische partijen, juist die, welke de toepassing van het Marshall-plan in Europa kunnen tegenwerken. Zijn programmatische verklaring roept de arbeiders op, zich te verenigen op een „anti-imperialistisch en democratisch” platform, wat voor de communistische partijen als voornaamste taak op dit ogenblik de verdediging van „de zaak der nationale eer en nationale onafhankelijkheid” betekent, in plaats van de klassenstrijd voor de verovering van de macht, de proletarische revolutie en de Verenigde Socialistische Staten van Europa en van de Wereld.

Het is onmogelijk deze vurige kampioenen der „nationale souvereiniteit en onafhankelijkheid” er niet aan te herinneren, dat het goede voorbeeld zou kunnen worden gegeven door de Sowjet-bureaucratie en de communistische partijen zelf, door zich bereid te verklaren overal, zowel in Europa als in Azië, de sowjet-bezettingstroepen terug te trekken en de nationale souvereiniteit en onafhankelijkheid van alle landen, die de U.S.S.R. bezit en onderdrukt, Duitsland en Oostenrijk inbegrepen, te respecteren.

(Wordt vervolgd)

14 NOV 1947

103

Verklaring van het Internationaal Secretariaat van de 4e Internationale

(Slot).

Het is eveneens onmogelijk, hen er niet aan te herinneren, dat het voorstellen van het blok van de USSR en zijn satellieten als dat der „democratie” tegenover het anti-democratisch optreden van het imperialisme en elders, betekent de massa's ernstig bedreigen over het karakter van de regimes, die in de USSR en de door haar gecontroleerde landen heersen.

In de USSR heeft de Sowjet-bureaucratie sinds lang een regiem van absolute dictatuur ingesteld, dat zijns gelijke in de geschiedenis der mensheid niet heeft.

In de door de USSR gecontroleerde landen consolideert zich, onder het mom van een democratisch regiem, in werkelijkheid meer en meer de dictatuur van de Communistische Partijen, niet bezield door het voorbeeld van de Democratische Republiek van de vrij gekozen arbeiders- en boerenraden, maar door het voorbeeld van de bureaucratische politie-staat van de USSR, een dictatuur die slechts een instrument ter nationale onderdrukking en uitbuiting van deze landen door de Sowjet-bureaucratie is.

Het is tenslotte onmogelijk hen, die thans de strijd tegen de, wat laat ontdekte, imperialistische politiek van hun „democratische” bondgenoten van gisteren willen voeren, er niet aan te herinneren, dat de enige wijze, om deze strijd doeltreffend te voeren, is de wortel van het kwaad aan te vallen, d.w.z. het kapitalistische stelsel, dat de verwekker van het imperialisme, het fascisme en de oorlog is.

Deze strijd tegen het kapitalisme kan niet gevoerd worden op een platform van „nationale eer” en van „nationale onafhankelijkheid” met de voortzetting van een politiek van godsvrede en klassensamenwerking, maar slechts onder de vaan van de klassenstrijd, voor de revolutionaire omverwerping van het kapitalisme en de vestiging van het socialisme.

In dit perspectief hebben Europa en de Wereld geen enkel belang hun verdeling in een hoeveelheid kleine „soevereine” en „onafhankelijke” Staten, die in flagrante tegenstelling met de universaliteit der productiekrachten in ons tijdperk zijn, te zien vereeuwigen, en allen in werkelijkheid als satellieten van de grote mogendheden. Integendeel, het wordt steeds meer duidelijk, dat de mensheid zich niet langer kan ontwikkelen zonder een Europese en Wereldfederatie, vrij tot stand gekomen uit vrije Socialistische Staten. Slechts een dergelijke federatie zal tenslotte alle volkeren vrijheid en onafhankelijkheid toestaan en tegelijkertijd een werkelijke coördinatie en planificatie van de Europese en Wereld-economie toestaan.

Het is kenmerkend voor de diepe historische ontarding van het Stalinisme, dat het op de, overigens vergeefse, pogingen van de bourgeoisie om de verbroekeling van de wereldeconomie in tegengestelde Staten te overschrijden, geen ander antwoord vindt dan zich vast te klampen aan de „nationale soevereiniteit en onafhankelijkheid” zonder de minste toespeling op de objectieve noodzaak, meer gebiedend dan ooit, van een Europese en wereldfederatie van vrije Socialistische Staten.

ARBEIDERS, gij moogt in de verklaring van het Informatiebureau van Belgrado geen

„wending naar links” van zijn partijen en van het stalinisme in het algemeen zien, welke de hervatting van de klassenstrijd en het perspectief van de proletarische revolutie zou betekenen.

De Stalinistische leiders, die maakten, dat jullie de revolutie verloren; gedurende en kort na de oorlog, die in naam een gemeenschappelijke strijd was voor de „democratie” en tegen het „fascisme”, met bondgenoten, die zij nu als imperialisten aanklagen, deze leiders zullen jullie onherroepelijk tot nieuwe teleurstellingen leiden, nieuw verraad en nieuwe nederlagen. Hun doel blijft niet de klassenstrijd voor de macht en de revolutie, maar uitsluitend zich te bedienen van de Communistische Partijen als instrument tot druk en chantage in de conflicten en koehandels en nieuwe compromissen, die voor de sowjet-bureaucratie met het imperialisme altijd mogelijk zijn, en de nationale bourgeoisieën.

Als de Stalinistische leiders ernstig een „wending naar links” beoogden en werkelijk een anti-imperialistische strijd wilden voeren, zouden zij moeten ophouden hun deelneming aan burgerlijke regeringen te eisen en de macht uitsluitend opeisen voor de arbeiderspartijen, de communisten en de socialisten, gesteun en gecontroleerd door de massa's om een werkelijk arbeidersprogramma toe te passen. Zij zouden moeten ophouden in Frankrijk het behoud van Indochina en de ander koloniën van het Franse imperialisme in het kader van de „Franse Eenheid” te ondersteunen en zonder voorbehoud de volkomen onafhankelijkheid van alle koloniën ondersteunen. Zij zouden moeten ophouden herstelbetalingen van de overwonnen volkeren te eisen, moeten ophouden zich te verbinden met de roofpolitiek der overwinnaars, ophouden met hun chauvinistische propaganda van discriminatie van het Duitse en Oostenrijkse volk.

Zij zouden tegenover de imperialistische plannen tot coördinatie van de Europese economie en tot de ondergeschiktmaking ervan aan de belangen van Wallstraat, het perspectief van de Verenigde Socialistische Staten van Europa moeten stellen en van een planificatie in het waarlijke belang der massa's.

Gij zult u duidelijk rekenschap moeten geven van het bedriegelijke en kunstmatige karakter van hun „wending” door van deze Stalinistische leiders de toepassing van een dergelijke politiek te eisen.

Voor u, arbeiders en uitgebuiten van alle landen, blijft de enige waarborg, de enige hoop, uw directe klasse-actie. Deze actie hebt u dit jaar met een prachtig elan gevoerd in verschillende landen van Europa en van de Wereld, in Frankrijk, in Italië, in China, in India, in Indonesië, in Japan en elders, uitgaande van uw meest elementaire economische en politieke eisen. Deze actie ondermijnt de grondslagen van het zieke kapitalistische stelsel en opent de weg naar het veroveren van de macht en de revolutie.

Als gij de geweldige macht, die gij in uw handen hebt, gaat begrijpen; als gij vastbesloten zijt, de rem, die uw reformistische en stalinistische leidingen vormen, te overwinnen en de klassenstrijd met alle scherpte voert, is alle hoop geoorloofd.

Noch de oorlog noch het fascisme zijn onvermijdelijk, zolang de kracht van het we-

21 NOV 1947
303

reldproletariaat in tact blijft, zolang gij voor uw brood en vrijheden strijdt.

De werkelijke meesters van de wereld zijn noch het Amerikaanse imperialisme noch de Sowjet-bureaucratie. De werkelijke kracht vormt gij, arbeiders en uitgebuiten der wereld. De beslissing is in uw handen.

De IVe Internationale, de enige revolutionaire wereldorganisatie die de strijd van Marx, Lenin en Trotsky voortzet, doet een beroep op u met haar de proletarische revolutie, de enige werkelijke uitweg voor het proletariaat en de gepijnigde mensheid, voor te bereiden.

De Stalinisten zullen de revolutionaire IIIe Internationale van Lenin en Trotsky nooit doen herleven. Maar haar principes en haar geest bezielen thans de IVe Internationale, die haar tradities en haar doel heeft overgenomen: **DE SOCIALISTISCHE WERELD-REVOLUTIE!**

LEVE DE SOCIALISTISCHE STATEN VAN EUROPA EN VAN DE WERELD!
LEVE DE IVe INTERNATIONALE!

October 1947.

Het Internationaal Secretariaat
van de IVe Internationale.

November — 1947

Intern Bulletin van de
 Revolutionnaire Communistische Partij

Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale

Inhoud:

Tegen de leus: Kiest Communisten
 en Socialisten
 van Fr.B.

Waarom zullen wij stemmen?
 van E.

Repliek over de zaak Molleman
 van L.M.

Prijs 10 cent.

Redactieadres:
 S. Santen H. Ronnerplein 5 II
 Amsterdam-C.

TEGEN DE LEUS : KIET COMMUNISTEN EN SOCIALISTEN

Wanneer wij als communisten ons standpunt bepalen ten opzichte van het parlement, dan zeggen wij tegen de arbeiders, dat ze niets van het parlement te verwachten hebben, omdat het parlement een apparaat is van de bezittende klasse. tenzij de arbeiders door buitenparlementaire strijd de macht veroveren en hun eigen revolutionaire vertegenwoordigers kiezen en zodoende hun eigen apparaten kiezen.

Wanneer wij als communisten aan de verkiezingen deelnemen, doen wij dat om door middel van het parlement onze revolutionaire propaganda onder de arbeiders te brengen en het dus te gebruiken als spreektribune. Nu zal men zeggen wanneer wij door de één of andere reden niet aan de verkiezingen kunnen deelnemen, moeten wij de arbeiders toch een advies geven. Moeten wij daarom het advies geven op de PvdA en de CPN te stemmen en zoals in het verleden gebeurd is samen met de vakorganisaties?

Wanneer wij dit doen, ook al argumenteren wij het, wekken wij bij de arbeiders de suggestie, dat wij daar nog enig perspectief voor de arbeidersklasse in zouden zien. Wanneer wij de arbeiders als revolutionaire communisten willen aanvoeren tot de omverwerping van de kapitalistische maatschappij, moeten wij een zelfstandige politiek voeren en klaar en duidelijk tot de arbeiders spreken. Dus geen tweeslachtige politiek voeren.

De meeste arbeiders, die wij met onze propaganda onder ons bereik krijgen, zijn van mening dat wij met het stembiljet geen verbeteringen voor de arbeiders tot stand kunnen brengen. Als we dan, wanneer we voor de verkiezingen staan, tegen de arbeiders zeggen, dat ze hun stem op de CPN moeten uitbrengen, maar dat ze er dan voor moeten zorgen, dat hun program uitgevoerd wordt, (ik wil niet eens over de PvdA spreken, waarvan de leiders de uitvoerders zijn van de bestendiging van de kapitalistische maatschappij), wekken wij bij de arbeiders de illusie, dat wij door middel van het parlement nog wel verbeteringen tot stand kunnen brengen. Daarom moeten wij met onze adviezen aan de arbeiders heel duidelijk zijn, zodat ze die niet verkeerd kunnen opvatten.

Degenen, die op het standpunt staan van de leus: Kiet Communisten en Socialistten, zullen zeggen: "Wanneer we een volksvertegenwoordiging hebben, die uiterst reactionair is, zijn we toch veel slechter af, dan wanneer we een z.g. linkse regering hebben." - Mijn mening is, dat wij niet aan de verkiezingen kunnen deelnemen en de arbeiders ons standpunt moeten laten weten, dat ze van hun stembiljet geen verbeteringen kunnen verwachten en alleen door buitenparlementaire strijd verbeteringen tot stand kunnen brengen en door deze strijd alleen de leiders der arbeidersbeweging kunnen dwingen, hun wil uit te voeren.

Fr.B.

WAAROP ZULLEN WIJ STEMMEN ?

Wij moeten ons weer met de vraag bezighouden, wat voor advies wij de aanhangers en symathiserenden met onze partij zullen geven.

De verkiezingen staan we voor de deur. Moeten wij zelf uitkomen, of weer adviseren: "Stemt op de CPN."

Het eerste is niet mogelijk door gebrek aan financiën, omdat er een groot bedrag nodig is voor de kandidaatstelling en propaganda.

Bij het tweede: "Stemt CPN" is men bij de vorige verkiezingen van van de grondgedachte uitgegaan, dat de stemmen van links niet verloren zouden gaan en men van de CPN de meeste verwachtingen kon hebben, dat ze een linkse politiek in het parlement zouden gaan voeren. Toen wisten we nog niet wat de Stalinisten zouden gaan doen, al konden we toen ook al niet veel hoop hebben op een goed resultaat, gezien de politiek van de Stalinisten in de EVC. Ons hoofdbestuur gaf dan ook een verklaring, omdat ze ook niet overtuigd waren dat de linkse politiek door de vertegenwoordigers van de CPN gevoerd zou worden. Die verklaring hield in dat de leden en aanhang van de CPN hun leiders zouden moeten dwingen een socialistische politiek te voeren en dat ze veel critiek op het program en de partijpolitiek van de CPN hadden.

Later is er op verder geborduurd en er is gepropageerd: "Eist (en er is al teveel geeist in de Tribune) een "arbeiders- en boerenregering" (CPN en PvdA). Want de arbeiders moeten eerst ondervinden, dat de CPN en de PvdA, wanneer deze in de regering zitten, niet brengen wat men van hen verwacht en dat daardoor de RCP met zijn gezonde opinie en politiek een voedingsbodem zal vinden in die massa.

Wat is nu uit dit alles gegroeid, wat zijn wij als partij er op vooruitgegaan?

De PvdA is steeds meer op het hellend vlak gekomen van het reformisme en ze zullen nog meer zich binden aan de partijen van rechts.

De CPN is steeds bezig zoetsappige politiek te voeren in de kamer en daarbuiten, om toch maar in de gunst bij de machthebbers te komen en te laten zien, dat ze wel willen meeregeren. In plaats te ageren, zowel in het parlement als daarbuiten om zodoende de massa's in beweging te brengen, ondersteunt ze verschillende acties slechts schoorvoetend, omdat ze enerzijds bang zijn de greep over de vakbeweging en de massa der arbeiders te verliezen, anderzijds om de reactie te tonen, dat ze de rust in het bedrijfsleven in de hand hebben. Van dwingen, via de vakbeweging of partijen, tot actie is geen resultaat te verwachten. Wel wanneer de arbeiders een beweging hebben, waaraan ze houvast hebben en waar ze zich bij aan kunnen sluiten. Daarvoor is perspectief aanwezig, gezien de acties in de bedrijven onder zelf gekozen leiding of bedrijfskernen. Deze acties sluiten dikwijls volkomen aan op de politiek van de RCP.

Wij moeten deze dus ten alle tijde ondersteunen en onze invloed zodoende uitbreiden; door goede voorlichting en door ons voorbeeld het vertrouwen van de arbeiders winnen. Dit is de enigste weg om tot de arbeiders te komen en daarom, om op het stemmen terug te komen, is het verkeer, om op te wekken op een partij te stemmen; die bewust de mensen bedriegt en bewust iedere actie afremt.

Door ons uit te spreken om voor hen te stemmen, ondanks een bijgaande verklaring van afkeuring van een bepaalde politiek, die deze partij voert, kweken wij wantrouwen en defaitisme tegenover onze partij.

Dan is het beter de arbeiders op te wekken hun stem niet uit te brengen om zodoende te tonen, dat ze met de bestaande politieke partijen die aan de verkiezingen deelnemen, het niet eens zijn. En wat betreft het verloren gaan van stemmen door onthouding, moeten we vaststellen, dat de stemmen gegeven aan partijen, die de mensen een desillusie brengen, dubbel weggegooid zijn, omdat de kamer een spreektribune en een middel is om tot het doel (de sociale revolutie) te komen. De eerste voorwaarde daarvoor is, dat men de arbeiders niet misleidt om datgene te steunen, waar we niets van te verwachten hebben, maar consequent te zeggen: wij gaan de moeizame weg door ons voorbeeld te stellen tegenover die anderen

overal, waar dit mogelijk is en voor niemand uit de weg te treden.

In de congresresolutie, welke de partijgenoten eerstdaags ontvangen, wordt een speciale passage gewijd aan de verkiezingsstrijd. Wij zouden daarom de artikelen van pg. F.B. en E. als voorlopers van de congres-discussie willen zien en verzoeken hun en eventuele andere partijgenoten, die hun opvattingen delen, onmiddellijk na ontvangst der congres-resolutie met amendementen of tegen-resoluties in hun afdeling te komen.

Over het vraagstuk "arbeiders- en boerenregering" verschijnt een speciaal nummer van het Kompas, met een artikel van kam. Pablo en pg. Combrink. Ook in de congres-resolutie wordt bijzondere aandacht aan dit probleem gewijd.

Kameraden, die intussen reeds willen antwoorden op bovenstaande artikelen, gelieve hun artikelen zo spoedig mogelijk naar Sal Santen te zenden.

X X X X X X

REPLIEK OVER DE ZAAK MOLLEMAN.

Dit artikel is een repliek op het antwoord van de pol. secr. op mijn eerste artikel over het roeyement-Molleman. Door het uitstel van het congres is het lang blijven rusten, maar dit heeft het voordeel, dat het nu beter mogelijk is de politieke achtergrond van deze gebeurtenis te onderscheiden. Om ruimte te sparen zal ik voornamelijk deze politieke achtergrond behandelen en de feiten slechts beknopt beschrijven.

De stand van zaken is nu zo: het beroep van M. is afgewezen door de afdeling Amsterdam, moet nu echter voor de partij, dus het congres komen. M. is bereid in de partij terug te keren, maar zonder schuldberkenenis, dus op de oude voet, daar hij zijn roeyement als onrechtvaardig beschouwt.

Voor juiste beoordeling is het noodzakelijk, dat vóór het congres in het Kompas gepubliceerd worden: 1e de schriftelijke verklaring, waarin M. zijn standpunt uiteengezet heeft en op grond waarvan hij geroyeerd is. 2e het artikel over de Fabr. kwestie van M., dat door het D.B. werd geweigerd en vervangen door een artikel van D. Vervoorn.

De politieke problemen, die in dit conflict een rol spelen zijn tweerlei: 1e de vakbondstactiek 2e de partijdiscipline. Precies dezelfde problemen keren terug in het conflict van de afdeling Den Haag met de leiding. Dit laatste conflict had voorkomen kunnen worden, als de zaak M. serieuzer was aangepakt. De schr. verklaring van M. had uitgangspunt moeten worden van een vruchtbare discussie over vakbondstactiek, inplaats van botweg tot roeyement te leiden. Waarom M. niet eerder met zo'n uiteenzetting gekomen was? Omdat een mens dikwijls pas door een schok, door een conflict, tot een mening of verandering van mening komt. Politieke ideeën zijn geen studeerkamer producten. Waarom keerde de afdeling Den Haag plotseling een tactiek af, die zij jarenlang gedachteloos aanvaard had? Omdat zij nu zelf midden in de strijd stond en de verantwoording voelde. Het al bij voorbaat zeggen "De EVC-leiding bedriegt jullie" is niet al te tactisch. Dat had M. allang ontdekt. Als

de partijleiding op zo'n moment de discussie afsnijdt, bewijst zij de partij een heel slechte dienst, daar het conflict niet tot klaarheid komt, maar in het verborgen blijft voortwoekeren. De pol. secr. heeft de neiging de gebeurtenissen aan persoonlijke oogmerken en karaktertrekken van M. toe te schrijven. Dat is natuurlijk ontoelaatbaar, zolang de zaak ook zuiver politiek bekeken kan worden. Dat dat hier zeer goed mogelijk is, is me gebleken uit gesprekken met Franse pg. (linkse) waarvan ik heel veel geleerd heb. Deze Fransen nu gaven alle zonder uitzondering de RCP ongelijk in haar vakbondstactiek.

De vakbondstactiek. Dit onderwerp wordt door Lenin in Kinderziekte hoofdstuk VI behandeld. Ieder leze dat na voor zich. Het komt hierop neer: de vakbondsactie beweegt zich op lager niveau van politiek bewustzijn dan de revolutionaire partij. Om bij de massa's te blijven, moet de partij zich tijdelijk aan dat lagere niveau aanpassen. Dit aanpassen nu wat men in het leven tact noemt en in de politiek tactiek, een eigenschap die tot nu toe in de RCP voornamelijk door afwezigheid schittert. Het houdt in, dat men niet altijd zegt wat men denkt, dat men ook wel eens iets zegt, dat men niet denkt, alleen om iets anders, belangrijkers, te kunnen zeggen, dat men wel denkt. In de Fr. partij waren bijv. de meningen zeer verdeeld over het ja of neen stemmen bij het referendum over de grondwet. Niet, omdat er iemand werkelijk voor die grondwet was. Het waren overwegingen van tactiek en in Frankrijk is men zover dat daar tenminste over gediscussieerd kan worden, zonder dat de ene partij de andere voor verrader uitmaakt. In Holland heerst echter nog deze kinderlijke mentaliteit, dat men tactiek als iets minderwaardigs beschouwt, als huichelarij. Behalve dan natuurlijk in de gevallen, dat de tactiek door Lenin of Trotsky uitgestippeld is, maar ja, die hebben nu eenmaal niet alles vastgelegd en voorzien. Ik neem een voorbeeld: de houding van M. in zake Lingadjati, die als klasseverraad beschouwd wordt door de pol. secr. Als deze wat objectiever de zaak bekeek, zou hij begrijpen, dat M. in dat artikel in WN niet zijn eigenlijke standpunt neerlegt. Wat had hij zijn gehele leven in de revolutionaire beweging gedaan, als hij niet eens voor de onafhankelijkheid van de kolonien was? Wat moest hij dan schrijven? In WN kan men nu eenmaal niet schrijven net als in de Tribune. Helemaal niet schrijven, dat is nu juist het omzeilen van moeilijkheden waar Lenin zo voor waarschuwt, in bovengenoemd zesde hoofdstuk. Hiervoor een oplossing vinden, dat is tactiek. Natuurlijk behoorde de partijleiding daarin voor te gaan, maar die doet het nu eenmaal niet. M. was trouwens al geroyeerd en moest wel zelf een oplossing zoeken. Zo ziet men hoe dom het is mensen met een invloedrijke positie zonder noodzaak uit de partij te zetten.

M. sgreef dus tot de EVC-arbeiders: "dwingt de Bourgeoisie zich aan het accoord van Lingadjati te houden en onmiddellijk alle troepen terug te trekken." In een minder kinderlijke partij zou men hebben kunnen discussieren over het al of niet juiste van deze tactiek, en dan was misschien een betere oplossing gevonden. Door er niet over te praten verzuimt de leiding der RCP de leden bij hun praktische vakbondswerk leiding te geven en blijft de politieke discussie op sectarisch peil staan.

De fusie. De fusie-tactiek werd door de Franse partijgenoten, waaronder een zeer vooraanstaande, veroordeeld op grond van de volgende redenering: de toestand van de Nederlandse arbeidersbeweging is zo, dat lid

worden van de EVC op zichzelf al een uiting van politiek bewustzijn is. De verdeeldheid in verschillende vakbonden is verlamvend voor de klasse-actie. Als deze impasse niet overwonnen wordt, is er geen mogelijkheid voor een revolutionaire massa-partij. De strijd aanbinden tegen de staat (Stichting van de Arbeid) voordat er vakbondseenheid is, is dus de zaak precies bij het verkeerde eind aanpakken. Het juiste standpunt voor de partij was geweest: propaganda maken en stemmen voor de fusie, maar als tegenzet uitkomen met een eigen, concreet uitgewerkt fusierapport, waarin de voorwaarden waarop volgens ons de best mogelijke fusie bereikt zou worden. De partij heeft net het tegenovergestelde gedaan, zij heeft tegen de voorgestelde fusie geijverd en gestemd, maar verzuimd concrete, praktisch uitvoerbare richtlijnen aan de oppositie te geven.

- Is dit standpunt van de Franse pg. juist, dan volgt daaruit dat de hele oppositie in de EVC verkeerd is aangepakt en Berend B. nog zo'n ongelijk niet heeft door ons op een hoop te gooien met de ultralinken. Verder volgeruit, dat het volkomen verantwoord is, dat de RCP-leden, die daartoe in staat zijn het zwaartepunt van hun politieke activiteit in het vakbondswerk leggen, ook het praktischewerk, daar dit in de huidige situatie van de EVC volstrekt noodzakelijk is, wil deze bond zich handhaven. Hoe anders de arbeiders van onze ernst te overtuigen?

In dit licht moet men het conflict met M. zien. De EVC-oppositie, die al niet meer functioneerde, werd ontdekt. B. Bl. had verscheidene bewijzen in handen, dat M. in de zaak was betrokken. In een gesprek onder vier ogen nam hij hem een kruisverhoor af, waarbij M. niet alles kon ontkennen. Nu had hij, volgens de pol. secr., zich moeten gedragen alsof hij tegenover een commissaris van politie, dus een klassevijand stond en van dit standpunt uitgaande, heeft hij M.'s houding verraad genoemd en er een reden tot roeyement van gemaakt. Sal S. heeft evenwel absoluut geen recht dit voor een partijstandpunt uit te geven. Als B. Bl. optreedt in zijn hoedanigheid van voorzitter, is hij dan een klassevijand? Dit is de vraag, die beantwoord moet worden, niet of M. "laf" was, of misschien wel iets anders had kunnen zeggen. Als M. trouwens niet zelf dit gesprek aan het DB had meegedeeld, was niemand er ooit achter gekomen, want bij het roeyement van ter Laare uit de EVC is het niet ter sprake gekomen. Er waren genoeg bewijzen tegen ter L. en deze heeft niet de moeite genomen zich te verdedigen, maar is roemloos uit de EVC verdwenen. M. had geen enkele reden zijn positie in de EVC in gevaar te brengen uit solidariteit met een man, die toch niet meer te redden was. Dat zou je reinste Don Quichoterie geweest zijn.

M. zag zich dus gencodzaakt zich van de oppositie los te maken. Het zelfde gebeurde in de Fabr. kwestie. In het Tribune-artikel wordt deze zaak volkomen verdraaid voorgesteld. Zoals duidelijk blijkt, probeerde de partijleiding politieke munt te slaan uit dit geval, ten einde bepaalde ultra-linkse elementen tot de partij te trekken. M., die toch geroyeerd was, moest daarbij als zondebok spelen. De fusie tussen de twee bedrijfsgroepen was geen politieke manoeuvre om een oppositioneel bestuur kwijt te raken. Alle partijen waren het over de noodzaak van deze maatregel eens, het geschil ging alleen over de procedure. Toen het oude bestuur uit balorigheid niet op de fusievergadering verscheen, was er absoluut geen reden waarom M. de benoeming tot secr., niet zou aanvaarden. Het oude bestuur had zichzelf ongelijk ge-

geven en zou trouwens toch niet verkozen zijn om verschillende praktische redenen, deze mensen hebben zich trouwens onmiddellijk bij de toestand neergelegd en zich niet gedragen alsof ze erg in hun rechtsgevoel gekrenkt waren. Ook hier was het sop de kool niet waard.

De logische verwerking van deze ervaringen bracht M. ertoe zijn standpunt inzake de fusie te veranderen en ervoor te stemmen. Dit gebeurde evenwel na zijn roeyement en is dus geen aanleiding tot het roeyement geweest.

Partij-discipline. Het overtreden van de partijdiscipline van M. heeft niet plaats gehad bij bovengenoemde voorvallen, waarvoor geen partijbesluit bestond. Wel heeft hij tenslotte in zijn schriftelijke verklaring geweigerd zich onvoorwaardelijk aan alle orders van het DB te onderwerpen en de vrijheid opgeëist in onvoorziene omstandigheden naar eigen goeddunken te handelen. Dit werd hem ingegeven doordat het DB zijns inziens niet voldoende van de EVC-toestanden op de hoogte was en doordat hij zich beledigd voelde door hun wantrouwen. Deze verklaring was echter theoretisch. In feite had er noch geen overtrading plaats gehad en M. is dus alvast geroyeerd voor iets wat hij misschien gedaan zou hebben. De Haagse afdeling is hier meer schuldig dan M., maar is niet geroyeerd.

Mijns inziens heeft de partijleiding een totaal verkeerde en zeer bekrompen voorstelling van wat partijdiscipline eigenlijk is. Dat is niet een kadavergekoorzaamheid in kleinigheden aan alles wat Sal S. of Ernst M. op een bepaald ogenblik zegt. Is er wel iemand in de partij die op gezag van deze personen iets zal willen doen wat hijzelf een stommitieit vindt? Hier spreekt meer het nationaal-socialistisch, of militair idee van leiderschap en tucht. In onze beweging moet men ervan uitgaan, dat de mensen uit overtuiging in de partij zitten en over een minimum van gezond verstand en initiatief beschikken om in onvoorziene omstandigheden van de orders af te wijken, zoals de Haagse afdeling dat gedaan heeft. Hier moet niet zo'n groot woord als partijdiscipline gebruikt worden. Partijdiscipline betekent: het zich houden aan de algemene politieke lijn, zoals die na volledige discussie door de meerderheid is vastgesteld. Waar het, wat EVC-tactiek betreft, altijd aan discussie ontbroken heeft en de leden meest geen gelegenheid hadden de zaak van twee kanten te bezien, is er slechts een zeer vage partijlijn te ontdekken. De leiding heeft geen recht daar haar persoonlijk prestige voor in de plaats te stellen. Met het roeyement van M. heeft zij een eventuele oppositie in de kiem gesmoord en daarmee de partij een heel slechte dienst bewezen, want alleen door meer discussie kan de partij behoud worden voor sectarisme en bureaucratie.

Het stuit me tegen de borst, in het aangezicht van de ernstige taak van onze beweging, op de futiliteiten in te gaan, waarvoor M. volgens de pol. secr. verdiende geroyeerd te worden. Hij had nl. het afgesproken artikel over de Fabr. kwestie weliswaar geschreven, maar niet naar de zin van het DB, dat daarop zelf een artikel schreef, waarin onwaarheden staan. Hij had tien dagen na de afspraak met het DB weliswaar al een grief naar Jansen geschreven (de oude secr. van de Fabr.) om een dag af te spreken, maar was er nog niet geweest. Iemand die druk bezet is, kan nu eenmaal niet altijd direct een dag vrij maken, vooral omdat hij in dit geval niet voor de EVC ging en de reis ook zelf moest betalen. Tot geruststelling van de lezer kan ik mededelen, dat M. enige dagen na zijn roeyement inderdaad bij Jansen is geweest, die hem van de trein kwam halen. Het was allemaal dik in orde en helemaal niet de moeite waard er ook maar een druppel inkt aan te

vermorsen, laat staan om een lid te royeren uit een partij, die er toch al niet te veel heeft.

Ik hoop, dat mijn tegensprekers zich tot de politieke kant zullen beperken en niet komen met onbenulligheden, uit hun verband gelichte uitspraken van M. en persoonlijke verdachtmakingen.

M. L.

Er is (helaas langer dan nodig is) in de Haagse afdeling een resolutie van het CC, alsmede enige artikelen van Trotsky i.v.m. het vakbewegingsvraagstuk, welke gestencild moeten worden. Wij verrouwen erop, dat dit extra-nummer van het Kompas nu spoedig in de afdelingen zal kunnen komen, ter discussie voor het congres. Er komt bovendien een congres-resolutie i.v.m. het vakverenigingswerk. Wij verzoeken pg. L., aan de hand der resoluties, eventuele amendementen of tegenvoorstellen in haar afdeling in te dienen.

Haar gewoonte getrouw snijdt pg. L. talrijke onderwerpen terloops aan, beschuldigt links en rechts zonder zich werkelijk van de feiten op de hoogte te stellen. In het extra-nummer van het Kompas versehijnt een artikel van het Internationaal Secretariaat, ontworpen door Trotsky, dat de tactiek in de vakbeweging behandelt. Men vergelijkte L's opvatting, dat men in een vakbond "wel eens iets zegt dat men niet denkt" (en dus... Linggadjeti verdedigt - en dan nog op een heel andere manier dan L. in haar artikel poogt voor te stellen -) met die van Trotsky. En wij zouden pg. L. willen verzoeken aan de hand van de "linkse stroming" aan te tonen, dat men het recht heeft als revolutionnair volgens Lenin klasseverzoenings-politiek in de vakbond te verdedigen.

Men herleze het artikel van Sal Santen in het vorig nummer van Het Kompas i.v.m. het royement van Molleman. De kwestie komt op het congres aan de orde. En wij zullen bewijzen wat wij zeggen.

Vooralsnog zouden wij de leden willen vragen, ook hun mening over het royement te zeggen. Van nu tot aan het congres zal het Kompas zoveel als nodig verschijnen. Nog twee maanden scheiden ons van het congres. Men stelle niet uit te schrijven wat men van plan is te schrijven.

N. B.

P. S. Het publiceren van Molleman's verklaring en artikel zou een extra-Kompas vereisen, terwijl nog talrijk en dringend materiaal ligt te wachten. Wij zullen alle afdelingen een afschrift ter kennisneming sturen.

M O T I E

De leden der RCP, als afgevaardigden aanwezig op het congres der EVC,

zijn eenstemmig van mening, dat het optreden van de geroyeerde pg. Molleman volkomen in strijd was met de houding, die een revolutionnaire arbeider dient in te nemen tegenover de vakbewegingsbureaucratie,

dat hij op leugenachtige wijze de voorbereiding van het congres in de redevoering als democratisch heeft geprezen en zich ook in elk ander opzicht als lakei van Blokzijl heeft gedragen,

spreken als hun mening uit, dat het royement van Molleman volkomen gerechtvaardigd was en dat zij zich met alle scherpste zullen verzetten tegen een eventueel verzoek van Molleman opnieuw tot de partij te worden toegelaten.

F. V., A. H., J. P., P. D., C. O., P. J., A. v. d. Z.

SOCIALIST WORKERS PARTY

N.York, 10 Juni 1947

AAN ALLE AFDELINGEN

Waarde Kameraden,

Wij zenden jullie hierbij een resolutie, aangenomen door het Plenum van de Internationale Linkse Oppositie op 26 September 1933 en geschreven door Kamerad Trotsky. Wij geloven, dat deze resolutie thans bijzonder nuttig zal zijn, nu de Trotskistische krachten over de gehele wereld er voor strijden, een basis in de vakbeweging te krijgen.

De tactiek, uitgestippeld in de resolutie, kan als waardevolle gids dienen voor het werk in de bonden onder omstandigheden, dat de partij klein is en de bonden worden overheerst door de reactionairen en Stalinisten.

Deze resolutie werd geschreven als gevolg van een tegenstelling welke in de Communistische Liga van Amerika ontstond over een speech van Kamerad Cannon te Gillespie, Illinois. Het feit, dat Kamerad Cannon zich niet aanbood als vertegenwoordigers van de CLA werd gecritiseerd door Shachtman en anderen als een afwijking "om het gezicht van de Partij te verbergen".

Met broederlijke groeten,
M. Stein

Aan de Communistische Liga van Amerika (Linkse Oppositie)
(Afschrift aan alle secties van de Internationale Linkse Oppositie)

26 September 1933

Waarde Kameraden,

Het vraagstuk van het vakbondswerk blijft in alle landen van buitengewone betekenis. In de Verenigde Staten krijgt het thans zijn volle betekenis, nu het gehele politieke en economische leven van het land wordt geschokt en nu de regeringspolitiek een impuls geeft aan de groei van de vakbonden. Het is nauwelijks mogelijk, dat het liberalisme van het regeringsapparaat met betrekking tot de vakbonden van lange duur zou zijn (zoals in het algemeen de gehele huidige "plan politiek"); in elk geval kunnen wij er absoluut zeker van zijn, dat het liberalisme van de regering tegenover de vakbonden geen ogenblik zal leiden tot liberalisme van de vakbondsbureaucratie tegenover communisten. Integendeel, niet slechts de reactionaire bende van Green en Co maar zelfs de bureaucratie van de "vooruitstrevende" vakbonden zullen hun onderdrukkingsmaatregelen tegen hun revolutionaire vleugel verdubbelen om het Witte Huis te bewijzen, dat zij volledig vertrouwen en ondersteuning verdienen. In de huidige periode van gisting der massa's en van groei der vakbonden ligt het grootste gevaar in de mogelijkheid dat de communisten het opnieuw zouden toestaan, van de arbeidersorganisaties geïsoleerd te worden. Het is gemakkelijker voor de vakbondsbureaucratie deze taak te volbrengen doordat de Stalinbureaucratie door haar ongerijmde politiek van ultimatum, overheersing en impotentie het communisme in de ogen van de arbeiders ernstig heeft gecompromiteerd - hetgeen de arbeiders onvermijdelijk ook op ons overbrengen.

Waar communisten uit de vakbonden worden gedreven, of waar ze zullen beginnen ze morgen uit te drijven, is het niet, zelfs toelaatbaar doch verplicht het communistische banier niet voortijdig

te ontplooiën en het revolutionnaire werk "anoniem" te doen. Er kan tegengeworpen worden, dat dergelijke actie-methodes zekere gevaren in zich bergen: door het banier voor de massa's te verbergen, kan de organisatie ongemerkt van haar eigen banier vervreemden. De aanpassing aan de vijand en aan de vooroordelen van de massa's bevat het gevaar van opportunistische ontarding. Dat is allemaal juist. De partij als geheel moet optreden met ontplooid banier en alles bij zijn ware naam noemen. Wij spreken thans echter niet van de partij (Liga), maar van zekere delen daarvan, die in de vijandige vakbonden werken. Dat is niet een en hetzelfde. Natuurlijk moeten de communisten in de vakbonden nooit de partij loochenen, d.w.z. verklaringen afleggen die in strijd zijn met haar program en besluiten. Maar een communist in een vakbond is in 't geheel niet verplicht alles te zeggen wat de partij zegt. Een communist in een vakbond is niet verplicht zich openlijk communist te noemen. De partij (Liga) kan en moet in haar pers, op haar openbare vergaderingen en haar vergaderingen van stakers en vakbondsarbeiders in het algemeen dat aanvullen, wat de communisten in de vakbonden thans niet kunnen zeggen. Het is noodzakelijk, een rationele werkverdeling te krijgen als verschillende delen van de partij elkaar aanvullen.

Er kan natuurlijk geen sprake van zijn, dat de communisten in de vakbonden hun politiek in de vakbonden naar eigen believen vaststellen. DE PARTIJ ALS GEHEEL MOET BESLISSEN WELKE VORMEN VAN AANPASSING AAN DE TOESTAND IN DE VAKBONDEN TOELAATBAAR EN UITVOERBAAR ZIJN. Hoe meer het revolutionnaire werk in de vakbonden beperkt is, hoe strenger moet de controle van de partij zijn over haar leden in de vakbonden. Maar deze controle behoort te zijn, en, in de meeste gevallen onder de huidige verhoudingen moet zijn van strikt geheime aard.

Het is waar, dat zelfs onder voorwaarde van een dergelijke controle het beperkte werk in de vakbonden kan leiden tot vernauwing van de horizon en verlaging van het revolutionnaire peil. Dit kan slechts op een manier tegengegaan worden: de communisten moeten niet uitsluitend vakbondsmensen zijn, zij moeten gelijktijdig partijwerk buiten de vakbonden verrichten, zelfs indien dat geheim moet gebeuren om zichzelf in de vakbonden niet te compromiteren.

De Stalinisten hebben bij vele gelegenheden verklaard slechts "bereid" te zijn in de vakbonden te werken op voorwaarde, dat zij bij voorbaat het recht van communistische fracties krijgen. Een Melancholische "voorwaarde"! Van de vakbondsbureaucratie, welke de communisten uitsluit, eisen dat zij hun werk van het nodige comfort voorziet, anders met een staking, d.w.z. met de weigering om te werken dreigend, is een pure dwaasheid! Wij moeten weten hoe te werken in de vakbonden zonder comfort en zonder de toestemming van de bureaucratie.

Natuurlijk moeten de communisten in een fractie verenigd zijn, maar deze fractie, welke op de basis van de strengste discipline werkt, moet niet openlijk als fractie voor de dag komen als de voorwaarden er niet gunstig voor zijn (en in de overweldigende meerderheid der gevallen staat de zaak er precies zo voor).

Natuurlijk moet de partij (Liga) een platform hebben voor vakbondswerk, dat geschikt is voor de huidige periode. Wij moeten weten hoe dit platform in de vakbondstaal te vertalen, hoe het direct met de actuele strijd van de vakbondsmassa's te verbinden om deze des te zekerder voorwaarts te stuwten. Het gevaar van zogenaamde staartpolitiek (een ernstig en diep gevaar) zal des te beter vermeden worden, naarmate de partij vollediger en beslister als geheel het werk van haar vakbondsfacties zal aanvullen.

Het is aan de andere kant duidelijk, dat het werk in de vakbonden een zo beperkt karakter zal hebben tot de communisten er in geslaagd zullen zijn de arbeiders te tonen, dat zij geen Stalinistische bureaucraten, geen stompzinige ultimaten zijn, doch kundige en ernstige klassestrijders, die men kan vertrouwen en waarop men kan rekenen. Hoe meer de invloed van de communistische fractie in de vakbonden zal groeien, hoe moediger en openlijker zal deze haar banier ontplooiën.

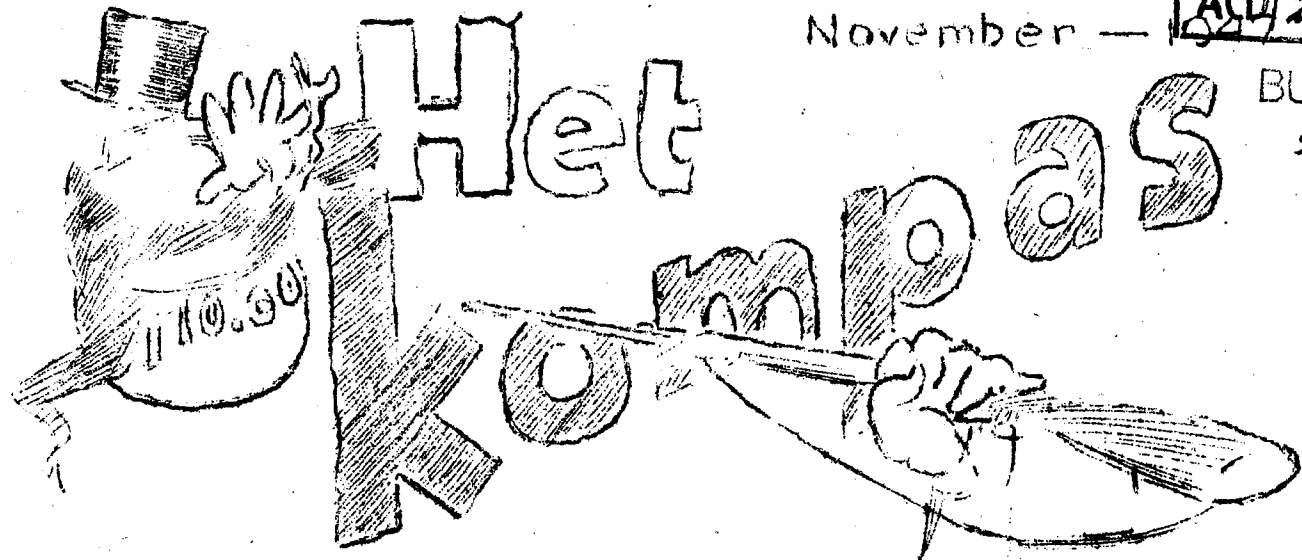
Wij hopen vast, dat deze fundamentele overwegingen geheel door jullie gedeeld zullen worden.

Het Plenum van de Internationale Linkse Oppositie,
E. Bauer

Volgno: OPGELEGD
8 DEC 1947
ACD/25698

November —

BUREAU
9-12-47

Intern Bulletin van de
Revolutionaire Communistische Partij

Nederlandse Partij van de Viende Internationale

EXTRA
NUMMER

Inhoud:

AFL - CIO EENHEID

Het vraagstuk van de vakverenigings-eenheid
van L.D. Trotzky.

Prijs 10 cent.

Redactie-adres:
S. Santen H. Romerplein 3^{II}
Amsterdam-Zuid.

Mededeling van Barr dat, ofschoon een onderhandelingsbijeenkomst tussen de bestuurders van AFL en CIO om de eenheid te bediscussiëren reeds is vastgesteld per 1 Mei, het Secretariaat het raadzaam achtte geen commentaar te leveren in de krant van deze week en tot overeenkomst over de lijn te komen voor de krant er over schrijft.

Naar Barr's mening mogen wij niet de grote trom slaan over het eenheidsvoorstel. Wij moeten een zeer sobere houding er tegenover aannemen, op het feit wijzend, dat er zowel positieve als negatieve aspecten zijn. Aan de positieve kant kunnen wij er natuurlijk op wijzen, dat eenheid een correcte en noodzakelijke stap is en dat een 15 miljoen leden tellende verenigde organisatie objectief meer sla-tracht zal hebben dan een verdeelde beweging. Dat het feit van de eenheid, in de huidige rivalenstrijd tussen de twee organisaties, de neiging zal hebben conflicten tussen de arbeiders te doen verdwijnen, en in het algemeen hen tegen de kapitalisten zal versterken. Dat eenheid er toe zal medewerken de arbeiders tot een hoger strijdpeil te inspireren, tot meer agressieve actie tegen de kapitalisten, en een zekere kracht zal hebben nieuwe lagen arbeiders in de bonden te trekken, enz.

Als het hier een beweging tot eenheid betrof, die plaats vond onder de druk van het gelid, zouden wij de nadruk op de eenheid leggen. Dan zou de gehele objectieve situatie anders zijn. Maar dit is niet het geval. Dit is een eenheidsbeweging van de top, en meer precies, op initiatief van de Executieve Raad van de AFL, die in wezen hetzelfde type reactionaire bureaucraten blijven die ze waren toen zij de verbonden uitsloten, die de campagne voor industriële organisatie tien jaar geleden begonnen. Zij beogen schandelijke doeleinden en zouden de arbeiders zware slagen toebrengen. Hun plan is bij hun initiatief tot eenheid te trachten de bestaande industriële organisaties zoveel zij kunnen te remmen en in te perken; de industriële samenstelling van een verenigde arbeidersorganisatie vanaf het begin te verzwakken en aan banden te leggen. Zou de eenheid eenmaal verkregen zijn, dan kan men er zeker van zijn, dat zij burgeroorlog tegen de industriële bonden binnen de verenigde beweging zouden voeren door gerechtelijke acties, en zouden trachten ze te verzwakken en hun groei tegen te gaan.

Tegenover dit duidelijke plan van de kant der AFL-leiding moeten wij een scherpe waarschuwing tot de arbeiders richten om op hun hoede te zijn voor de handhaving van de industriële vorm van organisatie bij elke vereniging van de twee bewegingen, en er naar te streven de industriële vorm van organisatie uit te breiden.

In een verenigde beweging zou men zowel een coalitie der bureaucraten tegen het gelid als een verscherping van de anti-rood-campagne zien. De regering zelf kan belang hebben bij deze eenheidsbeweging uit het standpunt een hogere graad van eenheid tussen de bureaucraten te krijgen, om ze te gebruiken in het drijven van Wall Street naar oorlog. De gehele koers van de bureaucratie in een verenigde organisatie op dit ogenblik zou gericht zijn op een verdere ondermijning van de democratische rechten van de arbeiders. Wij moeten de arbeiders waarschuwen, dat zij op hun hoede moeten zijn hun democratische rechten tegen de aanslagen van de bureaucraten te verdedigen. Wij moeten tegelijkertijd bij de behandeling van de eenheidskwestie de uitstekende mogelijkheden zowel door de AFL als Murray geboden - bij hun nadruk leggen op de noodzaak voor verenigde actie tegen de anti-arbeids-wetgeving - moeten aangrijpen om onze leus voor een labour party te propageren; politieke actie om de aanvallen van het kapitaal op de bonden te bestrijden.

Powers: Deze discussie onstond enige tijd geleden en leidde tot een hoofdartikel in THE MILLITANT, dat een prgrammatische basis voor eenheid verschafte - door het aangeven van bepaalde voorwaarden, welke, indien aanvaard, een basis voor eenheid zouden zijn. Het is mij nog niet helemaal duidelijk wat onze lijn is. Staan wij nog op de basis van de formule, dat wij voor eenheid zijn mits de industriële vorm van organisatie wordt behouden? Toen wij deze formule op de voorgrond schoven, wisten wij steeds dat de Executieve Raad van de AFL van plan

was de industriële vorm van organisatie in stukken te scheuren. Zij hebben nooit de idee van industriële vakorganisatie aanvaard.

Wij weten in 't algemeen, dat de arbeiders voor een verenigde organisatie zijn. Zij zijn tegen de verdeling in de arbeidersbeweging tussen twee of meer nationale organisaties. Het is juist, de arbeiders te waarschuwen niet in de val te trappen van het opgeven van de industriële organisatievorm ter wille van hun natuurlijke wens naar een verenigde arbeidersorganisatie, welke zij als een antwoord zien op de anti-arbeids-campagne waartegenover zij staan. Op 't ogenblik zouden wij 't kunnen begrijpen, dat het 't beste voor de actieve leden in de bonden was als er geen eenheid was, daar er niet de mogelijkheid schijnt te zijn dat de eenheid plaats vindt op een progressieve basis. Maar wij moe en erkennen, dat een eenheid op zichzelf een geweldige impuls zou geven aan de wens tot strijd. Eenheid op zichzelf zou geen antwoord geven op het probleem, maar zou een houding van de arbeiders tot gevolg hebben, dat zij, nu zij allen tezamen zijn, in staat zijn doeltreffender te strijden en dat zij meer weerstand zouden kunnen bieden.

Walter: Ik ben het met Barr eens. Ik ben het oneens met de gedachte, dat de eenheid onherroepelijk een progressieve stap is en de strijd zou stimuleren. Ik geloof dat het resultaat van vereniging, als deze thans plaats vindt, door de top georganiseerd, zou zijn de versterking van de AFL-bureaucratie en de verzwakking van de positie der CIO.

1. De voorwaarde voor de ontwikkeling der industriële vakbondsbeweging was de scheuring van 1935-36-37; 2. Daar de scheuring vorm heeft gekregen is het geen scheuring op dezelfde rechtsgronden. Het is voornamelijk een verdeling van gebied. De grote bonden van de CIO hebben de AFL verdreven. Er is slechts aan de randen sprake van een gerechtelijk probleem. De samensmelting van de AFL en de CIO versterkt de economische positie van de arbeiders in deze industrieën, de auto-, staalarbeiders enz. niet. Je zou kunnen zeggen dat ze hun politieke kracht verbreed, maar in dit geval onder conservatieve protectie. Daarom acht ik het dwaas op de trom te slaan voor eenheid. Wij kunnen ons niet tegen eenheid verklaren. Wij zijn voor eenheid, mits deze de autonomie van de industriële organisatie-vorm beschermt. Wij moeten dit eerder in een ontledend dan in een agitatie-artikel schrijven. Leg de nadruk op het meer progressieve karakter van de CIO en de noodzakelijkheid die te versterken bij elke mogelijke eenheid, die tot stand kan komen.

Er is een andere belangrijke factor: dat deze eenheidsonderhandelingen niet een gevolg van de druk van het gelid zijn. Het ding komt van de top, hetgeen een bepaald karakter aan de gehele procedure geeft. Wij moeten voorzichtig zijn opdat wij onze positie nauwkeurig formuleren en niet de indruk wekken, dat wij de tegenstanders van arbeidseenheid zijn. Een belangrijk punt in onze analyse moet zijn, dat de voorwaarden voor de ontwikkeling van het industriële vakbondswezen waren dat toen zij losbraken, op hun zelf kwamen te staan en hun eigen onafhankelijke organisaties vormden, zij in staat waren tot werkelijke strijd en iets bereikten. Als zij thans een hereniging aanvaarden, moeten zij hun autonomie beschermen.

Campbell: Ik ben het niet oneens met Barr en Walter. Ik geloof niet dat een dergelijke eenheid zo makkelijk echter deze dode hand der reactie over de arbeidersbeweging zou kunnen uitstreken en haar strijdbaarheid en vitaliteit doden. Onder de huidige verhoudingen zou de eenheid eveneens een impuls aan massale strijd kunnen geven. Ze zou zelfs de strijdbaarheid en strijd der arbeiders in de AFL kunnen vergroten. Ik zou niet bij voorbaat willen zeggen, dat het

noodzakelijkerwijs een reactionaire beweging betekent. Er zijn bepaalde gevaren, maar er is een gevaar als wij te veel voorwaarden voor onze steun aan eenheid stellen.

Geen genooi met de industriële verbondsvorm ! Dat is altijd onze positie geweest. Nu staan we tegenover andere voorwaarden : geen anti-rood-campagne, democratie in de bonden, enz. Ik vind dat we een positieve positie moeten innemen, zonder er voor op de trom te slaan, dat wij voor eenheid zijn mits de industriële verbonds-structuur wordt behouden. Maar dat eenheid een impuls aan de strijd kan geven, zo goed als een impuls tot strijd kan worden gegeven zonder eenheid, mits de linkervleugel wordt georganiseerd op de basis van een strijdbaar program.

Short: Bij de discussie over dit probleem moeten wij er aan denken, dat onze taak paedagogisch en niet agitatorisch is. Er is in 't geheel geen sprake van een ja of nee antwoord. Deze eenheids-kwestie stelt het gehele probleem van CIO tegen AFL en geeft ons een uitstekende gelegenheid de kwestie van de bedrijfsorganisatie tegenover die van de beroepsorganisatie te stellen. Wij moeten eveneens de impuls tot dit eenheidsvoorstel analyseren. Deze impuls, zeggen de AFL-bureaucraten, is de anti-labor campagne. Maar zij zijn zo ver gegaan de CIO verantwoordelijk te stellen voor deze campagne. Green is verontrust door de anti-labor-campagne, maar hij wil organische eenheid niet voor de werkelijke strijd tegen deze campagne, maar om statingen te breken om het Congres te verzoenen opdat deze de anti-arbeiders-wetgeving niet doordrukt. Het is vnl. in deze zin, dat de anti-arbeids-campagne haar stempel drukt op de kwestie zover de top-bureaucraten der AFL betreft. We moeten de voorstellers van eenheid en hun werkelijke doeleinden analyseren. Deze analyse zal de militante leden in de bonden bewapenen en hun politieke peil verhogen. Dat zal onze beste bijdrage zijn.

Herrick : Onze discussie over de algemene politieke situatie moet verbonden worden met deze discussie. We moeten de eenheid bediscussieëren in haar verband met de oorlogsplannen van Wall Street. Washington wil de arbeidersbureaucratie versterken, die zij hoopt te gebruiken om de arbeidersbeweging in de komende periode van oorlogspropaganda te beknotten. Ons politiek doel in de arbeidersbeweging is een linkervleugel te bouwen welke in oppositie tegenover deze bureaucratie staat en deze ondermijnt.

Short : In ons laatste artikel stelden wij de Labour Party niet als voorwaarde voor eenheid. We gebruikten het eenheidsvoorstel als middel om er op te wijzen, dat als de anti-labor-campagne de reden voor de AFL was voor de voorgestelde eenheid, zij een doeltreffend program moet brengen om de anti-labor-campagne te betrijden. De labor party zou een aanvullend deel van een dergelijk program moeten zijn.

Powers : Zijn er andere voorwaarden behalve behoud van de industriële vorm van organisatie, welke wij thans in verband met de eenheid stellen ? Zal er ooit een eenheid zijn, door de top-leiding tot stand gebracht, die niet de geest in zich draagt de strijdbare leden en de strijd van de arbeiders te onderdrukken, onder de huidige top-leiding ? Zou je dan het karakter van de leiding willen beschouwen als een voorwaarde voor eenheid ? Er zijn hier allerlei kwesties naar voren gebracht. Zijn er andere voorwaarden, en indien ja, onder welke omstandigheden worden zij gebracht ? De voorwaarde van het behoud van de industriële organisatie-vorm zal altijd voorwaarde voor eenheid zijn wat ons betreft, omdat deze in overeenstemming met de behoeften van de arbeiders is in het huidige stadium van de economische ontwikkeling in dit land. De andere voorwaarden kunnen zeker niet waar zijn onder

alle omstandigheden en altijd. Zij kunnen waar zijn op dit ogenblik en in een ander stadium verschillend.

Barr : Ik geloof dat ons "rots-bodem" minimum het behoud van de industriële vorm is. Ik betwijfel of, in laatste analyse, er nog een voorwaarde is die wij zouden stellen bij de vaststelling van de vraag of wij de eenheid ondersteunen of bestrijden. Dat sluit echter een analyse van alle factoren, die een bedreiging voor de arbeiders betekenen, langs de lijnen die ik in mijn eerste opmerkingen uitstippelde, bij de behandeling van de kwestie niet uit.

MOTIE DOOR WALTER : Dat de lijn in de krant in overeenstemming moet zijn met het verslag van Barr. Een copy van dit verslag moet ter beschikking worden gesteld als materiaal voor de redacteuren van de krant.

Aangenomen.

AAN DE COMMUNISTISCHE LIGA VAN AMERIKA. (Linkse Oppositie)
(Afschrift aan alle secties van de Intern. Linkse Oppositie)

26 September 1933.

Waarde Kameraden.

Het vraagstuk van het vakbondswerk blijft in alle landen van buitengewone betekenis. In de Ver. Staten krijgt het thans zijn volle betekenis, nu het gehele politieke en economische leven van het land wordt geschokt en nu de regeringspolitiek een impuls geeft aan de groei van de vakbonden. Het is nauwelijks mogelijk, dat het liberalisme van het regerings-apparaat met betrekking op de vakbonden van lange duur zou zijn (zoals in het algemeen de gehele huidige "plan-politiek"), in elk geval kunnen wij er absoluut zeker van zijn, dat het liberalisme van de regering tegenover de vakbonden geen ogenblik zal leiden tot liberalisme van de vakbondsbureaucratie tegenover communisten. Integendeel, niet slechts de reactionaire bende van Green en Co, maar zelfs de bureaucratie van de "progressieve" vakbonden zullen hun onderdrukkingmaatregelen tegenover hun revolutionaire vleugel verdubbelen om het Witte Huis te bewijzen, dat zij volledig vertrouwen en ondersteuning verdienen. In de huidige periode van gisting der Massa's en van groei der vakbonden ligt het grootste gevaar in de mogelijkheid, dat de communisten het opnieuw zouden toestaan van de arbeidersorganisaties geïsoleerd te worden. Het is te gemakkelijker voor de vakbondsbureaucratie deze taak te volbrengen, doordat de Stalin-bureaucratie door haar ongerijmde politiek van ultimacisme, overheersing en impotentie het communisme in de ogen van de arbeiders ernstig heeft gecompromiteerd - welk compromiteren onvermijdelijk ook op ons wordt overgebracht.

Waar communisten uit de vakbonden worden gedreven, of waar ze zullen beginnen ze morgen uit te drijven, is het niet slechts ontoelaatbaar doch verplicht het communistische banier niet voortijdig te ontplooiën en het revolutionaire werk "anoniem" te doen. Er kan tegenover worden geworpen, dat dergelijke actie-methodes zekere gevaren in zich bergen, door het banier voor de massa's te verbergen kan de organisatie ongemerkt van haar eigen banier vervreemden. De aanpassing aan de vijand en aan de vooroordelen van de massa's houdt het gevaar van opportunistische ontaarding in zich. Dat is allemaal juist. De partij als geheel moet optreden met ontplooid banier en alles bij zijn ware naam noemen. Wij spreken thans echter niet van de Partij (Liga), maar van zekere delen daarvan, die in de vijandige vakbonden werken. Dat is niet een en hetzelfde. Natuurlijk moeten de communisten in de vakbonden nooit de partij loochenen, d.w.z. verklaringen

afleggen die in strijd zijn met haar program en besluiten. Maar een communist in een vakbond is in het geheel niet verplicht alles te zeggen wat de Partij zegt. Een communist in een vakbond is niet verplicht zich openlijk communist te noemen. De Partij (Liga) kan en moet in haar pers, haar openbare vergaderingen en haar vergaderingen van strikers en vakbondsarbeiders in het algemeen dat aanvullen, wat de communisten in de vakbond thans niet kunnen zeggen. Het is noodzakelijk, een rationele werkverdeling te krijgen als verschillende delen van de partij elkaar aanvullen.

Er kan natuurlijk geen sprake van zijn, dat de communisten in de vakbonden hun politiek in de vakbonden naar eigen believen vaststellen; DE PARTIJ ALS GEHEEL MOET BESLISSEN WELKE VORMEN VAN AANPASSING AAN DE TOESTAND IN DE VAKBONDEN TOELAATBAAR EN UITWOERBAAR ZIJN. Hoe meer het revolutionaire werk in de vakbonden beperkt is, hoe sterker moet de controle van de partij zijn over haar leden in de vakbonden. Maar deze controle behoort in de meeste gevallen onder de huidige verhoudingen te zijn van strikt geheime aard.

Het is waar, dat zelfs onder voorwaarde van een dergelijke controle het beperkte werk in de vakbonden kan leiden tot vernauwing van de horizon en verlaging van het revolutionaire peil. Dit kan ~~g~~ slechts op één manier tegengegaan worden: de communisten moeten niet uitsluitend vakbondsmensen zijn, zij moeten gelijktijdig partijwerk buiten de vakbonden verrichten, zelfs indien dat geheim moet gebeuren om zichzelf in de vakbonden niet te compromiteren.

De Stalinisten hebben bij vele gelegenheden verklaard slechts "bereid" te zijn in de vakbonden te werken, op voorwaarde dat zij bij voorbaat het recht op communistische fractie krijgen. Een belachelijke "voorwaarde"! Van de vakbondsbureaucratie, welke de communisten uitsluit, eisen dat zij hun werk vrijwillig van het nodige comfort voorziet, anders met een staking, d.w.z. met de weigering om te werken dreigend, is een pure dwaasheid! Wij moeten weten hoe te werken in de vakbonden zonder comfort en zonder de toestemming van de bureaucratie.

Natuurlijk moeten de communisten in een fractie verenigd zijn, maar deze fractie, welke op basis van de strengste discipline werkt, moet niet openlijk als fractie voor de dag komen als de voorwaarden er niet gunstig voor zijn (en in de overweldigende meerderheid der gevallen staat de zaak er precies zo voor).

Natuurlijk moet de Partij (Liga) een platform hebben voor vakbondswerk, dat geschikt is voor de huidige periode. Wij moeten weten hoe dit platform in de vakbondstaal over te zetten, hoe het direct met de actuele strijd van de vakbondsmassa's te verbinden om ze des te zekerder voorwaarts te stuwten. Het gevaar van zogenaamde staartpolitiek (een ernstig en diep gevaar) zal des te beter vevmeden worden, naarmate de partij vollediger en beslister als geheel het werk van haar vakbondsfracties zal aanvullen.

Het is aan de andere kant absoluut duidelijk, dat het werk in de vakbonden een zo beperkt karakter zal hebben tot de communisten er in geslaagd zullen zijn de arbeiders te tonen, dat zij geen Stalinistische bureaucraten, geen stompzinige ultimatisten, doch dat zij kundige en ernstige klassenstrijders zijn, die men kan vertrouwen en waarop men kan rekenen. Hoe meer de communistische fractie in de vakbonden zal groeien, hoe moediger en openlijker zal deze haar banier ontplooien.

Wij hopen vast, dat deze fundamentele beschouwingen geheel door jullie gedeeld zullen worden.

Het Plenum van de Internationale Linkse Opositie
A. Bauer. Parijs 26 Sept. '33
(Brief ontworpen door L.D. Trotzky)

Artikel uit THE MILITANT (Nov. 1928 tot 1 Juli 1931)

HET VRAAGSTUK VAN DE VAKVERENIGINGS-EENHEID

door L.D. Trotzky.

Het vraagstuk van de eenheid der arbeidersorganisaties is niet onderworpen aan een enkele oplossing, die geschikt is voor alle vormen van organisatie en onder alle omstandigheden.

De kwestie lost zichzelf op de meest categorische wijze op voor wat de Partij betreft. Haar volledige onafhankelijkheid is de elementaire voorwaarde voor revolutionaire actie. Maar zelfs dit principe geeft niet van te voren een klaar gemaakt antwoord op de vraagstukken: wanneer en onder welke omstandigheden moet de scheuring, of daartegenover de eenheid met een naburige politieke stroming tot stand gebracht worden. Zulke kwesties worden iedere keer opgelost op de basis van een concrete analyse van de stromingen en de politieke voorwaarden. Het voornaamste criterium blijft in ieder geval de noodzaak voor de voorhoede van het georganiseerde proletariaat, de partij haar volledige onafhankelijkheid en autonomie te bewaren op de basis van een duidelijk program van actie.

Maar juist zo'n oplossing van het vraagstuk met betrekking tot de partij laat niet alleen een geheel verschillende houding toe t.o.v. andere massa-organisaties der arbeidersklasse: vakbonden, coöperaties, sovjets, maar levert die verschillende houding onontkoombaar op.

Elk van deze organisaties heeft zijn eigen, binnen zekere grenzen onafhankelijke, taken en werkmethoden. Voor de communistische partij zijn deze organisaties voor alles de arena der revolutionaire opvoeding van brede groepen arbeiders en van de recrutering van de meest ontwikkelde arbeiders. Hoe groter de massa in de gegeven organisatie, hoe groter de mogelijkheden die zij biedt aan de revolutionaire voorhoede. Daarom is het in de regel niet de communistische vleugel, maar de reformistische, die het initiatief neemt tot het scheuren der massaorganisaties.

DE BOLSJEWIKI EN DE VAKBONDEN.

Het is voldoende de houding der bolsjewiki in 1917 te stellen tegenover die van de Britse vakbonden in de laatste jaren. De bolsjewiki bleven niet alleen in dezelfde vakbonden met de mensjewiki, maar in bepaalde vakbonden lieten zij een mensjewistische leiding toe, zelfs na de Octoberrevolutie, hoewel de bolsjewiki de overweldigende meerderheid in de sovjets bezaten. De Britse vakbonden daarentegen dreven op initiatief van de Labour Party, niet alleen de communisten uit de Labour Party, maar voor zover mogelijk, ook uit de vakbonden.

In Frankrijk was de scheuring der vakbonden eveneens het gevolg van het initiatief der reformisten en het is geen toeval, dat de revolutionaire vakorganisatie, gedwongen een onafhankelijk bestaan te leiden, de naam aannam van "eenheids-" (de naam van de linkse Vakcentrale is "Algemene Eenheids Vakcentrale": Confederation du Travail Unitaire.)

Eisen we thans dat de communisten derrijen der CGT (de rechtse vakcentrale) verlaten? In het geheel niet. Integendeel: de revolutionaire vleugel binnen de federatie van Jouhaux moet worden versterkt. Maar alleen daardoor tonen we, dat de splitsing der vakorganisatie voor ons in geen geval een principieele kwestie is. Al deze principieele tegenwerpingen der ultra-linksen, die kunnen worden geformuleerd tegen de vakbondseenheid, zijn allereerst van toepassing op het deelname van communisten in de CGT. Iedere revolutionair toch, die niet het contact met de werkelijkheid heeft verloren, moet erkennen dat de schepping van communistische fracties in de reformistische vakbonden een

buitengewoon belangrijke taak is. Een van de taken van deze fracties moet zijn de verdediging van de CGTU tegenover de leden der reformistische vakbonden. Dit kan niet worden volbracht dan door te tonen, dat de communisten niet de splitsing in de vakbonden wensen, maar dat zij daarentegen bereid zijn, de vakbondseenheid op ieder ogenblik te herstellen.

Indien men een ogenblik toegeeft, dat de splitsing der vakbonden wordt opgelegd door de plicht van de communisten, om een revolutionnaire politiek te stellen tegenover die der reformisten, dan kan men zich niet tot Frankrijk alleen beperken. Men moet eisen, dat de communisten, ongeacht de krachtsverhoudingen, breken met de reformistische vakbonden en ook hun eigen vakbonden stichten in Duitsland, Engeland, de Ver. Staten enz. In bepaalde landen zijn de communistische partijen thans die weg opgegaan. In specifieke gevallen laten de reformisten geen andere uitweg open. In andere gevallen begaan de communisten een klaarblijkelijke fout door in de provocaties der reformisten te lopen. Maar tot nog toe hebben de communisten nooit en nergens de scheuring in de vakbonden genotiveerd door de principieele onaanneemelijkheid van het werken met de reformisten in de organisaties der arbeidersklasse.

Zonder ons op te houden met het bespreken de coöperatieve organisaties, daar de ervaringen, opgedaan daarmee, niets essentieels zullen toevoegen aan wat hierboven is gezegd, zullen we als voorbeeld de sovjets nemen. Deze organisatie ontstaat in de meest revolutionnaire perioden, wanneer alle problemen worden gesteld met de scherpste van een scheermes. Kan men zich evenwel zelfs voor een ogenblik de schepping voorstellen van communistische sovjets als tegenwicht tegen sociaal-democratische sovjets? Dit zou het doden van de gehele gedachte de sovjets betekenen. In het begin van 1917 bleven de bolsjewiki in de Sovjets als een onbetekende minderheid. Maandenlang - in een periode waarin maanden tellen voor jaren, zo niet voor decaden - tolereerden zij een verzoeningsgezinde meerderheid in de Sovjets, zelfs ofschoon zij reeds een overweldigende meerderheid in de fabriekscomités vertegenwoordigden. Tenslotte tolereerden de bolsjewiki, zelfs na de nachtsverovering, de mensjewiki binnen de sovjets, daar deze laatsten een bepaald deel van de arbeidersklasse vertegenwoordigden. Pas toen de mensjewiki zich volledig hadden gecompromiteerd en geïsoleerd, doordat zij in een klick veranderden, dreven de sovjets hen uit hun midden.

In Spanje, waar in de naaste toekomst de leuze der sovjets reeds praktisch op de dagorde kan worden geplaatst, kan de werkelijke schepping van sovjets (juntas) nits er een energiek en koen initiatief der communisten is, niet anders worden opgevat dan op de manier van een technische en organisatorische overeenkomst met de vakbonden en de socialisten over de methoden en de tussenpozen van de verkiezing van arbeidersafgevaardigden. Onder deze omstandigheden zou de idee van de onaanvaardbaarheid van het werken met de reformisten in de massa-organisaties een van de meest verwoestende vormen van sectarisme zijn.

HET REFORMISME EN DE ARBEIDERSKLASSE.

Hoe kan dan zulk een houding van onze kant t.o.v. de door de reformisten geleide proletarische organisaties in overeenstemming gebracht worden met onze waardering van het reformisme als de rechtervleugel van de imperialistische bourgeoisie? Deze tegenspraak is geen formele, maar een dialectische, d.w.z. een, die voortvloeit uit de gehele loop van de klassenstrijd. Een aanzienlijk deel van de arbeidersklasse (haar meerderheid in een aantal landen) verwerpt onze waardering van het reformisme; in andere landen heeft zij zelfs voor-

alsnog dit vraagstuk niet onder het oog gezien. Het gehele probleem bestaat er precies in deze massa's tot revolutionaire conclusies te leiden op basis van onze gemeenschappelijke ervaringen. met hen. Wij zeggen tot de niet-communistische en anti-communistische arbeiders: "Vandaag geloof je nog in de reformistische leiders, die wij als verraders beschouwen. Wij kunnen en wensen niet jullie ons gezichtspunt op te dringen. We willen jullie overtuigen. Laten we dus proberen te samen te strijden en de methoden en resultaten van deze strijd beoordelen." Dit betekent volledige vrijheid van groepsvorming binnen de Verenigde vakbonden, waar voor allen vakbonddiscipline bestaat. Geen andere principieele positie kan worden voorgesteld.

Het executief comité van de Lique (linkse oppositie in Frankrijk) verleent thans correct de voornaamste plaats aan de kwestie van het eenheidsfront. Dit is de enige manier waarop men de reformisten en bovenal hun agenten op de linkervleugel, de Monattisten, ervan kan weerhouden tegenover de praktische taken van de klassenstrijd de formele leuze der eenheid te stellen. Vassart ⁽¹⁾ heeft als tegenwicht tegen de steriele officiële koers, de idee van het eenheidsfront met de plaatselijke vakbondsorganisaties naar voren gebracht. Deze manier van de kwestie stellen is juist in die zin, dat gedurende plaatselijke stakingen het in de eerste plaats een kwestie is van werken met plaatselijke vakbonden en specifieke ~~xxxxxxx~~ federaties. Het is evenzeer waar, dat de lagere schakels van het reformistische apparaat gevoeliger zijn voor de druk der arbeiders. Maar het zou onjuist zijn een of ander principieel verschil te maken tussen de overeenkomsten met plaatselijke opportunisten en die met hun chefs. Alles hangt af van de omstandigheden van het ogenblik, van de kracht van de druk der massa's en van het karakter van de taken, die op de dagorde staan.

Het spreekt vanzelf, dat we in geen geval zowel plaatselijk als centraal de overeenkomst met de reformisten als de onmisbare en inleidende voorwaarde stellen voor de strijd in ieder speciaal geval. Wij oriënteren ons niet overeenkomstig de reformisten, maar overeenkomstig de objectieve omstandigheden en de geest van de massa's. Datzelfde betreft het karakter van de gestelde eisen. Het zou voor ons fataal zijn van te voren ons te verbinden om het eenheidsfront te aanvaarden overeenkomstig de voorwaarden van de reformisten, d.i. op de basis van minimum-eisen. De arbeiders zullen niet in de strijd gaan in naam van eisen die hen fantastisch zouden voorkomen. Maar zouden aan de andere kant de eisen te zeer beperkt zijn, zo zouden de arbeiders tot zichzelf kunnen zeggen: "Dat is de moeite niet waard."

De taak bestaat niet uit het iedere keer formeel aan de reformisten voorstellen van het eenheidsfront, maar hen voorwaarden op te leggen, die zo goed mogelijk verband houden met de situatie. Dit eist een actieve en manoeuvrerende strategie. In ieder geval is het onbetwistbaar, dat in het bijzonder en alleen op deze manier de CGTU de gevolgen van de verdeeldheid van de massa's binnen de vakorganisaties tot op zekere hoogte kan verzachten en de verantwoordelijkheid van de scheuring kan werpen op hen, waarop die werkelijk hoort en zijn eigen strijdposities naar voren kan brengen.

De bijzonderheid van de situatie in Frankrijk toont het feit,

¹⁾ Een van de leiders van de communistische partij in de vakbonden, die, nadat hij een van de meest prominente vaandragers was geweest van de politiek van de "derde periode" van de Comintern en de Franse Partij, het met de leiding van de partij oneens werd over politieke kwesties. Zij opvattingen worden soms door de officiële partijleiders in hun polemieken tegen hen bestempeld als "semi-Trotsky-istisch". Red.

dat daar twee vakorganisaties gedurende lange jaren hebben bestaan. Gesteld tegenover het verval der beweging in de laatste jaren, heeft men zich vertrouwd gemaakt met de scheuring, zeer vaak is die eenvoudig vergeten. Men zou evenwel kunnen voorzien, dat de opleving in de rijen der arbeidersklasse onontkoombaar de leuze van de eenheid der vakorganisaties zou doen herleven. Indien men in overweging neemt, dat meer dan 9/10 van het Franse proletariaat buiten de vakbonden staat, dan wordt het duidelijk, dat de druk van de ongeorganiseerden, geaccentueerd door deze opleving, zal toenemen. De leuze van de eenheid is niets dan een van de eerste consequenties van deze druk. Met een correcte politiek zou deze druk voordelig zijn voor C.P. EN CGTU.

Indien voor de volgende periode, een actieve eenheidsfront-politiek de voornaamste methode der vakbondsstrategie der Franse communisten is, dan zou het de ondanks verkomen fout zijn om de politiek van het eenheidsfront te stellen tegenover die van de eenheid der vakorganisaties.

HET PROBLEEM VAN HET EENHEIDSFRONT.

Het is volkomen onbetwistbaar, dat de eenheid van de arbeidersklasse slechts kan worden verwekelijkt op een revolutionnaire basis. De politiek van het eenheidsfront is een van de middelen om de arbeiders van de reformistische invloed te bevrijden en zelfs in de laatste analyse in de richting van de waarlijke eenheid der arbeidersklasse. Wij moeten onophoudelijk deze marxistische waarheid aan de ontwikkelde arbeiders uiteenzetten. Maar een historisch perspectief, zelfs het meest correcte, kan niet de levende ervaring der massa's vervangen. De Partij is de voorhoede, maar in haar werk, speciaal in haar vakbondswerk, moet zij in staat zijn zich tot de achterhoede te wenden.

Zij moet de arbeiders feitelijk - eenmaal, twee maal en zo nodig tien maal - tonen, dat zij op ieder ogenblik bereid is, hen te helpen de eenheid van de vakorganisaties te herstellen. En op dit terrein blijven we trouw aan de essentiële principes der marxistische strategie: het combineren van de strijd voor hervormingen met de strijd voor de revolutie.

Wat is thans de houding der beide vakbondsfederaties t.o.v. de eenheid? Voor brede groepen van arbeiders moet het geheel dezelfde zijn. In werkelijkheid hebben de administratieve lagen van beide organisaties verklaard, dat de eenwording slechts kan worden bereikt "van onder op" op de basis van de principes van de gegeven organisatie. Door zich te dekken met de van de CGTU geleende leuze van de eenheid van onder op exploiteert de reformistische federatie de vergeestachtigheid van de arbeidersklasse en de onwetendheid van de jongere generatie, die niets weet van het scheuringswerk van Jouhaux, Duroulin en Co. Tegelijkertijd helpen de Menottisten Jouhaux door in de plaats van de strijdtaken der arbeidersklasse de blote leuze van de vakbondseenheid te stellen. Als rechtsschepen huichelaars richten zij al hun krachten tegen de CGTU teneinde daarvan het grootst mogelijke aantal vakbonden los te maken, die rend zichzelf te groeperen en dan op gelijke voet onderhandelingen aan te knopen met de reformisten.

Voor zover ik van hier uit, aan de hand van het materiaal waarover ik beschik, kan beoordelen, heeft Vassart zich ervoor uitgesproken, dat de communisten zelf de leuzen van het Fusie-Congres van de beide vakorganisaties aan de orde stellen. Dit voorstel werd categorisch verworpen; wat zijn voorstellen betreft, die werd er van beschuldigd dat hij was overgegaan tot Manatte's spijlagnane. Daar het mij aan feiten ontbreekt, ben ik niet in staat mij volledig over deze discussie uit te spreken. Maar ik overweeg, dat de Franse communisten geen reden hebben om de leuze van een fusiecongres te ver-

werpen. Integendeel.

De Monattisten zeggen : "Zowel de eersten als de tweeden zijn scheurmakers. Wij alleen zijn voor eenheid. Arbeiders ondersteunt ons." De reformisten antwoorden : "Wat ons aangaat, wij zijn voor eenheid van onder op." d.i. "we" willen edelmoedig de arbeiders toestaan zich weer bij onze organisatie aan te sluiten. Wat moet de revolutionnaire federatie dienaangaande zeggen ? "Het is niet voor niets, dat wij ons de EENHEIDS-federatie noemen. We zijn bereid de eenheid van de vakbondsorganisaties zelfs vandaag de dag te verwezenlijken. Maar daarom hebben de arbeiders in het geheel geen behoefte aan achterdochtige lakeien, die geen vakbondsorganisatie achter zich hebben staan en die zich voeden met scheuringen als naden op een etterende wond. We stellen voor om na een bepaalde periode een fusie-congres op basis van de vakbondsdemocratie voor te bereiden en bijeen te roepen." Deze manier van de kwestie stellen zou onmiddellijk de grond onder de voeten der Monattisten, die een volkomen steriele groepering vormen, maar die in staat zijn grote verwarring in de rijen van het proletariaat te brengen, weggegraven hebben. Maar zal de liquidatie van deze groep lakeien ons niet te kostbaar worden ? Er zal worden tegengeworpen, dat de communisten daar in de minderheid zouden zijn en dat de CGTU zijn plaats zou moeten afstaan aan de CGT.

Zulk een overweging kan slechts overtuigend voorkomen aan een links vakbonds-bureaucraat, die vecht voor zijn "onafhankelijkheid" terwijl hij het uitzicht verliest op de perspectieven en de taken van de beweging in haar geheel. De eenheid van de beide vakorganisaties zou, zelfs wanneer de revolutionnaire vleugel tijdelijk in de minderheid blijft, binnen korte tijd blijken voordelig te zijn, precies voor het communisme, en alleen voor het communisme. De eenheid der federaties zou een grote toevloed van nieuwe leden meebrengen. Dank zij dit zou de invloed van de crisis op een diepere en meer beslissende wijze weerspiegeld worden binnen de vakbonden. De linkervleugel zou in de groeiende nieuwe vleugel in staat zijn een beslissende strijd te beginnen voor de verovering van de gefuseerde organisatie. Een zekere meerderheid in een kleine en geïsoleerde vakbonds-federatie verkiezen boven oppositiewerk in een brede en massale organisatie dat kunnen alleen sectariërs of beachten, maar geen proletarische revolutionnaires.

Het is voor een denkend marxist volkomen duidelijk, dat een van de redenen, die deel hadden in de monsterlijke fouten van de leiding van de CGTU gelegen was in een situatie, waarin lieden als Monmousseau, Senard e.a., zonder theoretische basis of revolutionnaire ervaring, zich onmiddellijk proclameerden als "leiders" van een onafhankelijke organisatie en dienaangevolge de mogelijkheid hadden om er mee te experimenteren op aanwijzingen van Losowsky, Manoeilsky en Co. Het is onbetwistbaar, dat indien de reformisten niet op het een of andere ogenblik tot scheuring van de federatie waren overgegaan, Monmousseau en Co met bredere massa's hadden moeten rekening houden. Dit feit op zichzelf zou hun bureaucratisch avonturisme gedisciplineerd hebben. Daarom zouden de voordelen van de eenheid op dit ogenblik onmetelijk veel groter zijn geweest dan de nadelen. Indien binnen de gefuseerde federatie, welke ongeveer een miljoen leden omvat, de revolutionnaire vleugel een jaar of twee in de minderheid blijft, dan zouden deze twee jaar ongetwijfeld veel vruchtbaarder zijn voor de opvoeding, - niet alleen voor de communistische vakbondsleden, maar voor de gehele partij - dan de vijf jaar van "onafhankelijke" zigzags in een CGTU die steeds zwakker wordt.

Neen, niet wij maar de reformisten zouden de vakbondseenheid

moeten vrezten. Indien zij toestemmen in een fusiecongres - niet in woorden, maar in feite - dan zou dat de ongelijkheid scheppen van de arbeidersbeweging in Frankrijk uit het sloop te brengen. Maar juist daarom willen de reformisten er niet in toestemmen.

De voorwaarden van de crisis scheppen de grootste moeilijkheden voor de reformisten, in de eerste plaats op het terrein van de vakbonden. Daarom is het, dat zij het zo noodzakelijk vinden beschutting te zoeken achter hun linkerflank; het zijn de lippendienaars van de eenheid, die hen deze beschutting verschaffen. Het ontaaskeren van het scheuringswerk der reformisten en het parasitisme der Monattisten is thans een van de belangrijkste en onontbeerlijke taken. Wanneer de Monattisten over de eenheid spreken dan richten zij deze leuze tegen de communisten; wanneer de CGTU zelf een weg naar eenheid voorstelt dan zal dat een dodelijke slag toebrengen aan de Monattisten en de reformisten verzwakken. Is het niet volkomen duidelijk?

Het is waar, dat we van te voren weten, dat dank zij de tegenstand der reformisten de leuze van de eenheid op dit ogenblik niet de resultaten zal oogsten, die verkregen zouden zijn in het geval van een werkelijke eenheid der vakbondsorganisaties. Maar een meer beperkt resultaat zal, op voorwaarde van een correcte politiek der communisten, ongetwijfeld worden behaald. De brede massa's der arbeiders zullen zien wie e werkelijk voor de eenheid is en wie er tegen en zullen er van overtuigd raken, dat de diensten van hovelingen niet nodig zijn. Er bestaat geen twijfel over, dat op de lange duur de Monattisten tot niets zullen teruglopen, de OGT zich sterker en de CGTU zich zwakker en onstabiel zal voelen.

Maar als de zaken zo staan, loopt het dan niet uit - niet op de verwerkelijking van een effectieve eenheid - naar slechts een manoeuvre? Deze tegenwerping kan ons niet bevreesd maken. Dit is de manier waarop de reformisten speciaal onze gehele politiek van het eenheidsfront waarden: zij verklaren, dat onze voorstellen slechts een manoeuvre zijn, omdat zij zelve de strijd niet wensen te leiden.

Het zou volkomen verkeerd zijn enig principieel verschil te maken tussen de eenheidsfrontpolitiek en de fusie der beide vakorganisaties. Aangenomen, dat de communisten de volledige onafhankelijkheid van hun partij, van hun fractie in de vakbonden, van hun gehele politiek, bewaren, is de fusie niets anders dan een vorm van de eenheidsfrontpolitiek, een meer uitgebreide en bredere vorm. Ons voorstel verwerpend, veranderen de reformisten het in een manoeuvre. Maar van onze kant is het een gewettigde en onmisbare "manoeuvre"; het zijn zulke manoeuvres, die de arbeidersklasse in beweging brengen.

Het executief comité van de Lique, zeggen we opnieuw, is geheel en al correct, wanneer het dringend herhaalt, dat de eenheid van actie niet kan worden uitgesteld tot de unificatie van vakorganisaties. Deze idee moet worden ontwikkeld, zoals dat tot nu toe gedaan is, uiteengezet en toegepast in de praktijk. Maar dit sluit niet de plicht uit om op een bepaald en welgekozen ogenblik ook de kwestie van de fusie der confederaties (of zelfs van enkele federaties) naar voren te brengen.

Het hele vraagstuk bestaat in het weten of de communistische leiding nu in staat is zulk een keere manoeuvre uit te voeren. De toekomst zal het leren. Maar als de partij en de CGTU thans weigeren het advies van de Lique op te volgen - wat het waarschijnlijkst is - dan zou het wel kunnen zijn, dat zij gedwongen zullen zijn het nagen op te volgen. Het is overbodig hieraan nog toe te voegen, dat we van de

vakbondseenheid geen fetisch maken. We stellen geen kwestie of strijd uit tot de eenheid. Het is voor ons geen kwestie van een middel tegen alle kwalen, maar van een led in specifieke en belangrijke dingen, die moeten worden geleerd aan arbeiders, die vergeten hebben, of die het verleden niet kennen. Voor de deelname aan het fusie-congres stellen we natuurlijk geen principiele voorwaarden.

Als de lakeien van de eenheid, die zich niet schamen voor goedkope frasen, zeggen, dat de verenigde confederatie zich niet baseren op het beginsel van de klassenstrijd, enz. dan bedrijven zij waardgevoel in het verdedigen van de opportunisten. Alsof een ernstig man Jauhaux en Co. zou kunnen vragen om in naam van de eenheid met de communisten de weg van de klassenstrijd te betreden, welke deze heren vastberaden hebben verlaten in naam van de eenheid met de bourgeoisie. En wat verstaan juist deze lakeien zelf, al deze Monattes, Zyronski's en Dumoulin's onder "klassenstrijd"? Neen we zijn bereid om op ieder ogenblik op de boden der vakbondseenheid te staan, niet teneinde de handlangers van het kapitaal te "corrigeren" (met behulp van kwakzalverformules) maar om de arbeiders van hun verraderlijke invloed af te scheuren. De enige voorwaarden die we stellen hebben het karakter van organisatorische garanties voor vakbondsdemocratie, voor alles vrijheid van critiek voor de minderheid, natuurlijk op voorwaarde dat die onderworpen is aan de vakbondsdiscipline. We vragen niets meer en van onze kant beloven we niets meer.

Laten we ons voorstellen, dat de partij, zo niet onmiddellijk, ons advies opvolgt. Hoe zou het centraal comité handelen? Het zou vóór alles verplicht zijn binnen de partij zorgvuldig het plan de campagne voor te bereiden, het in alle vakbondsfracties het in overeenstemming met de plaatselijke vakbondsonstandigheden te beproeven, zodat de leuze van de eenheid effectief gelijktijdig van boven en van onderen naar voren gebracht zou kunnen worden. Slechts na een zorgvuldige voorbereiding en uitwerking, na alle twijfel en misverstand in eigen rijen uit de weg geruimd te hebben, richt de leiding van de eenheidsfederatie zich tot de leiding van de reformistische federatie met concreet uitgewerkte voorstellen: de schepping van een paritaire commissie van de voorbereiding, b.v. binnen de periode van twee maanden, van een vakbondsunificatiecongres, waar alle vakbonden van het land toegang moeten hebben. Tegelijkertijd richten de plaatselijke eenheidsfederaties zich tot de plaatselijke reformistische organisaties met hetzelfde, met precisie en concreetheid geformuleerde voorstel.

De communistische partij ontwikkelt een brede agitatie in het land en ondersteunt en zet het initiatief der CGTU uiteen. De aandacht van de breedste kringen van arbeiders, en in de eerste plaats die van de arbeiders der Confederatie, moet gedurende een zekere tijd geconcentreerd worden op de eenvoudige gedachte, dat de Communisten voorstellen onmiddellijk de organisatorische eenheid der vakbondsorganisaties te verwezenlijken. Wat de houding der reformisten ook mag zijn, tot welke listen zij hun toevlucht nemen, de communisten zullen uit deze campagne met winst te voorschijn komen, zelfs al wordt die in de eerste tijd beperkt tot een demonstratie.

De strijd in naam van het eenheidsfront houdt gedurende deze periode geen minuut op. De communisten gaan voort de reformisten in de provincie en in het centrum aan te vallen, steunend op de groeiende activiteit van de arbeiders, al hun aanbiedingen voor strijdacties op de basis van de politiek van het eenheidsfront vernieuwend, de reformisten ontmaskerend, hun eigen rijen versterkend, enz. En het zou wel kunnen gebeuren dat de communisten in zes maanden, in een of twee jaar gedwongen zullen zijn opnieuw hun voorstel tot fusie van de vak-

bandsorganisaties te herhalen en daard er de reformisten in een positie plaatsen, die veel moeilijker is dan de eerste keer.

De werkelijke bolsjewistische politiek met precies dit karakter, dat tegelijkertijd aanvallend, kroon en manoeuvrerend is, bezitten. Slechts langs deze weg kan de beweging behoud worden voor stagnatie, gereinigd van parasitaire formaties en de evolutie van de arbeidersklasse naar de revolutie versneld.

De hierboven voorgestelde les heeft geen zin en kan niet tot succes leiden, tenzij het initiatief komt van de CGTU en de Communistische Partij. De taak van de Lique bestaat er natuurlijk niet in dat zij onafhankelijk de leus van het eenheidscongres stelt, zich richtend zowel tegen de Eenheidsfederatie als tegen de reformistische federatie. De taak van de Lique is het stoten van de officiële partij en de CGTU op de weg van een keene eenheidsfrontpolitiek en hen op de basis van deze politiek aan te zetten om op een geschikt ogenblik - en in de toekomst zullen er vele van deze ogenblikken zijn - een beslissend offensief voor de fusie van de vakbondsorganisaties uit te voeren.

Teneinde haar taken ten opzichte van de partij te vervullen, moet de Lique - en dit is haar eerste plicht - haar eigen gelederen richten naar het terrein van de vakbeweging. Dat is een taak, die niet kan worden uitgesteld. Hij moet en zal worden opgelost.

Brief aan de werkers van de U.S.S.R.

Door LEO TROTSKY

BOES. No.:	00102
ORT.:	De Tribune
datum:	9 Nov '47
AD.:	

Groeten aan de Sowjet werkers, collectieve boeren, soldaten van het Rode Leger en zeelieden van de Rode Vloot! Groeten uit het verre Mexico, waar ik een schuilplaats vond nadat de Stalinistische klik mij naar Turkije verbannen had en nadat ik door de bourgeoisie van het ene land naar het andere was opgejaagd!

Waarde kameraden! De leugenachtige Stalinistische pers heeft jullie gedurende lange tijd in alle kwesies kwaadwillig bedrogen, inbegrepen die welke betrekking hebben op mijzelf en mijn politieke geestverwanten.

Jullie bezit geen arbeiderspers; jullie leest alleen de pers van de bureaucratie, welke systematisch liegt om jullie in onwetendheid te laten en op deze wijze haar heerschappij van bevoorrechte parasitaire kaste veilig te stellen.

Zij, die thans hun stem durven te verheffen tegen de algemeen gehate bureaucratie, worden „Trotskisten” genoemd, agenten van een vreemde mogendheid; gebrandmerkt als spionnen — gisteren als spionnen van Duitsland, vandaag als spionnen van Engeland en Frankrijk — en dan voor het vuurpeloton geplaatst. Tienduizenden revolutionnaire strijders zijn gevallen voor de lopen van de G.P.Oe.-mausers in de U.S.S.R. en in vreemde landen, vooral in Spanje. Zij allen werden afgeschilderd als agenten van het fascisme. Geloof deze afschuwelijke laster niet! Hun misdaad bestond er in, de arbeiders en boeren tegen de beestachtigheid en de roofzucht van de bureaucratie te verdedigen. De gehele Oude Garde van het Bolsjewisme, alle medewerkers en metgezellen van Lenin, alle strijders der October-revolutie, alle helden van de Burgeroorlog, zijn door Stalin vermoord. In de annalen der geschiedenis zal Stalins naam voor altijd geschreven worden met het infame brandmerk van Kain.

DE REVOLUTIE WERD NIET VOOR DE BUREAUCRATEN GEMAAKT.

De October-revolutie werd volbracht voor de zaak van de werkers en niet voor de zaak van nieuwe parasieten. Maar als gevolg van de vertraging van de wereldrevolutie, als gevolg van de afmatting en, voor een belangrijk deel, de achterlijkheid van de Russische werkers en meer in 't bijzonder de Russische boeren, verhief zich boven de Sowjet-Republiek en tegen haar volkeren een nieuwe onderdrukkende en parasitaire kaste, wier leider Stalin is. De vroegere Bolsjewistische Partij werd veranderd in een apparaat van de kaste. De wereldorganisatie, die de Communistische Internationale eens was, is vandaag een willig werktuig van de Moskou oligarchie. De Sowjets van Arbeiders en Boeren zijn reeds lang vernietigd. Zij zijn vervangen door ontaarde Commissarissen, Secretarissen en G.P.Oe.-agenten.

Gelukkig echter behoren de genationaliseerde industrie en de gecollectiviseerde Sowjet-economie o.a. tot de veroveringen van de October-revolutie, die nog niet vernietigd konden worden. Op deze grondslag kunnen Arbeiders-Sowjets een nieuwe en gelukkigere maatschappij bouwen. Deze grondslag mag door ons onder geen enkele voorwaarde aan de wereldbourgeoisie worden uitgeleverd. Het is de plicht van de revolutionairen, met hand en tand elke positie, die door de arbeidersklasse veroverd is, te verdedigen,

Leon Trotsky

of het nu democratische rechten, een hoger loon of een zo kolossale verovering der mensheid als de nationalisatie van de productiemiddelen en de planmatige economie betreft. Zij, die niet in staat zijn, reeds behaalde overwinningen te verdedigen, kunnen nooit voor nieuwe strijden. Tegen de imperialistische vijand zullen wij de U.S.S.R. met al ons vermogen verdedigen. De veroveringen der October-revolutie zullen het volk echter alleen maar dienen, als het zichzelf in staat toont met de Stalinistische bureaucratie af te rekenen, zoals eens met de Tsaristische bureaucratie en de bourgeoisie werd afgerekend.

HET STALINISME BRENGT DE SOWJET-UNIE IN GEVAAR.

Als het leven der Sowjet-economie was geleid in het belang van het volk; als de bureaucratie niet het grootste deel van het nationale inkomen had verslonden en verspild; als de bureaucratie niet de levensbe-

langen der bevolking had vertrapt, dan zou de U.S.S.R. een grote magnetische pool van aantrekkingskracht voor de werkers van de wereld geweest zijn en de onaantastbaarheid van de Sowjet-Unie zou verzekerd geweest zijn. Maar het infame onderdrukkers-regiem van Stalin heeft de U.S.S.R. van haar aantrekkingskracht beroofd. Gedurende de oorlog met Finland, bleek niet slechts de meerderheid van de Finse boeren, doch ook de meerderheid van de Finse arbeiders aan de kant van hun bourgeoisie te staan. Dit is nauwelijks te verwonderen, daar zij de ongekende onderdrukking, waaraan de Stalinistische bureaucratie de arbeiders van het nabij-gelegen Leningrad en de gehele U.S.S.R. blootstelt, kennen. De Stalinistische bureaucratie, zo bloeddorstig en meedogenloos thuis en zo laf tegenover de imperialistische vijanden, is op deze wijze de voornaamste bron van oorlogsgevaar voor de Sowjet-Unie geworden.

De oude Bolsjewistische partij en de Derde Internationale zijn verworpen en in ontbinding. De eerlijke en bewuste revolutionairen hebben in het buitenland de Vierde Internationale georganiseerd, welke reeds secties heeft in haast alle landen der wereld. Ik ben een lid van deze nieuwe Internationale. Door aan dit werk deel te nemen, blijf ik onder dezelfde banier die ik tezamen met jullie of jullie vaders en oudere broers in 1917 en gedurende de jaren van de Burgeroorlog diende — dezelfde banier waaronder wij tezamen met Lenin de Sowjet-staat en het Rode Leger bouwden.

Bitt

9 8 NOV 1947

266

202.

HET DOEL DER VIERDE INTERNATIONALE.

Het doel der Vierde Internationale is de October-revolutie over de gehele wereld uit te breiden en tegelijkertijd de U.S.S.R. te herstellen door deze te zuiveren van de parasitaire bureaucratie. Dit kan slechts op één manier bereikt worden: Door de arbeiders, boeren, Rode soldaten en Rode mariniers, die tegen de nieuwe kaste van onderdrukkers en parasieten in opstand komen. Om deze opstand voor te bereiden is er een nieuwe partij nodig — een moedige en eerlijke revolutionaire organisatie der meest bewuste arbeiders. De Vierde Internationale heeft zich tot taak gesteld, een dergelijke partij in de U.S.S.R. te bouwen.

Arbeiders der voorhoede! Weest de eersten, die jullie verzamelt rondom de banier van Marx en Lenin, welke thans de banier der Vierde Internationale is! Leert hoe, onder de voorwaarden van de Stalinistische illegaliteit, nauw verbonden, betrouwbare revolutionaire kernen te vormen! Legt contact tussen deze kernen! Leert hoe contact te leggen — door trouwe en betrouwbare mensen, in 't bijzonder de zeelieden — met jullie revolutionaire geestverwanten in de burgerlijke landen! Het is moeilijk, maar het kan gedaan worden.

De huidige oorlog zal steeds omvangrijker worden, ruïne op ruïne stapelen, steeds meer zorg, wanhoop en protest verwekken en de gehele wereld naar nieuwe revolutionaire uitbarstingen drijven. De wereldrevolutie zal de werkende Sowjet-massa's met nieuwe moed en vastbeslotenheid vervullen en de bureaucratische posities der Stalin-kaste ondermijnen. Het is noodzakelijk, dit uur voor te bereiden door vastberaden systematisch revolutionair werk. Het lot van ons land, de toekomst van ons volk, het lot van onze kinderen en kindskinderen staan op het spel.

Weg met Kain Stalin en zijn Camarilla!

Weg met de roofzuchtige bureaucratie!

Lang leve de Sowjet-Unie, het Bolwerk van de Werkers!

Lang leve de Socialistische Wereldrevolutie!

Mei 1940.

Met broederlijke groet,

LEO TROTSKY.

I.D.
DEN HAAG.

Doss.15/109.

G E H E I M.

Volgno.	OPGELEGD
- 9 OCT. 1947	
PACD/21976	

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.)
Nederlandse sectie van de 4e. Internationale.

WNV /

Bij de drukkerij "GRAMOV" te Rotterdam, zijn op last van de Nederlandse sectie van de 4e. Internationale (Revolutionnaire Communistische Partij) 2000 exemplaren van een brochure, die in de Duitse taal is geschreven en is genaamd: "LENINISMUS GEGEN STALINISMUS", gedrukt. Deze brochure zal in Duitsland worden verspreid.

De uitgave van die brochure kost de R.C.P. f.450,--. Teneinde die uitgave te kunnen bekostigen, zijn 100 exemplaren van die brochure onder de leden der R.C.P. "tegen opbod" verkocht.

Een exemplaar van bedoelde brochure gaat hierbij.

Verzonden op 8 October 1947
aan: het Hoofd van de C.V.D., alhier.

NB Bylage T27 naar Bill.

BUREAU D	
	10-10-47

*F de drukkerij is gevestigd
Tiedemannstraat 84
E R'ham
BIV*

10^w

AFSCHRIJFT.

Handen af van de E.V.C.
Smerige aanval op Ab Menist, door de "De Waarheid".

Op j.l. Vrijdag bracht "De Waarheid" een smerige aanval op de E.V.C. Rotterdam. In een artikel, getiteld "Wijst ze de deur", probeert de glui- perige inktkoelie Koeiemans de splijtzwan in de Rotterdamse E.V.C. te bren- gen.

Doordat de nationaal-communistische kopstukken niet onbeperkt hun verra- delijke politiek kunnen doorvoeren, de Rotterdamse arbeiders hebben hen grotendeels door, constateerd deze sloffende windbuil dat de "politieke scholing" van de Rotterdamse arbeiders nog achterlijk is.

De staking die zijn oorsprong vond in Amsterdam en dus niet in Rot- terdam door de Trotskisten is geprovoceerd, zoals A.J.K. beweert.

Wij weten dat de staking in Amsterdam tegen de troepenuitzending georga- niseerd is door de soldaten-comité's, die geen gehoor vonden bij de C.P.N. nog bij de landelijke E.V.C.leiding.

Rotterdam had uitdrukkelijk bevel ontvangen van Blokzijl om geen staking te organiseren. Maar waar is dan toch die C.P.N. in Rotterdam gebleven, als haar invloed zo groot is? Waarom heeft de C.P.N. deze zaak dan niet ge- organiseerd?

DIT WORDT BLIJKBAAR GESCHREVEN, OMDAT DE ROTTERDAMSE HAVENARBEIDERS NIET BEREID WAREN TEN TIJDE VAN DE VERKIEZINGEN TERWILLE VAN EEN MINISTERSTEEK VOOR PAUL DE GROOT, ~~HUN~~ STAKING TE LIQWIDEREN.

A.J.K. hetst op de ouderwetse wijze tegen de Trotskisten. U kent wel, de welbekende deun, van "door het grootkapitaal gehuurde spionnen, verkapte fascist en ultra-radicalen "revolutionairen".

DIT HEERSCHAP VERBINDT ZIJN MISSELIJKE OPMERKINGEN ECHTER, DOOR DE NAAM VAN AB MENIST, TE VERBINDEN MET DIE VAN EEN v. BURINK ENZ.

HIER PAST MAAR EEN ANTWOORD VAN DE ROTTERDAMSE ARBEIDERS; BLIJFT MET JE POTEN VAN ONZE MENIST AF ! DEZE MODDERSPUITENDE "JOURNALIST" KAN HET NIET NALATEN AB MENIST, DIE DOOR DE NAZI'S WERD GEFUSILEERD TE BESMEUREN.

De Rotterdamse arbeiders weten en wisten echter wat zij aan Ab Menist had- den. Wie was het die in het bedrijf, aan de stempelokalen voor hun belangen opkwam? Wie was het die in de Rotterdamse gemeenteraad voor hun belangen knokte, en dat duizendmaal beter dan het stelletje prullen het welk zich nu in de Rotterdamse gemeenteraad van de C.P.N.-fractie bevindt, met aan de spits de "zieke" Wethouder v.d.Halm?

DAT WAS AB MENIST !

Koejemans probeerd door middel van de "Waarheid" de Nederlandse arbeiders op te hitsen tegen de Rotterdamse. Hij liegt bewust, als deze Paul de Groot- knecht schrijft, dat de Rotterdamse E.V.C. zich tegen de eenheid van de vakbeweging uitsprak.

DE ROTTERDAMSE ARBEIDERS, ZOALS TROUWENS DE GEHELE NEDERLANDSE ARBEIDERS- KLASSE WILLEN EEN GEZONDE EENHEID. ZIJ WETEN DAT EEN EENSGEZINDE VAKBEWE- GING DIE BEREID IS DE STRIJD TE VOEREN VOOR HUN SOCIALE RECHTEN, EEN BELANG- RIJK INSTRUMENT IN HUN HANDEN KAN ZIJN.

Zij waren echter niet bereid hun E.V.C. uit te leveren aan de N.V.V.bonzen, aan de "Stichting van de Arbeid". Zij waren zich er zeer duidelijk van be- wust dat het een politieke misleiding van Kupers c.s. was, om over fusie te spreken, echter ten doel had, de E.V.C. op te slokken en de gevechtskracht van de arbeiders te vernietigen.

NOOIT EN TE NIMMER WAS HET KUPERS C.S. TE DOEN OM EEN EERLIJKE FUSIE, VAN ORGANISATIE TOT ORGANISATIE.

Waren Blokzijl c.s. echter naïvelingen, die meenden dat Kupers c.s. dat wel wilden? Waren deze kopstukken van de E.V.C. werkelijk van mening dat de N.V.V. bureaucraten eerlijk en oprecht de fusie wilden?

Och kom, ieder kind in de politiek weet wel beter. BLOKZIJL c.s. WAREN BE- REID DE GARANTIE-VERKLARING TE GEVEN, DAT TIJDENS DE FUSIE-ONDERHANDELINGEN NIET GESTAAKT MOCHT WORDEN. ZIJ KROPEN DOOR DIK EN DUN VOOR DE REFORMISTEN. ZIJ GAVEN HUN BERUCHTE VERKLARING, DAT DE N.V.V. ARBEIDERS GEEN DEEL KONDEN NEMEN AAN DE UTRECHTSE DEMONSTRATIEVE BIJEENKOMST.

DAT ALLES HEDEN ZIJ? OMDAT HET HUN PARTIJ IS, DE C.P.N. DIE DEZE "POLITIEK" WIL. PAUL DE GROOT, KOEJEMANS ZIJ WILLEN ZICH BEMINNELIJK MAKEN VOOR DE KOPSTUKKEN VAN DE PARTIJ VAN DE ARBEID, VOOR DE BUREAUCRATEN VAN HET N.V.V. ZIJ WILLEN RUST EN ORDE HEBBEN IN HET NEDERLANDSE BEDRIJFSLEVEN.

Daarom zeiden zij reeds voor de vorming van een kabinet, dat "communisten" ministerzetsels moesten hebben, om rust en vrede in het bedrijfsleven te verzekeren, terwille van de "opbouw". De kapitalistische opbouw!

OMDAT DE ROTTERDAMSE ARBEIDERS DIT SPEL NIET WILLEN MEEMAKEN, DAAROM DEZE HETSE VAN DE NATIONAAL COMMUNISTISCHE KOPSTUKKEN EN HUN HALFGODJES ZOALS HET NIEUWBAKKEN GEMEENTERAADSLID GROENENDIJK.

Doorem zijn reeds tientallen eerlijke Rotterdamse C.P.N. arbeiders misse-lijk van het geknoei van hun "leiders".

DAAROM HUN VERBETEN AANVAL OP EERLIJKE REVOLUTIONNAIRE VAKVEREENIGINGS FUNCTIONARISSEN? ZOALS TOON v.d.BERG, WIETSE SMIT, OOSTERWIJK EN APPELS, Ongetwijfeld zal er in de komende dagen en weken een grote hetse tegen hen worden ingezet, van nationaal-communistisch formaat.

DE C.P.N. PROBEERDE ALLES OP ALLES TE ZETTEN OM NU AF TE REKENEN MET HET "TROZKISME", DAT WIL ZEGGEN MET DE STRIJD VOOR DE POLITIEKE, ECONOMISCHE EN SOCIALE RECHTEN VAN DE ARBEIDERSKLASSE, MET DE REVOLUTIONNAIRE KLASSEN-STRIJD ZELVE.

Voor de oorlog werd Schalker naar Rotterdam gezonden om af te rekenen met het Trozskisme. Maar zo min als het Schalker gelukte Menist te breken zo min zal het Koejemans of Blokzijl gelukken de Rotterdamse arbeiders te be-eien.

Laat Koejemans schrijven over "Trozkistische" vroeters en scheurmakers; de Rotterdamse arbeiders weten wel beter. Zij leren hun vrienden en vijanden onderkennen. Zij nemen de leugens en laster tegen Ab Menist, tegen hun te-genwoordige/Functionarissen niet. / ARBEIDERS

NIET DE ROTTERDAMSE ARBEIDERS BRACHTEN DE SPLIJTZWAM IN DE E.V.C.. HET IS KOEJEMANS MET ZIJN MISDADIGE GESCHRIJF IN "DE WAARHEID". DE ROTTERDAMSE ARBEIDERS LATEN ZICH NIET BUITEN DE DEUR ZETTEN, NIET DOOR KOEJEMANS EN NIE-DOOR BLOKZIJK. ZIJ ZIJN EN BLIJVEN TROUW AAN DE E.V.C.

Zij zullen echter nog heden hun grote verontwaardiging uitspreken tegen Koejemans, tegen "De Waarheid". Het zal protesten regenen bij de Redactie van de Rotterdamse en Amsterdamse Waarheid.

Zij zullen nog heden het juiste antwoord geven aan het Adres van KOEJEMANS. ZEGD UW ABONNEMENT OP "DE WAARHEID" OP, ALS BLIJK VAN UW VERONTWAARDIGING TEGEN DE VUILLE HETSE AB MENIST AANGEDAAN.

Maar bedenk tegelijkertijd, wie steeds in de afgelopen periode en eveneens in de toekomst aan Uw zijde stond en staat.

Dat is "De Tribune". A.J.K. mag hetsen, hij mag schrijven dat deze naam ge-stelen is van de C.P.N.

GESTOLEN, IS DE "TRIBUNE", omdat wij het een schande vinden, dat de weg van Marx, Lenin en Trozki is verlaten.

GESTOLEN, IS DE "TRIBUNE", DIE DE KLASSESTRIJD VERTEGENWOORDIGD, DIE eens de Tribunisten in dit land brachten.

GESTOLEN, IS DE "TRIBUNE" DIE OP HET STANDPUNT VAN HET INTERNATIONALISME, VAN DE ONVERZOENLIJKE KLASSENSTRIJD STAAT.

DAAROM STELEN WIJ DE SYMPATHIE VAN DUIZENDE ROTTERDAMSE ARBEIDERS.

Neemt daarom heden nog een besluit.

Werdt abonné op de "Tribune".

De Revolutiennair Communistische
Partij. Nederlandsche sectie Der
Vierde Internationale.

Afdeling Rotterdam.

Hier afscheuren

Naam:

Straat en no:

Woonplaats

Wenst

Wenst een abonnement op de " Tribune " .

Kwartaalabonnement Fl. 1.50 plus 15 cent incasso-kosten.

Maandabonnement Fl. 0.50 " 10 " " "

Weekabonnement à 12 cent per nummer.

(Doorhalen wat niet gewenst is).

Opzenden aan de Administratie van de "Tribune" Nieuwe Kerkstraat 50^I
Amsterdam(Centrum)

of aan de volgende adressen:

- ✓ Penders , Josephus Johannes Adrianus,geboorn 14-12-1913 te Rotterdam, col-
porteur, wonende te Rotterdam, Buitenhofstraat 34c;
- ✓ Hofland, Albert, geboren 14-9-1916 te Rotterdam, cartonnagewerker, wonen-
de te Rotterdam, W.Varkenoordscheweg No.35¹⁹ ;
- ✓ Wierenga, Pieter, ~~geboren~~ geboren 27-2-1883 te Leens, beëdigd weger en
meter havenbedrijf, wonende te Rotterdam, Millinxstraat 22b;
- ✓ Verzijl, Aart, geboren 28-7-1913 te Rotterdam, fabrieks arbeider, wonende
te Rotterdam, Riepstraat No.4;
- ✓ de Jang, Teunis, geboren 24-10-1911 te Vlaardingen, los werkman, wonende
te Rotterdam, Spaanschebocht No.32b;
- ✓ Koning, Hendrik, geboren 4-2-1887 te Rotterdam, grondwerker, wonende te
Rotterdam, Gouvernedwarstraat No.2b;
- ✓ Schimmer, Adonis Marinus, geboren 22-2-1922 te Rotterdam, grondwerker,
wonende te Rotterdam, Ommoerdschestraat No.39b.

(Nederlandse Sectie van de VIERDE INTERNATIONALE)

Aan de Rotterdamse arbeiders,

Kameraden,

De N.V.V.-hoofdbesturen hebben de fusie met de E.V.C. afgewezen. Daarmee zijn we in een situatie gekomen, waarin het noodzakelijk is, ons af te vragen waartoe de fusie-onderhandelingen geleid hebben en wat ons thans verder te doen staat.

Als wij ons terugdenken in de toestand van een jaar geleden, dan zien wij een Nederlands proletariaat vol strijdlust in de aanval tegen de bezittende klasse, we zien een proletariaat, dat de vuist balt en in staking na staking met geweldige kracht steeds weer een verbetering van zijn levensstandaard van de bezittende klasse weet af te dwingen.

Vooraan staan de arbeiders van de Eenheids VakCentrale. Overal waar de strijd uitbreekt, staan de E.V.C.-arbeiders in de voorste gelederen en de E.V.C. groeit en versterkt zich bij elke belangrijke actie juist door deze strijdlust. De arbeiders, die georganiseerd zijn in het N.V.V. gaan mee de strijd in; zij zijn er immers zeker van, dat zij niet in de steek gelaten zullen worden, als de N.V.V.-leiding weigert, dan staat er een steeds sterkere, steeds machtiger wordende E.V.C., die hen bijspringt in elke strijd, elke staking. Omdat de strijd en de staking noodzakelijk zijn, want de bezittende klasse en haar regering brengen door hun loon- en prijspolitiek de arbeidersgezinnen aan de rand van de afgrond.

De N.V.V.-leiding toont bij elke nieuwe actie der arbeiders weer duidelijk aan welke kant zij staat; aan de kant der bezitters, de fabrikanten en de havenbaronnen. Aan de kant van katoen, olie en rubber. De E.V.C. daarentegen staat aan de kant van de arbeiders en bij honderden gelijk verlaten N.V.V.-leden hun verraderlijke leiding en scharen zij zich onder het vaandel van de E.V.C., dat op dat oogenblik is het vaandel van de doelbewuste klassestrijd.

In de strijd zelf komt, tot grote schrik der N.V.V.-bonzen, de eenheid tussen de E.V.C.- en de N.V.V.-arbeiders tot stand.

Zo kameraden, wie herinnert het zich niet met trots, was de toestand, nu nog nauwelijks een jaar geleden, toen het N.V.V.-bestuur sidderde voor de kracht van die nieuwe, jonge, fiere vakbond.

Geen wonder, dat de N.V.V.-leiding op middelen zon, om van deze vakbond af te komen. En zij vond deze weg om de E.V.C. kwijt te raken in de voorgestelde fusie-onderhandelingen. Nooit waren Kupers en Van der Lende erop gesteld strijdwillende arbeiders in hun rijen te krijgen. Maar al te goed herinneren we ons, dat zij reeds voor de oorlog oppositionele arbeiders uit hun bonden smeten en naast de vakbeweging plaatsten. Ook nu nog waren de heren niet graag op die talloze strijdlustige arbeiders uit de E.V.C.. Zij zagen de fusie-onderhandelingen slechts als de kans om een concurrend kwijt te raken en zodoende hun eigen geschokte posities in de arbeidersklasse te herstellen. Zij kreeg daarbij hulp van wel heel onverwachte zijde, n.l. van de zijde van de C.P.N., die er ook al belang bij had, dat de E.V.C. uit de weg geruimd werd. In haar jacht naar ministerzetels had zij er behoefte aan, de bezittende klasse te bewijzen, dat zij voor de rust in het bedrijfsleven was, dat het haar ernst was met de leuze: "Opbouwen en produceren". En voor elke door de E.V.C. gevoerde staking, elk stuk strijd kreeg de C.P.N. immers de schuld, omdat ook de bezittende klasse heel goed wist, dat het grootste deel van de E.V.C.-leiding uit leden van de C.P.N. bestond. Die E.V.C., waarin de leden zelf beslisten over het voeren van een actie, werd de C.P.N. een hinderpaal in haar jacht naar ministerzetels. ~~De~~ kameraden, is de ondergrond van de fusie-onderhandelingen over het verloop daarvan behoeven we niet veel te zeggen. Wij brachten daarom regelmatig in "De Tribune", en wie, die deze gelezen heeft, zal thans ontkennen, dat "De Tribune" op volkomen juiste wijze het verloop der gebeurtenissen doorzag. Wie zal nu nog durven beweren, dat "De Tribune"

zei dan de waarheid.

Toen de N.V.V.-bureaucraten eenmaal doorzagen, dat de strijdbaarheid der E.V.C. evengoed een doorn in het oog van de C.P.N.-leiding was als in haar eigen oog, toen verviel voor de N.V.V.-leiding de noodzaak om tot deze fusie te komen. Zij wist, dat de E.V.C.-leiding zelf van deze strijdbaarheid af wilde en daarmee verviel het gevaar van de E.V.C.

Daarom saboteerde de N.V.V.-leiding de onderhandelingen, daarom eiste zij steeds nieuwe concessies, daar haar evenzovele malen verleend werden. En hoe meer de E.V.C. ging lijken op het N.V.V. hoe ongevaarlijker zij voor Kupers c.s. werd. Tot zij thans de fusie durft af te wijzen, omdat zij zich sterk genoeg denkt. Zij denkt dat, omdat zij weet, dat er voor 2 N.V.V.'s voor 2 gelijke vakverenigingen geen plaats is in Nederland. Zij durft dit, omdat ze erop rekent, dat de E.V.C. zal gaan verlopen. Kupers en Van der Lende, zij wonnen de strijd tegen Blokzijl c.s., die zich niet alleen als leiding onbekwaam toonden, maar zelfs niet bereid waren, om een strijdbare leiding te zijn.

Sedert de grote staking der zeelieden en havenarbeiders nu een jaar geleden heeft de E.V.C. geen enkele staking meer ondersteund. De landarbeiders van Groningen werden schandelijk in de steek gelaten, om de N.V.V.-leiding niet boos te maken. De E.V.C.-leiding voert geen daadwerkelijke acties meer in de bedrijven, geen werkelijke acties voor loonsverhoging. Zij beperkt zich tot papieren acties, tot vragen om loonsverhoging, tot acties, waar de bezittende klasse geen angst voor heeft.

De theorie van "opbouwen en produceren" der C.P.N., die de E.V.C.-leiding nu in de praktijk brengt, leidt tot het voeren van een "Actie" voor het tariefstelsel. Inplaats van de trotse leuze: Loonsverhoging uit hun winst, komt de E.V.C.-leiding nu tot een stilzwijgende overeenkomst met de uitbuiters van het proletariaat: Meer verdienen door harder te werken. Dat betekent: "Loonsverhoging uit het zweet der arbeiders". Dat betekent grotere winsten voor de bezitters. Dat betekent nieuwe verslechteringen, omdat bij het tariefstelsel het verdienen van goede lonen steeds het verlagen der tarieven volgt.

Dat is het, wat de resultaten zijn van een jaar lang aanpassen bij het N.V.V. en bij de bezittende klasse. Dat is het, wat de N.V.V.-leiding brutaal maakt, wat haar de verzekering geeft, dat zij de strijd zal winnen.

Zij heeft de strijd gewonnen tegen de onbekwame E.V.C.-leiding. Maar zal zij ook de strijd winnen tegen U, kameraden, tegen de arbeidersklasse.

Wij weten wel beter. Het proletariaat voelt van dag tot dag de verslechteringen die het resultaat zijn van het kapitalisme en de strijdloosheid der bureaucraten. Van strijd en daarom voelen wij van dag tot dag de noodzaak

Van dag tot dag voelen wij de noodzaak om terug te keren tot de politiek van nu een jaar geleden: de politiek van vechten voor verbeteringen, de leuze van Loonsverhoging uit hun winsten.

Dan komt ook opnieuw die eenheid van actie opnieuw tot stand, waarvan de uitbuiters en de bonzen zo bang zijn, de werkelijke eenheid, de eenheid in de strijd. De eenheid in de bedrijven. Dan kameraden, kunnen we ook de veradellijke capitulerende vakbewegingsleiders van de E.V.C. zowel als van het N.V.V. vervangen door strijdwillende arbeiders, door arbeiders, die de belangen van de gehele arbeidersklasse willen en kunnen verdedigen. Dan ~~afkoken~~ kameraden, op die basis van strijd, zal ook de eenheid der twee vakbonden tot stand komen.

Eist daarom nu van de vakbewegingsleiders, vooral van de E.V.C.-leiding:

ACTIE IN DE BEDRIJVEN VOOR LOONSVERHOOGING UIT DE WINSTEN DER BEZITTENDE KLASSE. ACTIE VOOR DE GLIJDENDE LOONSCHAAL. WEG MET HET TARIEFSTELSEL.

GEEN VERDERE CONCESSIONS AAN HET N.V.V.-BESTUUR, WEG MET DE STICHTING v.d. ARBEID.

Het bestuur van de
Afdeling Rotterdam van de RCP.

Abonneert U op "De Tribune", Administratie Nwe.Kerkstraat 50^{II}, Amsterdam-C.

GEHEIM

VII. RD.3

R.C.P.

UITGEBOKT

Volgens een ontvangen mededeling zou het weekblad "De Tribune", orgaan van de Revolutionnair Communistische Partij, sedert 29 Augustus 1947 gedrukt worden te Rotterdam bij een drukkerij, die genaamd zou zijn "Gramo".

De naam van de eigenaar is niet bekend geworden, doch deze zou vóór de oorlog lid geweest zijn van de R.S. A.P. en tijdens de bezetting gelijktijdig met Sneevliet zijn gearresteerd. Op dezelfde drukkerij zou voorheen ook de "Roode October" zijn gedrukt, terwijl veel werk zou worden verricht voor de E.V.C. Momenteel zouden voor de E.V.C. aldaar manifesten worden gedrukt, welke een oproep inhouden tot boycot van naar Indië vertrekkende schepen.

Ook aan een opdracht van de 4e Internationale om 2000 in de Duitse taal gestelde brochures te drukken, zou zijn voldaan.

Ik moge U verzoeken de bovengestelde mededelingen wel te willen doen nagaan en mij met het resultaat in kennis te doen stellen.

Het Hoofd van de
CENTRALE VEILIGHEIDSDIENST,
namens deze:

U
L.L.van Laere.

De Heer Hoofdecommissaris
van Politie
te ROTTERDAM.

I.D.
D E N H A A G.

Doss.15/105.

BUREAU B	Volgno. OPGELEGD
Nummer:	- 4 SEP 1947
G E H E I M. 5-9-47	ACD/ 20750

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

Van betrouwbare zijde werd vernomen, dat het weekblad "De Tribune", orgaan van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.), ingaande 29 Augustus 1947 te Rotterdam zal worden gedrukt.

De drukkerij, die zou zijn genaamd "GRAMO", verzorgt de uitgave f.150,-- goedkoper dan de drukkerij te Amsterdam.

Omtrent de ~~o~~genaam van de drukkerij "Gramo", wiens naam onbekend is, werd vernomen, dat hij vóór de oorlog lid was van de Revolutionnair Socialistische Arbeiderspartij (R.S.A.P.-SNEEVLIET) en tijdens de bezetting gelijktijdig met Sneevliet werd gearresteerd.

Hij verzorgde ook het blad "de Rode October", die aan "De Tribune" voorafging en verricht veel werk voor de Eenheidsvakcentrale. Thans zouden aldaar manifesten voor de E.V.C. worden gedrukt, die oproepen tot boycot van de naar Indië vertrekkende schepen.

Ook aan een opdracht van Het Internationaal Secretariaat (I.S.) van de 4e Internationale om een 2000 tal in de Duitse taal gestelde brochures te drukken, zou hij hebben voldaan.

Verzonden op 2 September 1947

aan: het Hoofd van de C.V.D., alhier.

P O L I T I E
te
's-GRAVENHAGE.

INLICHTINGDIENST.

Doss. 15/86.

102

BUREAU E

Nummer:

Datum:

10-4-47

G E H E I M

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

In den nacht van Zaterdag 29 Maart op Zondag 30 Maart 1947 zijn door leden van de Revolutionair Communistische Partij, afdeling 's-Gravenhage, exemplaren van het weekblad "De Tribune", het orgaan van genoemde partij en propaganda-biljetten geplakt op de ruiten van de éstalage's van het Centraal kantoor van "Nationaal Reveil" aan de Heulstraat 3 te 's-Gravenhage.

Op 30 Maart 1947 omstreeks 16.45 uur werd van genoemde handelingen aan de Politie kennisgegeven en werd de verwijdering dier biljetten ter hand genomen.

De daders zijn onbekend gebleven.

~~XX~~
~~XX~~

Volgno.
- 9 APR. '47
ACD/13335

Verzonden op 3 April 1947.

aan: het Hoofd van den Centralen Veiligheidsdienst, alhier.

X

7 Januari

7.

B.X.9233

GEHEIM.

een

R.

RD.

OG 102

Afschrift Couranten-artikel.

Hierbij heb ik de eer U afschrift aan te bieden van een artikel, voorkomende in het orgaan van de Revolutionair Communistische Partij "de Tribune" van 30 November 1946 getiteld "Pakketten van Truman aan de Koningin", naar den inhoud waarvan ik nog verwijzen.

Het Hoofd van den
CENTRALEN VEILIGHEIDSDIENST
nemens dezen

AAN: den Heer C. Sasink
Commissaris ~~Wij~~ Rijkspolitie
Vredeshofstraat 18
SOESTDIJK.

J.G. Crabbendam.

2 Januari

7.

B.I. 8987.

1.

R. TV.

DD 102

GEHEIM.

Couranten-artikel.

Hierbij heb ik de eer U afschrift aan te bieden van een artikel, voorkomende in het weekblad van de Revol. Communistische Partij "de Tribune" van 7 December 1946, getiteld "Het "Huis ten Bosch" weder opgebouwd", naar den inhoud waarvan ik kortheidshalve nog verwijzen.

HET HOOPD VAN DEN CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST,

namens dezen,

De Luitenant-Kolonel

Den Heer Commissaris v. Rijkspolitie
C. Sesink,
SOESTDIJK.

J. G. Grabbendam.

B.5058.

R. MN.

"Tribune"actie R.C.P.

GEHEIM

Hieronder heb ik de eer U afschrift aan te bieden van een schrijven van het Secretariaat der R.C.P., gericht aan de afdeulingsbesturen, betreffende "Tribune-actie".

Amsterdam, den 10 October '46.

Betreffende: Tribune-actie,

Waarde Kameraden,

Onze Tribune-actie begint te lopen. Dat wil zeggen, we ontvingen van verschillende lezers per postwissel een bedrag varieerend van Fl. 1,-- tot Fl..25,--. van de verschillende groote afdeelingen ontvingen wij echter nog nimmer een overzicht wie van hun lezers een extra-bijdrage zouden kunnen geven. Dat is echter het begin van onze actie. Eén dezer dagen ontvangen de afdeulingssecretarissen een circulaire bestemd voor alle leden. Wij rekenen er op, dat zij deze onmiddellijk ontvangen en dat er dan direct bestuursvergaderingen en afdeulingsbijeenkomsten worden gehouden om de actie te bespreken, die wij houden onder het motto: 2000 Gulden voor de Tribune. Wij kunnen jullie mededeelen, dat de afdeeling Amsterdam als inzet voor haar actie besloten heeft een bonte-avond te organiseren, welke a.s.Zaterdag plaats vindt. Pgt.Ernst MULDER houdt daar een korte speech over de campagne. Er komt een klein Indonesisch gezelschap, hetwelk dansen en muziek vertoont. Er wordt koffie, thee en chocolade geschonken, kortom het wordt een intieme avond voor onze werkers.

We raden de groote plaatsen aan ditzekde te organiseren en dan niet te vergeten de baten opzenden, voor de campagne:

2000 gulden voor de Tribune.

Aan de slag voor de krant!

Met kam. groeten
secretariaat der R.C.P.

Het Hoofd van den
CENTRALEN VEILIGHEIDSDIENST
Voor dezen
De Luitenant.-Kolonel;

an:
en Heer Hoofdcomm. van Politie
e A M S T E R D A M.

J.G.Crabbendam.

Het "Huis ten Bosch" weder opgebouwd.

Er is - terecht - heel wat stof opgewaaid over de aanbouw van een luxe-dancing op de Plaats in Den Haag, waaraan een enorme hoeveelheid bouwmaterialen versmeten wordt, welke duizendmaal beter besteed kon worden aan de bouw van arbeiderswoningen.

Het blijft echter niet bij deze dancing. Binnenkort zal met de herbouw van de door het Engelsche bombardement verwoeste kerk aan het Bezuidenhout worden begonnen, een werk, dat blijkbaar belangrijker is dan woningbouw.

Toch wordt er nog wel wat gedaan voor onbehuisden. Het is nog niet zover, dat het woningprobleem in Holland geheel verwaarloosd wordt. Zoo is thans tot groote voldoening van de geheele Nederlandsche arbeidersklasse "Het Huis ten Bosch" weer geheel in orde en zal de koningin er binnenkort haar intrede nemen. Het was hoog noodig, dat zij aan onderdak werd geholpen. Weliswaar is het nog niet zoo lang geleden, dat Juliana haar roerend meelevens uitspraak met hen, die nog in kippenhokken wonen, maar ieder zal het toch met ons eens zijn, dat de koningin met het paleis Noordeinde, het paleis op den Dam en het Loo niet toe kon komen. En iedereen is het er natuurlijk ook over eens, dat niet verlangd kan worden, dat moe bij de kinderen en kleinkinderen op Soestdijk trekt. We hebben "De Waarheid" ten minste geen misbaar hooren maken over het materiaal, dat aan deze bouw besteed werd. Of komt dat misschien, doordat er b.v. voor ƒ de 1500 ruiten, die eraan verwerkt zijn (waaronder er waren van meer dan 2 m² oppervlak) geen ander doel gegeven kon worden, nu ruiten troef is?

Ook de "progressief"-katholieke "Tijd", die in haar blad van 22 Nov. 1946 klaagt over de achterstand bij de import van glas vergeet van dergelijke feiten melding te maken, ofschoon de heeren toch wel weten, dat het Huis ten Bosch weer opgeknapt is.

De talloze katholieke lezers in het Zuiden kunnen echter wel een poosje zoet gehouden worden met uiteenzettingen over de moeilijkheden bij de glasimport, verhalen over het Huis ten Bosch zouden menschen, die in kippenhokken leven, eens kunnen doen vloeken. Hetgeen schadelijk is voor de ziel en dus verhinderd moet worden.

Ondertusschen zitten duizenden arbeidersgezinnen zonder woning. Voor arbeiders schijnt het normaal, dat de getrouwde kinderen bij de ouders intrekken, de meestal toch reeds zoo beperkte woonruimte nog meer inkrimpen en opgepropt zitten in allerlei krotten, die voor huizen moeten doorgaan.

Alle politieke partijen hebben het bij de Kamer- en Gemeenteraadsverkiezingen doen voorkomen, alsof zij de partij waren, die op de snelst mogelijke manier aan de woningnood een eind wilden maken. Maar de verkiezingen zijn voorbij en de beloften dus in de kast opgeborgen tot de volgende verkiezingen.

De arbeiders zelf zullen een sterke druk op hun partijen moeten uitoefenen voor het uitvoeren van een snel programma van arbeiderswoningbouw. Ondertusschen zullen zij echter de nood onmiddellijk moeten verminderen door het bezetten van de woningen en paleizen der bourgeoisie, naar het voorbeeld van de Engelsche arbeiders. In de villa's is plaats genoeg en in het paleis op de Dam, het Loo, het Noordeinde en het Huis ten Bosch kunnen heel wat gezinnen een geriefelijk onderdak vinden.

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

De afdeulingsbesturen van de Revolutionnair Communis-
tische Partij (R.C.P.) ontvingen dezer dagen een schrijven
van het politieke Bureau der R.C.P., waarvan een afschrift hi-
eronder volgt:

"REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ, NW.Kerkstraat 50 II,
Amsterdam-C.

Amsterdam, 29 October 1946.

Aan de partijgenoten.

Waarde Kameraden,

We komen met een zeer ernstige mededeling bij je. He-
den werd onze kameraad Nol BOS aan de grens f.910,- afgeno-
men. Dit geld, hetwelk hij in buitenlandsche valuta bij
zich had, was bestemd voor onze krant en de salarissen.

Wij moeten daarom een dringend beroep op onze partij-
genoten doen. Bespreek met je vrouw, of je deze week niet
10% van je loon, of tenminste f.2,50 geven kan, om de ge-
volgen van deze zeer onaangename kwestie, die de krant zeer
ernstig in gevaar kan brengen, zoveel mogelijk tegen te gaan.

Wij wenden ons met dit zeer dringende beroep recht-
streeks tot de leden en rekenen er op, dat zij onmiddellijk
(in ieder geval voor zaterdag) ons bijgaande postwissel on-
middellijk terugzenden.

Tevens doen wij een beroep op alle functionnarissen
om zoveel mogelijk kwitanties, contributie, krantengeld etc.
op te sturen.

De colportage moet onmiddellijk met alle kracht ter
hand worden genomen.

Wij zijn ervan overtuigd, dat de partijgenoten alles
in het werk zullen stellen om te zorgen, dat de krant in de
eerste plaats veilig gesteld wordt.

met kam.groeten
namens het Politiek Bureau,

w.g. E.P.Mulder.

Bovengenoemd schrijven heeft in de besturen veel op-
schudding gewekt, daar men zich afvraagt, wat Nol BOS met
het geld van de krant aan de grens moest doen.

(had zakelijk geld gehad)

Verzonden op 6 November 1946.

aan: het Hoofd van den centralen veiligheidsdienst, alhier.

*W.v. Bosch
You de
aan de
aan de
aan de*

Handwritten notes on the left margin, including 'Nol BOS' and other illegible scribbles.

b. 5059

262

135000

7 NOV

INLICHTINGEDIENST.

G E H E I M

Doss. 15/59.

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

Hieronder volgt een afschrift van een schrijven van het secretariaat der R.C.P. gericht aan de afdelingsbesturen, betreffende: Tribune-actie.

Amsterdam, den 10. October '46

Betreffende: Tribune-actie.

Waarde Kameraden,

Onze Tribune-actie begint te lopen. Dat wil zeggen, we ontvingen van verschillende lezers per postwissel een bedrag variërend van fl. 1,-- tot fl..25,--, van de verschillende grote afdelingen ontvingen wij echter nog nimmer een overzicht wie van hun lezers een extra-bijdrage zouden kunnen geven. Dat is echter het begin van onze actie. Een dezer dagen ontvingen de afdelingssecretarissen een circulaire bestemd voor alle leden. Wij rekenen er op, dat zij deze onmiddellijk ontvangen en dat er dan direct bestuursvergaderingen en afdelingsbijeenkomsten worden gehouden om de actie te bespreken, die wij houden onder het motto: 2000 gulden voor de Tribune.

Wij kunnen jullie meedelen, dat de afdeling Amsterdam als inzet voor haar actie besloten heeft een bonte-avond te organiseren, welke a.s. Zaterdag plaats vindt. pgt. Ernst MULDER houdt daar een korte speech over de campagne. Er komt een klein Indonesisch gezelschap, hetwelk dansen en muziek vertoont. Er wordt koffie, thee en chocolade geschonken, kortom het wordt een intieme avond voor onze werkers.

We raden de grote plaatsen aan ditzelfde te organiseren en dan niet te vergeten de baten opzenden, voor de campagne: 2000 gulden voor de Tribune.
Aan de slag voor de krant!

Met kam.groeten
secretariaat der R.C.P.

Verzonden op 6 November 1946.

aan: het Hoofd van den Centraalen Veiligheidsdienst, alhier.